

КОНСТАНС О'БЕНИЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ПЕСЕНТА НА ПУСТИНЯТА

Епична приказка за една любов, изгаряща така силно,
както безбрежните пясъци на пустинята.

КОНСТАНС О'БАНИЪН ПЕСЕНТА НА ПУСТИНЯТА

Превод: Радослав Христов

chitanka.info

Малори Станхоуп се отправя по море към Египет. Един неин спътник — поразително красивият лорд Майкъл Деуинтър я привлича неудържимо. Майкъл, макар и заинтригуван от обезоръжаващата красота на Малори, е погълнат от мисли за спасяването на баща си, отвлечен от коварни похитители.

След пристигането си в Кайро, Малори се надява да забрави мъжа, обезпокоил мислите ѝ, но скоро случаят довежда ранения Майкъл при нея. Малори не само лекува раните му, но и се влюбва безнадеждно в него. Заобиколен от опасностите, които се таят сред обгорените от слънцето пясъци, Майкъл разбира, че сърцето му е отдадено на този червенокос ангел и двамата заедно рискуват всичко, за да спасят баща му от пустинния затвор.

ПРОЛОГ

Рейли Деуинтър, херцогът на Рейвънуърт, чу, че камериерът му се кара с някого на входната врата, и излезе от спалнята си.

— Ако желаете да се срещнете с Негова светлост, ще трябва да изчакате до сутринта — надменно рече Оливър, като прегради пътя на непознатия.

— Буден съм, Оливър — намеси се Рейли, чудейки се кой ли би имал нужда от него в този късен час. Човекът не се виждаше, понеже беше застанал в сянка. — Излезте напред, ако обичате! — заповяда Рейли и присви очи.

Оливър неохотно се отмести и мъжът пристъпи в стаята.

Беше облечен в черна роба, а главата му бе увита с бял тюрбан. На едното си око имаше черна превръзка, която му придаваше зловещ вид.

— Ефенди — рече той, като се поклони ниско, — искам само да ви предам това писмо от почитаемия си господар, шейх Сиди Ахмед.

Рейли изгледа непознатия, след това взе писмото от ръката му и го зачете.

„Английски лорде,

Случайно узнах, че търсите някои хора. Бих желал да ви окажа съдействие в тази мисия, тъй като тези субекти са опасни за нас, обичащите мира. Мога да ви помогна, ако се съгласите да се срещнем на уречено от мен място. Ако се интересувате от информацията ми, незабавно последвайте мъжа, който ви донесе това писмо — на него може да се разчита. Взел съм необходимите мерки, за да пътувате с всички удобства. Не казвайте на никого за срещата ни, защото в противен случай тя няма да се осъществи.“

Рейли вдигна глава и замислено огледа човека пред себе си.

— Знаеш ли какво е написано в това писмо?

— Само това, че трябва да ви отведе при господаря си, ако се съгласите да дойдете с мен.

— Не познавам господаря ти.

— Но той ви познава, о, велики.

На Рейли не му оставаше друга възможност, освен да се срещне с шейха. Вече осем седмици стоеше в Кайро, опитвайки се да открие кой въоръжава разбунтуваните бедуински племена и ги подстрекава срещу британците. Египтяните обаче се отнасяха подозрително към всички чужденци и едва сега за първи път му предлагаха помощ. Херцогът беше леко обезпокоен, но не виждаше защо да не се довери на този човек.

— Ще дойда с теб. Но преди това трябва да се обадя на британския консул.

— Простете ми, благородни — поклони се мъжът, — но господарят ми нареди да не ви водя при него, ако кажете на някого за срещата.

— Добре тогава. Оливър, пригответи ми толкова багаж, колкото може да се побере в една пътна чанта.

Оливър работеше при херцога от трийсет години. Беше му служил вярно през войната срещу Наполеон и след като херцогът бе ранен при Ватерло, всеотдайно се бе грижил за него. Не можеше да остави господаря си да отиде в пустинята сам, без него.

— Идвам с вас, Ваша светлост! — категорично заяви Оливър с такова изражение, сякаш предизвикваше водача да възрази.

Устните на Рейли се извиха в насмешлива, приятелска усмивка.

— Разбира се, Оливър.

Изглежда, че шейх Сиди бе помислил за всичко. Освен двамата водачи, на разположение на Рейли имаше още трима слуги, които се грижеха за удобствата му. Под ръководството на Оливър, слугите с мълчалива сръчност всяка вечер разпъваха палатков лагер за нощувка.

Отдалечавайки се все повече и повече от Кайро, най-накрая групата се спря в един малък оазис. Херцогът започваше да се чуди, дали шейх Сиди Ахмед наистина съществува. Рейли нетърпеливо прекоси сянката на тентата пред палатката. Огледа малкия оазис,

нашарен от петната на другите три палатки, и прикри с ръка очите си от палещото египетско слънце.

Двамата му водачи бяха излезли рано тази сутрин и би трябвало да са се върнали още преди часове. Колко време им бе нужно, за да уредят срещата с шейх Сиди Ахмед?

Рейли гневно стисна челюсти.

— Оливър, какво ще правим посред Синайската пустиня без водачи и без никакъв ориентир, как да се върнем в Кайро? Има толкова други хора, които Нейно величество можеше да избере... Защо изпрати точно мен?

— Защото, Ваша светлост, тя е знаела, че вие сте единствения подходящ човек за тази мисия — гордо отбеляза верният камериер.

— Съмнителна чест — замислено отвърна Рейли и тихо изруга. — Проклятие! Къде се загубиха тези хора?

После се загледа мрачен към облака прах, който се вихреше в далечината и бавно се издигаше нагоре към слънцето. Бурята щеше да удари скоро. Вятърът вече носеше зрънца пясък и ги хвърляше в лицето на Рейли, като жилеше очите и пареше бузите му.

— Появи се силен вятър, Ваша светлост — отбеляза загрижено Оливър. — Ако водачите не се върнат скоро, пясъчната буря може да ги завари по път.

— Ако знаех посоката за Кайро, още сега щях да се махна оттук! — изсумтя ядосано херцогът.

— Ще попитам останалите дали не знаят, кога ще се завърнат водачите — каза Оливър и се забърза към палатката на слугите. Върна се почти веднага. — Случило се е нещо странно, Ваша светлост. Слугите ги няма в лагера. Отишли са си и са взели всичките си неща. Интересно, как не сме го забелязали по-рано.

Изведнъж силен порив на вятъра удари с такава ярост палатката, че откъсна едно от придържащите я въжета и тя се свлече настрана. Рейли и Оливър сграбчиха въжето и го привързаха здраво към колчето.

Оливър трябваше да крещи, за да бъде чул през воя на вятъра.

— А на мен, Ваша светлост, Синайската пустиня ми допада.

Рейли погледна към облака прах, който бързо се спускаше над тях.

— Не виждам какво бих могъл да харесам в това прокълнато място.

— То е толкова чисто и мирно — благоговейно продължи Оливър. — Кара ме да се чувствам някак близо до... Не знам, но всичко тук ми се струва направо свято.

Рейли изгледа слугата си с преценяващ поглед, сякаш се бе усъмнил в нормалния му разсъдък.

— Когато ни удари бурята, най-вероятно ще вземеш думите си назад. Единствената ти мисъл ще бъде как да си поемеш въздух.

Оливър затегна и последния възел и огледа със задоволство творението си.

— Мисля, че сега ще издържи, Ваша светлост.

— По-добре да се скрием. Бурята всеки миг ще ни връхлети.

Рейли влезе в палатката и отметна назад бурнуса, който носеше, за да се пази от слънцето.

— Чудя се колко ли още ще ни се наложи да останем в тази адска страна. Тук сме вече повече от два месеца и все още не зная кой въоръжава бедуините.

— Щом водачите ни се завърнат с шейх Сиди, той сигурно ще може да ви помогне, Ваша светлост — окуражи го Оливър.

— Вече не съм сигурен, че шейх Сиди изобщо съществува. Може би тръгнах по лъжлива диря.

Рейли се обърна към походната масичка и запали фенера. Запита се какво ли прави жена му, Касиди, в този момент. Не искаше повече да стои тук, копнееше да се върне при нея. Не че се налагаше — само Бог знаеше, колко оправна беше тя — но може би той също ѝ липсваше.

Взе миниатюрния портрет на Касиди и се вгледа в него. Изпитваше силна, болезнена нужда от нея. Копнееше да чуе гласа ѝ, да послуша подобния ѝ на музика смях.

Рейли се отпусна на походното легло, бръкна в джоба на ризата си и извади писмото, което бе получил точно преди да тръгне от Кайро. Несъмнено жена му беше загрижена за сина им, Майкъл, и сигурно имаше основателна причина, тъй като не беше човек, който се безпокоеше без причина. Препрочете писмото, опитвайки се да реши какво да прави с Майкъл, когато се завърнеше в Англия.

„Скъпи мой,

Колко дълги ми се струват дните без тебе! Всяка нощ се моля за твоята безопасност и за бързото ти завръщане при мен. Днес получих писмо от Ариън. След по-малко от месец ще станеш дядо. Бих искала да бъда с нея, но доста много неща налагат да остана в Рейвънуърт, а Шотландия е така далеч... Миналата седмица Майкъл си дойде у дома, но остана само три дни. Рейли, мисля, че е време синът ни да поеме някаква отговорност. Настоях да прекара зимата в Рейвънуърт. Може би тук ще успеем да насочим ума му към по-важни въпроси, така че да не прахосва времето си с несериозни занимания.“

Рейли мушна обратно писмото в джоба си и погледна към слугата си, който тъкмо затваряше покривалото над входа на палатката.

— Оливър, мисля, че е време да се заема с моя син. Може би сбърках, като му позволих да живее постоянно в къщата ми в Лондон. Жените са твърде благосклонни към него, а младите хора, с които дружи, нямат друга цел в живота, освен да прекарват приятно времето си.

Оливър усмихнато подметна:

— Доколкото си спомням, Ваша светлост, вие бяхте същия като млад.

— Предполагам. Но Нейна светлост сега се безпокои за Майкъл.

Оливър се отнасяше с голяма почит към херцогинята.

— Може би тя наистина има причини, за да се безпокои, Ваша светлост.

Палатката изплющя и се разклати от силата, с която вятърът се стовари върху нея. Входното покривало се отвори и докато Оливър палеше отново фенера, стана тъмно като в рог.

— Ще отида да нагледам конете, Ваша светлост. Струват ми се неспокойни — каза Оливър и излезе от палатката, съпровождан от погледа на господаря си.

Рейли си мислеше, че ако тази среща със Сиди се окажеше безплодна, незабавно щеше да се върне у дома. Погледна към часовника си и се намръщи. Беше почти вечер, а водачите още не се

бяха завърнали. Най-вероятно им се бе наложило да се скрият, докато бурята утихне.

В този миг някой рязко отметна покривалото над входа и в палатката влязоха петима мъже с тъмни наметала. Отначало херцогът не се обезпокои, мислейки, че това сигурно са хора на шейха. Но щом единият от тях насочи пушката си към него, Рейли инстинктивно посегна към револвера в кобура си, който висеше праметнат на облегалката на стола.

Дори не чу изстрела, който го удари с такава сила, че той залитна назад. После бавно се свлече на колене и миг след това се просна по очи.

Портретът на херцогинята падна на земята и един от мъжете го настъпи с ботуша си.

— Каси... ди... — простена Рейли, като протегна ръка към миниатюрата на жена си, но не можа да я достигне. Помъчи се да се съпротивлява на черната вълна, която заплашваше да го залее, но скоро тъмната пустош го погълна.

Единият от мъжете, с черна превръзка на окото си, го преобърна с крак.

— Глупак! — просъска той към спътника си. — Ти го уби! Шейх Сиди ще ти отсече главата за това.

От раната на Рейли се стичаше кръв, която бързо попиваше в пясъка. Той не помръдна повече.

Двама мъже го вдигнаха и го изнесоха навън в бурята. Единият от тях заговори неуверено:

— Трябва да вземем тялото. Господарят сигурно ще иска да се увери в смъртта му.

— А слугата му мъртъв ли е? — попита другият. — Шейх Сиди нареди да не оставаме жив никой, който би могъл да разкаже какво се е случило тук днес.

Третият, който държеше поводите на конете, кимна към Оливър, лежащ прободен с копие край едно палмово дърво.

— Слугата на англизина се би храбро, но вече е мъртъв и няма да разкаже на никого. — Чакалите ще го изядат.

Праметнаха отпуснатото тяло на Рейли върху един кон и скоро четиримата ездаци потънаха в бурята, чийто вой се носеше над пясъка като женски плач.

ГЛАВА ПЪРВА

Сред мрака на стаята, пламъкът на една самотна свещ трепкаше и хвърляше отблясъци върху полираната повърхност на кръглата махагонова маса. Облечени по последната дума на модата, дванайсет души седяха край масата и пазеха абсолютна тишина. Дванайсет чифта очи се бяха приковали в старата циганка, облечена в черна рокля. Кърпата на главата ѝ беше украсена с нанизы от златни монети. Изпаднала в транс, циганката люлееше с едната си ръка напред-назад кристално кълбо, а с другата описваше кръгове над него.

Седнал накрая на осветения кръг, лорд Майкъл Деунтър наблюдаваше сцената със скептично циничен израз върху лицето си. Усмихна се леко, щом врачката предсказа богатство и щастие на лейди Линора Рийвс. Но Линора вече беше богата и винаги сияеше от щастие. И как не? Родителите ѝ я глезеха и ѝ угаждаха. Цяло множество млади джентълмени се опитваше да спечели вниманието на тази красавица. Но лорд Майкъл не беше сред обожателите ѝ. Намираще я за твърде неопитна, а разговорите, които тя водеше му се струваха направо глупави.

Лейди Саманта, която беше по-близка до вкуса на лорд Майкъл, стана от стола си и се приближи до него с усмивка.

— Ела, Майкъл — подкани го тя, като взе ръката му и го придърпа по-близо към масата. — Присъедини се към нас. Всичко е само за развлечение. Позволи на циганката да предскаже съдбата ти.

Тъмната коса на лейди Саманта беше силно опъната и прихваната с перлена игла под воалетката. Очите ѝ бяха наситенокафяви, а кожата — гладка и свежа.

— Трудно бих могъл да нарека това „развлечение“ — мрачно изрече Майкъл. — Тази жена може да познава бъдещето не повече, отколкото ти или аз. Направила е цяло състояние, като предсказва това, което наивните глупаци искат да чуят. — Той кимна презрително към масата. — Виж само как гостите ти попиват всяка нейна дума. Трябва

да те поздравя за успеха на партито ти — иронично добави младият мъж.

Тези думи съкрушиха лейди Саманта, която беше организирала цялата вечер, само заради лорд Майкъл. Безумно влюбена в него, тя беше сигурна, че би го обичала дори ако не беше единствения син на една от най-могъщите фамилии в Британия. Лорд Майкъл беше строен и широкоплещест, с тъмна почти черна коса. Самото му присъствие излъчваше някаква заплашителна, вълнуваща мощ. Когато влезеше в някоя стая, фокусираше всички погледи върху себе си. А щом излезеше от стаята, тя странно опустяваше.

Сега, като гледаше в студените му зелени очи, лейди Саманта не видя дори следа от обичта, която така желаше. Отдавна бе разбрала, че ще трябва да пробие дебела стена, за да се добере до сърцето на този мъж. Ревнуваше го от всяка жена, която флиртуваше или просто любезничеше с него. Вече се виждаше като негова съпруга и нямаше да позволи на никоя да застане на пътя ѝ.

Поне засега лорд Майкъл не се бе обвързал с нито една жена и лейди Саманта беше твърдо решена, когато това се случи, щастливката да бъде самата тя.

Майкъл обърна поглед към масата, където ясновидката държеше публиката си като омагьосана, и почти завидя на всеобщото настроение. От дълго време нищо не бе привличало вниманието му, а и това парти започваше да става отегчително.

— Майкъл! — умолително каза лейди Саманта. — Организирах тази вечер, само за да те развеселя. Не знаеш какво ми струваше да накарам мадам Замбана да дойде на приема ми. — Тя потрепери. — Аз лично отидох в дома ѝ на улица „Суинтън“, за да я наема за тази вечер. Мадам Замбана стана истинска сензация, откакто лейди Уилхелмина я покани за развлечения на гостите си на миналогодишния си пролетен бал.

Младият лорд въздъхна стана и с вид на обречен тръгна към масата. Настанил се до лейди Саманта, той се загледа в старата циганка, която правеше вълнообразни движения над кристалното кълбо и се вираше в дълбините му, сякаш виждаше неща, за които другите бяха слепи.

Врачката се усмихна на лейди Гарнет, която ѝ отвърна с ококорено невинен поглед.

— Ще получите онова, което сърцето ви желае. Мъжът, когото обичате, също е влюбен във вас. Бракът ви ще бъде благословен, ще имате много деца и ще доживеете заедно до дълбока старост.

— Чарлс ли се казва той? — попита момичето, като погледна срамежливо мъжа до себе си.

Циганката посочи с костеливия си пръст лорд Чарлс Бонъм.

— Ето, този е мъжът, който ще стане ваш съпруг — рече тя със загадъчен глас.

Лорд Майкъл изсумтя, щом забеляза сияйния поглед, който лейди Гарнет отправи към човека, с когото бяха сгодени от две години. Всички знаеха, че Гарнет и Чарлс ще се женят през юни. Старата врачка определено не беше направила кой знае какво откритие, като бе предсказала сватбата им.

Най-сетне циганката насочи вниманието си към лейди Саманта. Взря се за миг в нея, после сведе очи към кристалното кълбо. Златната гривна на китката ѝ издрънча, щом съсухрената ѝ ръка се раздвижи над блестящата топка. Миг преди да направи следващото си разкритие, старицата се поколеба.

— Желанието ви не ще се сбъдне. Мъжът, за когото ще се омъжите, няма да притежава сърцето ви, а онзи, когото обичате, никога не ще стане ваш съпруг.

Лейди Саманта ахна и видимо посърна.

— Не ви вярвам — промълви тя с разтреперан глас. — Не е възможно да видиш какво ще се случи, само като гледаш в тази глупава малка стъклена топка!

Старата жена вдигна към нея тъмните си очи и поклати глава.

— Виждам доста неща, които не казвам, защото не е хубаво да се знае прекалено много за бъдещето. Всичко, което ви предрекох тази вечер, ще се сбъдне.

Лейди Саманта нацупи устни.

— Кажете сега на лорд Майкъл какво го чака. Да се надяваме, че за него ще намерите по-благоприятно предсказание.

Мадам Замбана срещна презрителния поглед на зелените очи. Тя остана взряна в лорд Майкъл толкова дълго, че останалите край масата започнаха неспокойно да помръдват в столовете си, но младият мъж просто издържа погледа ѝ, без да трепне.

— Вие сте хубав — рече циганката с беззъба усмивка. — Много жени — и с високо, и с ниско потекло си съперничат за вниманието ви. Но, красиви ми господине, всички техни усилия са станали банални за вас.

— Кажете ни нещо, което не знаем — подигравателно вметна лорд Грусъм. — Ако зависеше от лорд Майкъл, той би взел за себе си всички жени, а на нас не би оставил нито една.

Циганката продължи, сякаш не беше чула репликата:

— Скоро ще срещнете жена, която не ще спечелите толкова лесно. Ще страдате много, преди да се предадете, хубавецо мой. Особено внимавайте с жените, чиито коси са като пламък.

Лорд Майкъл леко повдигна тъмните си вежди.

— След по-малко от две седмици ще предприемете дълго пътуване по море — продължи циганката.

Мъжът срещу нея прикри прозявката си с длан.

— Уверявам ви, че нямам никакво намерение да напускам Англия преди пролетта. Майка ми ми предложи да прекарам зимата в Рейвънуърт. — Той погледна към лейди Саманта. — Както знаете, предложенията на майка ми са по-скоро команди.

Старицата поклати глава.

— Въпреки това ще се впуснете в дълго морско пътуване. Пазете се, защото ще срещнете не само голямото приятелство, но и предателството. Не вярвайте на еднооки мъже и освен това се пазете от турчин с висок сан.

Лорд Майкъл се усмихна. В края на краищата, тази жена беше доста забавна.

— Едно пътуване по това време на годината би било наистина добре дошло за мен. Така ще избягна необходимостта да прекарам зимните месеци в провинцията.

Циганката направи кръгово движение над кристалното кълбо и се вгледа в мътните му дълбини. Тъмните ѝ очи изведнъж станаха безцветни като мъгла.

— Черното перо на нещастieto е паднало в краката ви, мой лорде. Чакат ви много нещастия... Ваш близък е в смъртна опасност, може би дори вече не е между живите.

Някоя от дамите ахна силно, а останалите смутено засушукаха. Вече не беше никак весело.

Мадам Замбана хвана ръката на Майкъл и продължи с настойчив глас:

— Тази година няма да почувствате зимата, защото ще отпътувате към една страна, където има жега и пясъци. Най-добре ще е да обърнете внимание на думите ми, лорде, защото има някой, който се нуждае от вас. — Тя впи пронизващ поглед в очите на Майкъл. — Трябва да си отидете у дома. Незабавно.

Майкъл издърпа ръката си от костеливата длан на циганката и погледна дълбоко в очите ѝ, които блестяха от искреност. Очевидно ясновидката играеше заучена роля и цялата история беше само едно представление. Защо тогава чувстваше как безпокойството свива на топка стомаха му? Защо предсказанията ѝ бяха накарали сърцето му да потръпне в неясен страх?

Без нито дума повече той се изправи и хвърли няколко монети на циганката.

— Вие сте изключително забавна, мадам, но сте сбъркала призванието си. Трябвало е да излезете на сцената.

Циганката събра монетите и ги стисна в шепата си.

— Не вярвайте на онова, което ви казах, но скоро ще разберете, че съм говорила истината.

Той се разсмя и се поклони сковано.

— Ще имам предвид предупреждението ви.

— Необходимо е. Това е всичко, което искам от вас.

Лорд Майкъл се обърна към останалите.

— Ще си тръгвам. — После погледна лейди Саманта и добави: — Това наистина бе една вечер на откровението.

— Трябва ли да ни напускаш? — попита тя с изписано на лицето разочарование.

— Да, налага се. Напоследък съдбата беше благосклонна към мен. Имам среща с лорд Уолгърс в моя клуб. Обещах да му дам шанс, да спечели обратно парите си.

Лейди Саманта придружи гостенина си до вратата и изчака иконома да му донесе шапката.

— Нали не повярва на тази старица?

— Не — твърдо отвърна лорд Майкъл, — а и ти не трябва да се доверяваш на думите ѝ.

— Ще се видим ли утре вечер на партито у лейди Майлън?

— Разбира се. — Изведнъж той се разбърза да си ходи.

Икономът затвори вратата след лорд Майкъл и Саманта почувства някаква пустота в себе си. Само ако можеше да му каже колко много го обича! Знаеше обаче, че ако разкриеше любовта си, Майкъл щеше да ѝ обърне гръб, както го бе сторил с толкова други жени. Не, трябваше да бъде по-хитра от съперничките си, които се хвърляха на шията му. Трябваше да запази търпение и да го изчака той сам да дойде при нея.

Майкъл тъкмо се настани удобно в каретата си, когато предупреждението на циганката отново прозвуча в ушите му. Не, не ѝ беше повярвал — та тя беше само една старица, която хитро използваше хорските надежди и страхове в своя полза.

Почука с позлатеното си бастунче по покрива на каретата и подвижна на кочияша:

— Карай към клуба.

Докато конете топуркаха по пустите улици, мислите му се насочиха към Саманта. Вероятно един ден щеше да поиска ръката ѝ. „Сигурно добре ще си поживеем заедно“, помисли си той без особено въодушевление. Все някога трябваше да се ожени, а тя беше сравнително приемлив избор. Поне не го отегчаваше — за разлика от повечето останали жени.

Мислите на Майкъл отскочиха към семейството му. Може би почивката в провинцията нямаше да бъде чак толкова досадна. Към Коледа баща му щеше да се завърне от Египет и щяха да ходят заедно на лов. Не обожаваше никого повече от баща си и не обичаше никого повече от майка си. Сестра му Ариън, която се бе омъжила за шотландски благородник, нямаше да може да дойде в Рейвънуърт тази зима, тъй като в момента чакаше второто си дете. Но това нямаше значение — може би двамата с баща му можеха да отидат за малко на лов в Шотландия.

Отпусна се назад и притвори очи. Всички завиждаха на брака на майка му и баща му. Ариън и Уорик бяха силно и трайно привързани един към друг. А той? Май беше по-различен от тях. Имаше ли жена, която би могла да накара погледа му да се смекчи, както този на баща му, когато гледаше към майка му? Може би Майкъл беше неспособен

да обича... Определено не му допадаха жените, които се вкопчваха в него с всички сили. Винаги потреперваше при мисълта да прекара живота си с някоя, която да изисква цялото му внимание.

Отново си помисли за Саманта. Тя никога не бе предявявала претенции към него. Може би напролет щеше да я помоли да се омъжи за него.

Каретата спря пред клуба на Майкъл и той влезе вътре с надеждата да намери развлечение в игрите с връстниците си. Но дълбоко в него продължаваше да го гложди предупреждението на старата циганка.

След като прекара нощта в игра на карти, лорд Майкъл се качи в каретата си и нареди на кочияша да го откара у дома.

Топлото слънце вече къпеше влажния паваж на улиците в нежно златисто, когато каретата спря пред една триетажна къща. Четирите буйни коня чаткаха с копита и нетърпеливо тръскаха гриви, удържани от здравата ръка на кочияша.

Уличните търговци вече бяха плъзнали навсякъде и предлагаха стоката си.

— Лавандула, купете си от моята благоуханна лавандула — припяваше мелодично една жена, надявайки се да продаде стоката си в по-модерната част на Лондон. — Лавандула за вашата дама, господа, лавандула.

Помощникът на кочияша скочи ловко от високата капра, бързо свали стъпенката и отвори вратата.

— Ще желаете ли още нещо, милорд?

— Не, върви да спиш, Симънс.

Лорд Майкъл се прозя сънливо, докато слизаше от каретата. „Още една дълга досадна вечер“, помисли си той, копнеейки вече да си е в леглото.

Входната врата се отвори рязко и камериерът му, Уилям, се хвърли към него, забравил обичайните си сдържани маниери.

— Нейна светлост е тук, милорд! Дойде още в полунощ. Изглежда извънредно разстроена. Леля ви, лейди Мери, е с нея.

— Майка ми и леля Мери са тук, в този час?

— Да, милорд, и цяла нощ ви чакат. Изпратих Хорас у лейди Саманта, като мислех, че сте още там, но му казали, че сте си тръгнали.

Изведнъж на пътя му се изпречи жената, която продаваше лавандула. Без да се замисли, Майкъл ѝ подхвърли един шилинг и несъзнателно пое цветята, които тя набута в ръката му.

— Благодаря ви, сър, много сте любезен — рече тя, като стисна със зъби монетата, за да се увери, че е истинска, и се усмихна доволно от щедростта на господина.

Младият мъж избута жената встрани и припряно изкачи входните стъпала. Майка му никога не би дошла тук посред нощ, ако нямаше сериозна причина за това. Първата му мисъл беше, че нещо се е случило със сестра му, Ариън. Може би раждането не беше преминало добре?

Влезе бързо вътре и разтревожен повика майка си.

ГЛАВА ВТОРА

Нейна светлост, херцогинята на Рейвънуърт, бе чула пристигането на каретата и вече очакваше сина си на вратата на салона.

Майкъл се приближи към нея, взря се в лицето ѝ и видя мъката, която струеше от очите ѝ. Стисна в длани ръката ѝ и забеляза колко е студена.

— Майко, какво има, за Бога?

Тя само поклати глава, неспособна да отговори, и той я привлече в прегръдката си. Без да иска, изпусна букета лавандула и неволно го настъпи. Майка му беше жена с необикновено силен дух и сигурно се бе случило нещо ужасно, за да се разстрои така.

— Нещо не е наред с Ариън, нали? — попита Майкъл, боейки се да не чуе най-лошото.

Касиди се притисна към гърдите на сина си с надеждата да почерпи от силата му, за да събере смелост и да му каже какво се бе случило. Най-накрая тя се отдръпна от него и зелените ѝ очи срещнаха погледа му.

— Сестра ти роди момиче и двете са добре.

Очите на херцогинята обаче блестяха от сълзи. Майкъл не си спомняше майка му някога да е плакала.

Касиди се освободи от прегръдката на сина си, но продължи здраво да стиска ръката му. Понечи да заговори, но се разколеба, сякаш не можеше да намери думите. После накъсано произнесе:

— Майкъл, толкова съм, изплашена. Баща ти е изчезнал. Казаха ми, че е бил отвлечен, но не знаят от кого. Министър-председателят се страхува за живота му. Нейно величество — също.

— Казах на Рейли да не отива в тази варварска страна — натъртено додаде лейди Мери. — Знаех си, че от подобна опасна мисия могат да се очакват само неприятности.

Майкъл внимателно придружи майка си до другия край на стаята и я настани в едно кресло. Коленичи пред нея и взе малките ѝ ръце в

своите.

— Разкажи ми всичко отначало — подкани я той.

Касиди си пое дълбоко дъх.

— Известно ти е, че баща ти с неохота се съгласи на това пътуване до Египет. Знаеш, че не обича да ходи никъде без мен.

Майкъл се опита да запази самообладание и да не се поддава на страха, който постепенно го обхващаше.

— Да, знам. Получих писмо от него точно след пристигането му в Египет, и след това още едно, две седмици по-късно. Оттогава нямам вести от татко.

Сега, когато вече беше със сина си, Касиди не можеше повече да се преструва на смела и по бузите ѝ бавно потекоха сълзи.

— Предадох ми бележка, адресирана до мене, която е била открита в стаята му. В нея той пише, че отивал в пустинята да се срещне с човек, който обещал да му помогне да открие хората, снабдяващи бедуините с оръжие. Освен това споменава, че се надява да си дойде преди... Коледа. — Гласът ѝ неочаквано секна.

Майкъл отмести поглед към леля си.

— Когато татко потегляше за Кайро, разбрах, че заминава, само за да беседва с вицекраля за това, кой би могъл да въоръжава и да подстрекава племената по границата. Не се очакваха никакви опасности.

— Всичко звучеше толкова просто, докато се опитваше да ме убеди, че е негово задължение да отиде... — Касиди стана и припряно zakрачи към прозореца. — Не знам нито защо баща ти е отишъл сам в пустинята, нито с кого е искал да се срещне. Защо, Рейли, защо? — изплака тя.

Лейди Мери погледна племенницата си с нарастваща загриженост. До този момент Касиди и Рейли бяха живели неразделно.

Майкъл се приближи до майка си и заговори, опитвайки се да скрие собствените си страхове:

— Какво правят властите, за да намерят татко?

Тя направи безпомощен жест.

— Нейно величество ме увери, че са предприели всичко, което могат. Обеща ми, че ако баща ти е жив, ще го намерят.

— А нима трябва да мислим, че е... че е мъртъв?

Касиди преглътна мъчително.

— На британския консул в Кайро са занесли кървава риза, за която сметнали, че е на баща ти. Върху джоба му били избродирани неговите инициали. Изпратиха ми ризата да я идентифицирам. На баща ти е.

В гърлото на Майкъл сякаш заседна буца.

— Знаеш, че татко никога не би постъпил неразумно. Ако е отишъл в пустинята, значи е бил подготвен за всичко, което би могло да се случи. Който и да го е отвлякъл, със сигурност е знаел колко важна личност е татко и не би извършил глупостта да му причини нещо лошо. Имало ли е искания за откуп?

— Не. — В очите на майка му проблесна надежда. — Мислиш ли, че за това са го отвлекли? Ще платим всяка цена, само и само да го върнем!...

Майкъл я целуна по бузата.

— Все още е възможно да получим съобщение, че трябва да платим откуп. Знаеш ли нещо друго? — нежно я подкани той.

— Нищо, освен... — Очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Милият, предан Оливър е бил убит от тези чудовища. Бил е... прободен с копие. Той... те... са погребали останките му в пустинята.

В Майкъл се надигна вълна от ярост, но той я сдържа заради майка си. Оливър беше по-скоро член на семейството, отколкото слуга.

— Как изобщо е възможно някой да му мисли злото?

Майка му попи сълзите си.

— Предполагам, че горкият човечец се е опитал да защити баща ти. Нали знаеш, това беше в кръвта му, а и толкова му беше предан...

— Фактът, че не са открили... тялото на татко е окуражаващ. — Майкъл се приближи до прозореца и погледна с невиждащи очи към продавачката на лавандула, застанала долу на улицата. — Няма да намеря покой, докато не намеря онзи, който го е сторил. И Бог да му е на помощ тогава! Татко отиде в Египет, за да съдейства на тези хора. — Той стисна очи и се помъчи да изхвърли тревогата от сърцето си, преди да се обърне към майка си. — Никой ли не е поел отговорността за изчезването на татко?

Тъй като майка му с мъка сдържаеше скръбта си, лейди Мери се зае със задачата да му даде още информация:

— Баща ти ми писа, че повечето от племената на бедуините не считат, че принадлежат към някоя нация и че не признават граници.

Основната му грижа беше, че ако бедуините се въоръжат, те биха могли да се обединят в една армия, след което в Египет би последвала нова кървава гражданска война. Предполагам, че който и да е отговорен за тези събития, сигурно е виждал в баща ти заплаха за плановете си.

— Да, но кой е той? — увисна във въздуха въпросът на Касиди.

— Някой със сигурност би трябвало да знае, с кого е отишъл да се срещне баща ми в пустинята. Няма ли някое отговорно лице в Кайро? — попита Майкъл.

Касиди поклати глава.

— Изглежда, че няма. Само британският консул е там. Той има ограничена власт и е отговорен единствено пред вицекраля на Египет. От последното писмо, което получих от баща ти, не личеше да е особено впечатлен от този човек.

Очите на Майкъл проблеснаха гневно.

— Все някой трябва да знае нещо. Ще отида в Египет и ще разбера какво става там!

— Точно това исках да направиш, Майкъл — обнадеждено поде Касиди. — Ако баща ти е жив, доведи го у дома. — Долната й устна се разтрепери. — Ако е... мъртъв, върни ми тялото му. Няма да имам и миг покой, докато не открия съпруга си.

Майкъл я притегли в прегръдката си, чувствайки как сълзите й напояват ризата му.

— Ще го намеря, майко, и ще го върна при тебе, вкъщи. Обещавам!

Майка му сякаш изведнъж изгуби всичките си останали сили. Той я вдигна на ръце и я понесе по стълбите, водещи към горния етаж.

— Сега ще си легнеш. Кога за последен път си спала?

— Почти не е мигвала, откакто узна тези новини — намеси се лейди Мери, която го следваше нагоре по стълбите.

Майкъл изкачи последните стъпала носейки Касиди така нежно, сякаш беше бебе. Ако сестра му Ариън беше тук, сигурно щеше да знае как да утеши майка им. А той беше безпомощен пред сълзите и скръбта й.

Наведе очи към майка си. Клепачите й се притвориха и поне за момента тя доби по-спокоен вид.

Мери избърза напред, отвори вратата на спалнята и свали покривката от леглото. Когато Майкъл сложи майка си да легне, тя отвори очи.

— Сине, не бих те карала да отидеш, ако не бях убедена, че си единствения човек, който би успял да намери баща ти. Никой не би го търсил така старателно, както теб. Няма да се откажеш, докато не го откриеш, нали?

— Ще го намеря — увери я отново той.

— Пази се, Майкъл. Не искам нещо да се случи и с теб. Няма да го преживея, ако изгубя и двама ви.

Той нежно целуна майка си.

— Ще се върна и ще доведа татко с мен. И не унивай. Нима нямаше да го знаеш със сърцето си, ако той беше мъртъв?

Тя се усмихна леко.

— Толкова добре ли ни познаваш?

— Винаги съм бил наясно с това, че вас двамата ви свързва необикновено дълбока връзка.

— Той е жив, Майкъл. Чувствам го със сърцето си. Но именно, защото го познавам толкова добре знам, че основната му грижа сме ние, а не неговата собствена безопасност. Напълно в стила му ще бъде да направи нещо, което би вбесило похитителите му.

— Съобщи ли на Ариън за станалото?

— Разбира се. Сестра ти има право да знае. Но ѝ писах да не идва, тъй като още не се е възстановила напълно след раждането.

— Това не би я спряло. Сигурен съм, че тя и Уорик ще дойдат.

— Да — съгласи се Касиди, — навярно скоро ще пристигнат.

Майкъл придърпа един стол и седна до майка си.

— Сега поспи и остави на мен всички грижи.

— Добре — съгласи се тя и уморено затвори очи. — Сега мога да си почина.

Дълго време Майкъл остана загледан в нея. Тя все още бе най-красивата жена, която познаваше. Лицето ѝ беше изненадващо гладко; сребърните нишки в златистата ѝ коса само подсилваха красотата ѝ. Чувстваше болката ѝ и предполагаше колко силно страда тя. Длъжен беше да не разочарова нито нея, нито баща си.

След като се увери, че майка му е заспала, Майкъл тръгна заедно с леля си по коридора.

— След като те видя, тя ще спи цял ден, Майкъл. По никакъв начин не можах да я успокоя, преди да дойде при теб.

— Ще останеш ли с нея, докато се върна?

Лейди Мери промуши ръка под лакътя му и се взря в загриженото му лице.

— Естествено, а и както сам отбеляза, Ариън и Уорик сигурно скоро ще са тук. Можеш спокойно да заминаваш за Египет. Ние ще се погрижим за майка ти.

Докато говореше, лейди Мери забеляза в Майкъл нещо, което ѝ напомни за баща му — същия твърд поглед и същата решителна брадичка. Подобно на Рейли, синът му очевидно не знаеше що е страх и това я безпокоеше.

— Майкъл, не прави нищо необмислено. Фактът, че беше най-добрия в училище с рапирата и пистолета, няма да ти помогне в Египет. Избягвай опасностите, за Бога.

Майкъл целуна бузата на властната малка дама, която цял живот бе обожавал. Умна, хитра и с несъмнен авторитет, тя беше патриарха на лондонското общество и можеше да поеме командването, ако надвиснеше някаква опасност.

— Предполагам, че през следващите седмици майка ми ще отпадне много. Би ли могла да проявиш достатъчно сила и заради нея?

— Разбира се, момчето ми. Все пак ще съм по-спокойна, когато дойдат Ариън и Уорик. Касиди ще има нужда от семейството край себе си. Внучетата я развеселяват, а специално за бебето съм сигурна, че ще отвлече вниманието ѝ за доста дълго време.

Майкъл почувства непривичното боцкане на напирещите сълзи и побърза да извърне глава, за да скрие от леля си своята внезапна слабост.

— Боя се за татко — призна той най-накрая. — Положих всички сили да убедя майка, че той е жив, но и двамата знаем, че може и да е... — Той не успя да произнесе думата.

Проницателната малка женица застана лице в лице с него и поривисто притисна бузата си о неговата.

— Майкъл! Знам как се чувстваш.

— Не трябва да се отпускам така. — Младият мъж изправи рамене и се постара да събере силите си. — Ще ми трябва бистър ум, ако искам да помогна на баща си.

— Забрави опасенията си и направи, каквото е нужно — окуражи го лейди Мери. — Кога тръгваш?

— Сега отивам да наредя на Уилям да опакова багажа ми. След около час тръгвам за Саутхемптън, откъдето ще взема първия кораб за Египет.

Мери стисна ръката му.

— Отново ти напомням, Майкъл — бъди извънредно предпазлив. Мъжете, които са хванали баща ти, са опасни. Не прави нищо необмислено или прибързано. Надявам се скоро да си дойдеш заедно с баща си.

— Не знам колко време ще ми е нужно, лельо Мери, защото няма да си дойда, преди да съм открил татко.

— Нали ще ни пишеш?

— Всеки път, щом имам възможност.

Тя се опита да възвърне самообладанието си и му се усмихна, макар и малко насила.

— Ще те чакам да се появиш на пролетния ми бал, пакостник такъв.

Майкъл я прегърна.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, скъпа лельо.

Очите на лейди Мери блестяха от сълзи, но все пак тя запази спокойствие.

— Не ми се ще да се налага да обяснявам на всички дами, защо те няма на партито. Не ме разочаровай, Майкъл.

— Ще танцувам с теб на бала ти, лельо Мери.

ГЛАВА ТРЕТА

Графство Съсек

С блеснали от вълнение очи лейди Малори Станхоуп се втурна в дневната.

— Майко, татко! Къде сте?

Момичето огледа стаята с надеждата да види родителите си, но не видя никого, освен братовчедката си Феб, която седеше на стол с дървена облегалка край прозореца и стискаше в ръката си смачкано на топка писмо. Малори неволно се стегна и ентусиазмът напусна лицето ѝ.

— Малори, не е този начинът, по който би трябвало да влиза една дама — смъмри я Феб Бърд, без да поглежда към нея.

Малори напразно се опита да срещне погледа на жената срещу себе си. Очевидно нещо изцяло бе обзело мислите ѝ, тъй като забележката беше подхвърлена просто между другото.

Феб Бърд, братовчедка на майка ѝ, беше стара мома и още нещо — онова, което съседите тайно наричат „беден роднина“. Годиците ѝ се въртяха около четиридесетте, но изглеждаше много по-стара. Кльощава и с птича физиономия, тя постоянно се суетеше, оправяше изкривените картини, бършеше прах от масите, лъскаше перилата на стълбищата. Беше прекалено взискателна и винаги настояваше Малори да се държи като дама.

Братовчедката Феб бе дошла да живее в Стоунридж Хаус, когато Малори беше на пет години. Скоро след това родителите на момичето започнаха често да пътуват и непрекъснато го оставяха на грижите на Феб. Малори уважаваше братовчедка си и попиваше напътствията ѝ. Феб бършеше сълзите ѝ, когато Малори беше малка, Феб се грижеше за нея, когато беше болна. Макар и само една платена компаньонка, всъщност тя беше единствената майка, която Малори познаваше.

— Моля за извинение, братовчедке Феб, но докато се обличах, ми се стори, че чух шум от карета и си помислих, че са татко и мама. В писмото си пишат, че пристигат днес.

Феб не ѝ отговори веднага, а вместо това погледна към писмото в скута си. Десет години, откакто Тайлър и Джулия не бяха виждали дъщеря си. Десет години на безразсъдно пренебрежение, което тя се бе опитвала, доколкото може, да крие от детето. Как може да се обясни на едно невръстно същество, че родителите му не го обичат? Нима можеше да се разсъждава като тях, че щом рожбата им не се е родила момче, по-добре да не се е раждала изобщо?...

Най-накрая Феб заговори:

— Не бяха родителите ти, а само пратеник, който донесе писмо от тях.

Шумолейки с многото си фусты, Малори прекоси стаята и коленичи до братовчедка си, като стисна крехките ѝ сбръчкани ръце в дланите си.

— Какво е станало? — попита загрижено. — Нали не се е случило нещо с майка и татко?

Феб погледна към Малори със сдържана любов. Девойката още не го знаеше, но беше изумително красива и Феб се боеше за бъдещето ѝ. Кожата ѝ беше безупречна, кестенявата ѝ коса искреше като пламък, а наситено виолетовите ѝ очи бяха толкова блестящи, че цветът им можеше да се различи от другия край на стаята. Към всичко това можеше да се добави, че Малори беше стройна и всяко нейно движение беше толкова грациозно, сякаш бе специално тренирано. Грациозността обаче идваше от самата ѝ природа.

— О, не, дете — успокой я Феб. — Родителите ти се радват на чудесно здраве. — Тя не успя да сдържи горчивината в последните си думи.

Малори погледна настойчиво братовчедка си.

— Няма да си дойдат, нали? — В гласа ѝ се отразяваха годините на самота и разочарование.

— Да, скъпа — нежно каза Феб. — Трябва да се върнат в Египет. Изглежда, че е възникнал някакъв спор с египетското правителство, относно собствеността над някои находки, които баща ти е открил. Всичко намерено е било конфискувано. Не мога да разбера нещата напълно, но родителите ти очевидно са много загрижени и са вече на път.

Очите на Малори блестяха от напирещите сълзи, раменете ѝ тъжно се приведоха.

— Но те бяха цели няколко седмици в Лондон, братовчедке Феб. Трябваше да изпратят някой да ме вземе. Те не искат да ме виждат! — с пречупен глас рече тя. — Не искат, нали?

— Глупости! Писмото е пълно със съжаленията им, че не можете да се срещнете — излъга заради племенницата си Феб. — Освен това двамата изпращат поздравите си и най-добри пожелания за рождения ти ден — добави тя и посочи една голяма кутия, опакована в ярка хартия.

— Мога ли да видя писмото?

Феб приглади измачкания лист, който съдържаше най-вече указания как арендаторите им да отглеждат овес, вместо ечемик през идващия сезон. Побърза да го сгъне и го прибра в джоба на роклята си.

— Дете, знаеш, че не е учтиво да се чете чужда кореспонденция.

Но Малори не можеше лесно да бъде излъгана. Тя беше убедена, че каквото и да съдържаше писмото, то не беше израз на любов към нея. Феб просто се опитваше да я предпази. Изведнъж момичето се почувства съвсем изоставено и самотно.

— Хайде, мила — подкани я Феб, — виж си подаръка. Рожденият ти ден е чак утре, но няма значение.

Малори се подчини без особен ентузиазъм. Внимателно разви розовата хартия, като гледаше да не я скъса, и огледа бялата кутия, чудејки се какво ли има в нея. От етикета бе ясно, че кутията идва от Париж.

— Изпратили са ми рокля или може би шапка — каза тя с укрепнал от ентузиазма глас.

Нетърпеливо вдигна капака, с блеснали от очакване очи. Но когато надникна вътре, долната ѝ устна се разтрепери и тя вдигна наранен поглед към Феб.

— Какво има, дете? Покажи ми какво са ти изпратили.

Малори извади от кутията красива, стилно облечена кукла и я подаде на братовчедка си.

— Утре е осемнайсетият ми рожден ден, а майка и татко ми подаряват кукла. Нима не знаят, че вече съм пораснала и не играя с кукли?

Феб се помъчи да скрие гнева си. „Щеше да е по-добре, ако не ѝ бяха изпращали нищо“, помисли си тя със свито от болка по

възпитаничката ѝ сърце. Взе куклата от Малори и приглади колосаната ѝ бяла рокля.

— Колко е хубава... — рече тя, опитвайки се гласът ѝ да звучи жизнерадостно.

Със светнали от гняв очи Малори изпъна гръб.

— Дай я на някое от селските деца. Аз не я искам.

— Ще промениш решението си.

Малори извърна лице от куклата, сякаш самият ѝ вид я оскърбяваше.

— Не, никога! Не искам да я виждам повече.

Феб въздъхна и постави куклата обратно в кутията.

— Знам едно малко момиченце, което ще се зарадва на този подарък. Съмнявам се дали изобщо някога е получавало нещо толкова красиво.

— Тогава я дай на него. Отивам да поюздя Тайбър.

Малори препускаше през ливадата с коня си, вперила очи във високата ограда пред себе си. От месеци насам момичето тренираше Тайбър и чувстваше, че точно сега е готов за този скок.

— Хайде, момче — каза тя до ухото на коня, — можеш да го направиш. Можеш.

Без да чака повторно подканване, конят се втурва напред, сякаш имаше крила. Вятърът за миг погали бузите на ездачката, докато двамата с коня прелитаха над оградата. Миг след това леко се приземиха от другата страна.

Малори потупа лъскавата шия на животното.

— Знаех си, че ще се справиш. Беше великолепен.

Неясен шум в горичката привлече вниманието ѝ. Някой идваше насам. Вдигна глава и видя техния съсед, сър Джералд Дънмор, да излиза измежду дърветата. Малори се скова от неудоволствие. Напоследък този човек сякаш винаги знаеше къде може да я намери, и то когато е сама. Тя се зачуди, защо я преследваше, след като беше женен. Мразеше го, но не можеше да му го каже, защото нямаше основание.

— Беше великолепно, лейди Малори! Няма спор, че вие сте най-добрата ездачка в цял Съсекс.

— Не знаех, че имам публика, сър Джералд — хладно отвърна тя. — Бих предпочела да ме известявате предварително, когато смятате да идвате в Стоунридж.

Той само се подсмихна на резкия ѝ отговор.

— Ако ви бях уведомил, че искам да ви посетя, щяхте да си намерите причина да отсъствате.

Сър Джералд беше висок, с песьчлива на цвят коса и сини очи. Малори знаеше, че мнозина сред нежния пол го смятат за привлекателен, но тя мислеше другояче. Ненавиждаше този мъж заради наглостта му да флиртува, без дори да помисли за горката си съпруга.

— Надявам се, че лейди Дънмор е добре — язвително рече Малори. — Виждам, че днес тя не ви придружава.

Натрапникът само сви рамене.

— Сам съм. Жена ми не проявява внимание към развлеченията ми. Стига ѝ да не ѝ досаждам.

— Предпочитам да не говорите с пренебрежение за лейди Дънмор. Аз я харесвам и смятам, че тя заслужава по-добро отношение.

— А защо не жалите мен? Не знаете какво е да си свързан със студенокръвна жена. Вече дванайсет години откакто сме женени. — Очите му сладострастно опипаха тялото на Малори и се спряха на младите ѝ гърди, които издуваха дрехите ѝ за езда. — Често си представям как бихте стоплила леглото на някой мъж.

Тя го погледна ужасена и потресена.

— Как смеете! Вие сте непоносим!

Дънмор хладнокръвно посрещна разгорещените ѝ думи. Гласът му стана гладък като коприна.

— Може би съм, но мога да направя с вас такива неща, че ще ме молите за още.

Тя се извъртя към него с потъмнели от гняв очи.

— Напуснете земята на баща ми! Не сте добре дошъл тук.

Думите ѝ само го накараха да се разсмее.

— Тази сутрин не сте много гостоприемна, нали? Няма значение — рано или късно ще пробия защитата ви.

— Така ли! Какво трябва да сторя, за да ви убедя, че дори не ви харесвам?

Погледът му се впи в нейния с неприкрито желание.

— От опит знам, че жените често казват „не“, когато всъщност искат да кажат „да“.

— Прекалено много разчитате на чара си. Намирам ви за неприятен и без всякакво чувство за чест.

— „Чест“ е дума, измислена от глупаците, които просто са се бояли да признаят какво точно чувстват. Мисля, че при подходящи условия ще бъдете повече от любезна към мен, лейди Малори.

Точно в този миг Тайбър реши да покаже своите лудории. Той буйно тръсна грива и се изправи на задните си крака, карайки Малори да насочи цялото си внимание към успокояването му.

Очите на сър Джералд проследиха всяко едно грациозно движение на ездачката. Докато се опитваше да успокои коня, шапката ѝ падна и червеникавокестенявите ѝ коси се разпиляха по гърба ѝ. В този момент Джералд изпита неудържим копнеж да я притежава. Досега беше прекалено толерантен с нея. Но стига вече! Днес щеше да я има, със или без съгласието ѝ.

Малори се смъкна от коня си и забърза ядосана към къпиновия храст, където вятърът беше захвърлил шапката ѝ. Преди да успее обаче да я намести на главата си, Джералд я сграбчи изотзад. Обърна се и се озова лице в лице с него.

— Махнете ръцете си от мен! Веднага!

Очите му се спряха върху надигащите ѝ се гърди и той изпита силното желание да я смачка в прегръдката си.

— Винаги си ме отблъсквала, миличка, но сега няма кой да ми попречи да взема това, което искам.

Малори изведнъж се изплаши, но беше твърдо решена да не издава страха си.

— Пуснете ме! Обещавам ви, че жена ви ще научи за тази случка, ако незабавно не ме оставите на мира!

Хватката около гърдите ѝ само стана по-здрава.

— Защо жените се преструват, че не искат мъжете да ги целунат, когато целите тръпнат от желание?

— Не ви ли е грижа за жена ви?

— Дори не мога да я търпя в една стая с мен. Имай милост към мен, Малори, и ми дай това, за което копнея.

— Не знам за каква ме мислите, сър Джералд, но прекалявате с волностите, които си позволявате. Ако баща ми беше тук, щеше да ви

убие, само за това, че сте ме докоснал!

— Но него го няма. Цялото село знае, че на родителите ти никога не им е пукало за теб, милейди. Откакто баща ти се зае с набавянето на находки за британските исторически музеи, той и майка ти непрекъснато кръстосват из света в търсене на съкровища, оставяйки незащитено най-голямото си богатство. — Той докосна косата ѝ и Малори се отдръпна назад. — Двамата дори не помислят за теб, докато аз не мога да те изкарам от ума си.

— Оскърбявате ме.

— Знаеш, че говоря истината, милейди. Ако си добра с мен, никога няма да те зарежа. Знам, че баща ти те е оставил практически без пари. Повечето от слугите ти напуснаха работа, а онези, които останаха, са твърде стари, за да могат да се грижат за целия имот. Под моето крило няма да ти липсва нищо. Ще те засипя с модерни рокли и скъпи дрънкулки.

Предложението му я отврати.

— Как се осмелявате? Аз съм дама, а не някаква си никаквица.

Той плъзна едната си ръка зад главата ѝ, а другата — около раменете ѝ и я притисна още по-плътено до себе си.

— Привличаш ме именно затова. Ще те имам, Малори, бъди сигурна.

Сърцето ѝ се разтуптя изплашено.

— Ще викам.

— Давай — усмихна се той. — Никой няма да те чуе.

Тя се помъчи да се освободи от него, но хватката му само стана по-здрава.

— Какво искате от мен?

Очите му се спряха на устните ѝ.

— Много добре знаеш. Мислила ли си, какво ще чувстваш, ако някой мъж те люби, Малори? Наблюдавах те как се превръщаш в красива млада жена. По цели ноци съм лежал буден и съм копнял да те докосна.

Страхът отне гласа ѝ. Сега можеше само да го гледа невярващо.

Той наведе глава и устните му стръвно се впиха в нейните. Тя се опита да извърне глава настрана, но не успя. Тялото ѝ се смрази, щом ръцете му повдигнаха нагоре роклята ѝ.

Най-накрая успя да се отдръпне дотолкова, че да извърне глава от задушавачката му целувка.

— Чудовище! — извика тя, търкайки гнусливо с длан устните си.
— Долно, гадно чудовище!

Той се ухили.

— Като се мяташ така, само ме възбуждаш още повече. А сега аз ще те възбудя.

— Нима насила ще... ще...

В очите му проблесна нещо, което Малори не можа да определи.

— Виждам, че започваме да се разбираме.

Тя отчаяно реши да спори с него, поне докато успее да измисли как да избяга.

— Защо искате точно мен? Аз нямам никакъв опит с мъжете. Защо не си намерите жена, която е обиграна и която ще ви отвърне с желание?

Джералд се загледа в нежните черти на лицето ѝ: в чипото ѝ носле, в деликатно извитите вежди, в очите ѝ — толкова сини, че човек би могъл да се изгуби в тях. Невинността ѝ го възбуди още повече.

— Ако знаеш как ме обезоръжава красотата ти... Искай от мене каквото си пожелаеш, и то е твое! Готов съм на всичко, за да те притежавам.

— Тогава ме пуснете.

Той се взря в очите ѝ.

— Само това не — дрезгаво каза той. След това разтвори с мокрите си устни нейните, от което стомахът ѝ се сви конвулсивно.

С този човек не можеше да се спори. Истински ужас стегна Малори за гърлото, щом целувките му се спуснаха надолу по извивката на шията ѝ, а ръцете му се бореха с полата ѝ, настървено повдигайки я нагоре. Малори направи последен опит да се дръпне и резултатът бе ясният звук от разцепване на плат. Болка прониза тялото ѝ, щом той грубо я тласна на земята и се стовари с цялата си тежест върху нея.

Момичето все още държеше камшика за езда. Пръстите ѝ се стегнаха около сребърната му дръжка. Събирайки цялата си сила, тя вклони лакът между себе си и насилника, така че успя да се освободи достатъчно и се изтърколи изпод него. После светкавично скочи на крака и побягна.

Обезумял от страст и гняв, Джералд се втурна след нея и когато я хвана, тя рязко се завъртя. Преди мъжът да е разбрал намерението ѝ, Малори с все сила стовари камшика върху лицето му.

Той изкрещя от болка, пусна я и притисна ръка към бузата си. Малори съзря в това шанса си и се втурна с всички сили към своя кон.

Разярен, Джералд изпсува и я последва. Тя чуваше стъпките му все по-близо след себе си. Страхът ѝ даде силите, от които се нуждаеше. Сграбчи юздите на Тайбър и бързо го поведе напред. После скочи на оградата и оттам се прехвърли върху женското седло.

Преследвачът на Малори почти я беше настигнал, когато тя пришпори коня си в галоп. След като се отдалечи на безопасно разстояние от него, тя спря и погледна назад. Видя го да бърше кръвта от лицето си с носната си кърпа. Беше доволна, че го е наранила до кръв.

— Ще си платиш за това, Малори! Как само ще си платиш! — изкрещя той към нея.

— Грешите, сър. Ако отново ме докоснете, ще получите нещо по-лошо от един удар с камшик.

— Между тебе и мене няма никой, освен онази луда стара мома. Тя не може да ме задържи настрана! — Гласът му бе задавен от ярост.

Малори обърна Тайбър и го подкара към конюшните. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че едва дишаше. От две години търпеше обидите и инсинуациите на този тип, но днес за първи път наглостта му бе стигнала дотам, че да се опита да я обладае насила.

Вкара коня в конюшната и Бил — възрастният коняр, ѝ помогна да слезе от седлото. Беше твърде слаб човек, за да се противопостави на сър Джералд, а и Малори не смееше да го замесва в тази история.

Днес тя се бе спасила от домогванията на натрапника, но дали следващия път щеше да има този късмет? Не се сещаше, към кого би могла да се обърне за помощ.

Малори все още беше потресена. Трябваше да сподели с някого какво се бе случило, така че реши да отиде при братовчедката Феб.

Беше толкова разстроена, че не забеляза каретата пред входната врата. Слънцето залязваше и във входа вече блещукаха свещи. Малори се втурна в къщата. Като видя, че от салона за гости се излива ярка светлина, тя се насочи в тази посока.

Влетя в хола и веднага заговори:

— Феб, сър Джералд...

Братовчедка ѝ стана права и веднага я прекъсна.

— Малори, сър Джералд не е тук. Но можеш да поздравяваш лейди Дънмор.

Малори зяпна изненадано съпругата на мераклията.

— Лейди Дънмор — каза тя, като извика на помощ пилото си самообладание, — радвам се да ви видя...

Гостенката се взря с подозрителен поглед в момичето и гневно присви очи.

Феб също бе разбрала ситуацията и побърза да се намеси.

— Малори, незабавно върви в стаята си и смени костюма си за езда! Отново си го скъсала и не знам дали изобщо ще успеем да почистим петната от кал. — Тя се обърна към лейди Дънмор: — Опитвах се да направя дама от нея, но тя настоява да прекарва по-голямата част от времето си върху гърба на коня. Неблагодарна задача е да се опитваш да направиш дама от момиче, което пред добрите обноски предпочита да язди на воля.

Лейди Дънмор огледа раздърпаната ездачка, разкъсаната кална рокля, разрошената ѝ коса и процеди:

— Струва ми се, че може да има и нещо друго, освен ездата. Бих обърнала внимание на морала ѝ, Феб. Когато едно момиче притежава нейната красота и дива жилка, съпругът на нито една жена не може да бъде в безопасност.

Малори преглътна гневния си отговор и се подчини на повторната заповед на братовчедка си, да излезе от гостната. Искаше ѝ се да изкрещи на лейди Дънмор да обърне внимание на поведението на съпруга си, но Феб с поглед я накара да замълчи и ѝ посочи стълбите.

— Върви в стаята си! — рече тя с рязък глас. — И се приведи в приличен вид, преди да слезеш отново.

Малори бавно се заизкачва нагоре, чувствайки се съвсем обезсърчена. Очевидно нямаше да получи никаква помощ от братовчедката Феб. По-скоро щеше да бъде нахокана и обвинена самата тя за случилото се.

След като смъкна роклята си, Малори застана пред огледалото и се огледа критично. Наистина ли беше толкова красива? Изглежда всички мислеха така. Но красотата беше проклятие за едно момиче, което нямаше бащина закрила.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лейди Дънмор бавно отпи от чая си, преди да заговори на домакинята.

— Трябва да бъдеш по-строга с нея, Феб. Цялото село говори за буйното и необуздало поведение на това момиче. Нито един почтен мъж не би ѝ предложил брак.

Феб седна, прикривайки под спокойната си външност надигацията се в нея гняв.

— Уинифред, казано е: „Не търси сламка в чуждите очи, без да обръщаш внимание на гредата в своите“. Що се отнася до Малори, не познавам друг човек с по-благ характер. Буйният ѝ нрав, както ти го наричаш, не е нищо друго, освен поведението на една млада дама, която по принуда запълва дните си с яздене на коне, вместо да ходи на балове и забави.

— Прекалената ѝ красота само ще ѝ навреди — заядливо продължи лейди Дънмор. — Нищо добро не може да се очаква от една млада жена, която привлича мъжете като с магнит.

— Може би проблемът е в мъжа, а не в Малори.

Сивите очи на жената блеснаха от възмущение.

— Какво искаш да кажеш с това, Феб Бърд?

— Искам да кажа, че съпругът ти търчи след всяка фуста. Не го отричай. Но ако е причинил нещо лошо на Малори, няма да го оставя току-така да му се размине. По-добре го дръж по-близо до дома си.

Лейди Дънмор стана рязко.

— Лесно ти е да говориш. Нито един мъж не те е заглеждал от години — ако изобщо някога някой го е правил. Просто ревнуваш, загдето аз имам съпруг, а ти нямаш.

— Уинифред, предпочитам моя живот пред брака с такъв донжуан като съпруга ти.

Уинифред грабна шала си и изгледа яростно домакинята си.

— Никога вече кракът ми няма да стъпи в тази къща, Феб Бърд! Ето, това се случва, когато човек се сприятелява с хора не от неговата

черга.

Очите на Феб неочаквано добиха съчувствен израз.

— Съжалявам те, Уинифред. Животът ти сигурно не е лек.

— Не ме жали. Ти си едно нищо, което живее от подаянията на другите. А аз имам хубава къща, съпруг и три дъщери.

— Не събирам милостиня, Уинифред. Сама изкарвам прехраната си.

— Предупреждавам те: дръж малката уличница далеч от съпруга ми, или ще се погрижа да очерня името ѝ пред цялото село.

Феб поклати глава.

— Не разбираш ли, Уинифред, че всички са наясно с това що за човек е мъжът ти? Колкото до Малори, тя е едно мило момиче, чието единствено престъпление е, че се е родило красиво. По-добре насочи гнева си срещу съпруга си, който наистина го заслужава.

Внезапно раменете на Уинифред увиснаха, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— Съжалявам за грубите си думи, Феб. Ти си ми приятелка. Чувствам със сърцето си, че казваш истината. Винаги съм знаела за похожденията на Джералд... Но тъй като съм му съпруга, от мен се очаква да гледам на другата страна, когато очите му шарят. Ако си истински мъдра, ще държиш Малори под ключ. Тя не е първото младо момиче, след което той тича. Досега си падаше единствено по такива селски хлапачки, които бяха готови да легнат с него срещу няколко шилинга.

Феб застана нащрек.

— Малори не е селско момиче и това е добре известно на съпруга ти. Тя е едно невинно дете и не би трябвало да си има вземане-даване с мъже като него.

— Отиваш твърде далеч, Феб. Няма да ти позволя да оскърбяваш Джералд.

— Ще направя нещо повече от това, ако не го държиш на разстояние от Малори.

Уинифред се насочи към вратата. Побърза да излезе от къщата и се качи в чакащата я карета. Повече не можеше да се прави на сляпа и да мълчи. Крайно време беше да се противопостави на съпруга си. Просто трябваше да му напомни чии бяха парите, които му позволяваха да гони момичета за развлечение.

Малори седеше на стола до прозореца, загледана в сгъстяващия се сумрак, и чакаше да чуе звука на приближаващи стъпки. Знаеше, че когато братовчедката Феб дойдеше, щеше да бъде разярена. Никога нямаше да успее да я убеди, че случилото се е било, само заради онзи мръсник.

Феб се появи с бързина, която изненада Малори. Тя вдигна глава и видя в тъмните ѝ очи неочаквана нежност.

— Мила, онзи мъж нарани ли те?

— Аз... не — Малори сковано се изправи. — Съжалявам за това, което се случи с лейди Дънмор, но...

— Не се безпокой за дреболии. Трябва да обсъдим някои по-неотложни проблеми.

— Ако става дума за костюма за езда, то...

— Не, скъпо дете. Това, което ще ти кажа, трябваше да бъде казано отдавна.

Малори зяпна Феб така, сякаш я виждаше за първи път. Винаги я бе считала за студена и безчувствена жена, която се грижи за детето на братовчедка си само по задължение. Нищо повече. Възможно ли бе да е грешала?

Феб вдигна костюма ѝ за езда и го загледа с презрителен поглед.

— Той го направи, нали?

— О, Феб, той се държа като животно! — изплака Малори и прекара разтрепераните си пръсти през разрошената си коса. — Той ме... целуна и когато избягах, ми каза, че следващия път няма да успея да му се измъкна. Защо постъпва така с мен?

— От колко време продължава всичко това?

— За първи път се опита миналата пролет, на партито у Медърсънови. В онази нощ той ме покани да излезем в градината. Не виждах нищо лошо в поведението му. Но когато ме блъсна в една беседка и се опита да ме целуне, аз се промуших покрай него и избягах обратно вътре.

Феб внимателно сгъна измачканата пола на Малори и я сложи върху стола.

— Не мога да ти опиша колко виновна се чувствам. Защо не дойде по-рано при мен?

— Мислех, че ще ме обвиниш за случилото се.

— Не, дете, нямаше да те обвиня. Познавам те прекалено добре, за да си помисля, че би окуражила мъж като Джералд Дънмор.

Малори не можеше да повярва, че Феб застава на нейна страна.

— Толкова ме е страх от този човек, Феб... Той ме заплаши...

Очите на по-възрастната жена помръкнаха.

— Оставиха те на грижите ми, а аз не изпълних задължението си.

— Грешката не е твоя. Той... този мъж...

— И двете знаем какво представлява той. Въпросът е какво да правим с него.

— Той наистина е зъл. Предупреди ме, че няма да успееш да го задържиш настрана от мене.

— Боя се, че е прав. Той знае, че няма да се осмеля да отида в съда и да го обвиня, за, да не би да навредя на репутацията ти. — Устните ѝ се свиха в черта. — Време е родителите ти да поемат своята отговорност. Преди да е станало прекалено късно.

Очите на Малори заблестяха.

— Мислиш ли, че те ще се върнат скоро от Египет?

— О, не. Ще останат в Египет поне през следващите две години.

Момичето се опита да скрие обезсърчението си.

— Но какво ще стане с мене?

Решила, че е крайно време да каже на Малори цялата истина, Феб седна до нея.

— Доста пъти съм чувала родителите ти да ти казват, че са искали син, който да наследи титлата и земите, и че понеже си се родила момиче, ти си била цяло разочарование за тях.

Малори се бе научила да живее с болката от факта, че майка ѝ и баща ѝ не я искаха.

— Да, винаги са се старали това да бъде ясно.

— Спомням си осмия ти рожден ден. Тогава майка ти ти обясни, че са те нарекли Малори, защото били избрали това име за сина, когото очаквали. Искаше ми се да заплача с теб, когато тя ти разказа колко трудно е било раждането ти и как ти си била причината тя да няма повече деца.

— Помня този ден, Феб. Чувствах се така виновна... Все още се чувствам така. Ако зависеше от мен, щяха да имат сина, когото са

искали.

— Мисля, че единствения път, когато майка ти не получи онова, което желаше, бе, когато не роди момче. Но искам ясно да разбереш, че вината за това не е твоя.

— Винаги съм се чувствала така, сякаш съм ничия и сякаш никой не ми принадлежи. Понякога ми е трудно да си припомня чертите на татко, а лицето на мама за мене е само едно неясно петно.

— Естествено, след като не си ги виждала от десет години...

— Но те ми пращаха подаръци — възрази Малори, сякаш се опитваше да убеди сама себе си, че подаръците бяха някакво доказателство за любовта им. — Предполагам, те просто са забравили, че детето им е пораснало.

— Да — унило се съгласи Феб. Как би могла да каже на Малори, че като ѝ изпращаха подаръци, родителите ѝ просто искаха да смекчат чувството за вина, което изпитваха, загдето я бяха изоставили? — Те обаче трябва да видят, че вече си една млада дама, която се нуждае от напътствията им.

— Но как бихме могли? Писмо ли ще им напишеш?

— Просто ще направя нещо, което трябваше да сторя още преди години — отвърна Феб с тиха решителност. — Отиваш да живееш при тях в Египет.

Малори я зяпна изненадано.

— Сериозно ли говориш?

— Повече от сериозно. Животът тук не е за теб. Ти трябва да ходиш на забави и да се срещаш с млади хора от твоето потекло.

Момичето тъжно поклати глава.

— Мама и татко няма да ме искат при тях...

— Те са твои родители и е време да си спомнят този факт!

Вълнението набра сила в Малори.

— Винаги съм копняла да видя Египет, Феб...

— И ще го видиш. След няколко седмици една моя приятелка отива при съпруга си, който живее там. Ще ѝ изпратя писмо с молба да ти стане придружителка по време на пътуването.

— Ами ти?

Феб се пресегна и погали бузата на Малори. Подобни изрази на нежност от нейна страна бяха редки.

— Наследих от баща си една малка къща и скромна рента, която ще ми стигне да покривам разходите си. Ще се припичам на слънце и ще се грижа за градината. Но преди всичко ще мисля за теб, скъпо дете.

В този миг Малори осъзна, че тази жена наистина я обича и е загрижена за нея. Взе ръката на Феб в своята и ѝ беше благодарна, че не я отдръпна.

— Ще ми липсваш, братовчедке. Ти ми даваше увереност в живота, наистина.

— Ако си искрена, значи донякъде съм се справила със задачата си.

— Кога заминавам?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Ами ако майка и татко се разгневят и поискат да ме изпратят обратно?

— И това е възможно. Но когато видят колко е очарователна дъщеря им, те ще бъдат горди да се похвалят с нея. Ще им пиша още днес и ще им кажа да те очакват.

— Ще ми липсваш, братовчедке.

Феб хвана брадичката на Малори и я погледна право в очите.

— Ще си мисля за теб всеки ден и ще си представям как се печеш на топлото египетско слънце.

— Никога не съм допускала, че ме обичаш.

— Там ми е грешката, дете. Произхождам от семейство, в което всички бяха прекалено сдържани. Никога не са ме учили да показвам чувствата си така, както ми се е искало. Но знай, че дълбоко в сърцето си винаги съм милеела за теб и съм ти желала само най-доброто.

— Ти ме научи на много неща, Феб. И на любов към четенето, и как да се държа като истинска дама...

— Постарах се да те подготвя за живота всестранно. Ако понякога съм ти се струвала прекалено взискателна, то е било, само защото съм искала да бъдеш въоръжена със знания. Време ти е, скъпа, да оставиш настрана детските игри и да застанеш пред света като лейди Малори Станхоуп.

— О, Феб, обещавам ти, че няма да те разочаровам. Ще си припомня всичко, на което си ме учила, за да се гордееш с мен.

— Никога не си ме разочаровала, Малори. Виждам в теб закваската на една истински изтънчена дама.

Феб стана и тръгна към вратата.

— А сега отивам да напиша писмата. Искам да стоиш вкъщи, докато не стане време да заминаваш.

Момичето кимна с разбиране. Да остане отново сама с онзи негодник? Никога вече!

Малори се обърна и погледна през прозореца. Мрак покриваше земята. Почувства как я пронизва болка при мисълта, че щеше да напусне единствения дом, който познаваше. Не си правеше илюзии, че майка ѝ и баща ѝ ще я приветстват с добре дошла в Египет. И тази болка беше най-силна от всичките.

Мирис на есен се носеше във въздуха. Времето беше свежо и ясно. Дните обаче минаваха бавно за Малори. Стоенето в къщи я отегчаваше, но тя не смееше да язди Тайбър, за да не би Джералд Дънмор да я причака някъде.

Феб нае една шивачка от селото, за да ушие на Малори няколко по-леки рокли за горещия египетски климат. С нескрито задоволство съобщи на Малори, че ще изпрати сметката за роклите на бащата ѝ.

Една сутрин извикаха девойката в салона. Когато влезе, тя видя непозната жена, която пиеше чай заедно с Феб. Братовчедка ѝ, ѝ направи знак да седне до нея.

— Малори, това е мисис Уикет. Двете с нея се познаваме от деца. Тя се съгласи да ти бъде придружителка в пътуването до Египет.

Червенобузестата жена със закръглено тяло и сиви очи погледна лъчезарно Малори.

— Госпожице, не мога да си представя как хубаво момиче като вас би искало да замени Англия с една такава варварска страна. Но ще се радвам да бъда ваша компаньонка. Пътуването до там е уморително и някои трудно го понасят.

Действителността най-сетне достигна до Малори и накара дъха ѝ да секне. Наистина напускаше дома си! Беше някак плашещо и същевременно вълнуващо.

— Чета книги за историята на Египет, откакто родителите ми отидоха там. Смятам, че е интересна страна. Права ли съм?

— Не бих я нарекла така — изсумтя Глория Уикет. — Липсват й всички съвременни удобства, местните хора са груби с чужденците, а климатът е направо отвратителен.

— С нетърпение очаквам да видя Нил и пирамидите — довери й се Малори, тръпнеща от въодушевление.

— Е, госпожице, трябва да призная, че пирамидите са удивителна гледка. Що се отнася до Нил, той е само една кална река, която често излиза от бреговете си.

Малори вече не слушаше мисис Уикет. Мислеше за родителите си и се надяваше, че може и да й се зарадват.

ГЛАВА ПЕТА

Селската шивачка пристигна в Стоунридж Хаус и заработи трескаво върху новия гардероб на Малори. Бедното момиче по цял ден пробваше рокли, макар че нямаше кой знае какво отношение към тях и оставяше на Феб да избира и моделите, и платовете.

Когато най-сетне задачата беше приключена, бъдещата пътешественичка огледа новия си гардероб с натежало сърце. Роклите не само не ѝ подхождаха, но бяха безнадеждно демоде. И най-лошото — изглеждаха така, сякаш бяха ушити от селска шивачка. Което си беше и самата истина...

Но Малори махна с ръка на този дребен факт и се съсредоточи върху пътуването си до Египет. Беше завладяна сякаш от някаква магия и щастието пееше в сърцето ѝ. Дори бе готова да повярва, че родителите ѝ ще я приемат с отворени обятия.

Сбогуването се оказа по-трудно, отколкото Малори бе очаквала. Раздялата с всичко, което ѝ бе скъпо и познато, бе като отваряне на жива рана в сърцето ѝ. Момичето се хвърли на шията на по-възрастната жена и се помъчи да преглътне сълзите си.

— Ще ми липсваш, Феб... Така ми се иска да дойдеш с мен!

— Глупости, дете. Ще бъдеш твърде заета, за да се сетиш за мен. А сега тръгвай. И не поглеждай назад, Малори. Никога не поглеждай назад.

Малори неохотно се качи в двуколката, която щеше да я откара до кръстопътя. Оттам щеше да вземе същата пощенска кола, с която пътуваше мисис Уикет. Когато двуколката тръгна, Малори се обърна и погледна към къщата. „Не, няма да плача. В Египет ме чака нов живот и не трябва да тъгувам за миналото.“

Щом дилижансът потегли от кръстопътя, Малори надникна през прозореца за един последен поглед към Стоунридж. Червените тухли бяха избелели до светлорозово и дори оттук се виждаше, че

постройката е занемарена. Къщата беше обвита сякаш в мъгла и скоро се изгуби от погледа ѝ. Малори изпита усещането, че никога вече няма да види Стоунридж. Пред нея стоеше неизвестността. За първи път осъзна, че старият ѝ живот си бе отишъл безвъзвратно.

Пристанището гъмжеше от хора, които щъкаха делово насамнатам. Работниците на Ориенталската парна навигационна компания товареха чувалите с поща и многобройния багаж в трюма на парахода „Иберия“, който с идването на вечерния прилив щеше да поеме курс в открито море.

Малори гледаше как един от докерите носи куфара ѝ по мостчето, прехвърлено от брега до кораба. Така се беше отнесла в мислите си за Египет, че не забеляза колата, която се приближи зад нея. Утринният дъждец бе оставил локви по павираната улица и когато колелата на каретата преминаха през една от тях, Малори бе буквално заляна с пръски кална вода.

Тя вбесено изгледа кочияша, който дори не си направи труда да се извини. Разгневи се още повече, когато мъжът в каретата докосна периферията на шапката си, поздравявайки я. Очите ѝ за миг срещнаха ироничния му зеленоок поглед. Сдържа гнева си, но ако можеше, би набила този субект. Побърза да пресече улицата, като отбягна няколко други каруци.

Малори се изкачи по стъпалата на странноприемницата „Дофин Ин“, където я очакваше компаньонката ѝ. На входа се обърна и видя, че каретата се насочва към пристана.

Мисис Уикет, която гледаше през прозореца, бе станала свидетел на произшествието.

— Наистина неприятна случка — съчувствено отбеляза тя. — Роклята ви направо е съсипана.

— Какъв високомерен човек! — възкликна Малори, все още кипяща от ярост. — Не показва и грам загриженост за това, че кочияшът му ме изпръска.

Жизнерадостната матрона я поведе към вестибюла, където щяха да изчакат, докато им съобщят, че могат да се качват на борда на „Иберия“. Лейди Уикет замислено огледа тъмносивата рокля на Малори.

— Ако я почистите, преди калта да изсъхне, може би няма да се образуват петна.

Малори започна да търка изкаляната дреха с носната си кърпичка.

— Днес за първи път обличам тази рокля. Само тя ми харесваше от новия ми гардероб.

— Съжалявам, госпожице. Кочияшът на онази карета трябва да бъде набит с камшик. Случката е просто поредното доказателство, че за една жена не е безопасно да пътува без съпруга си. Е, когато бях по-млада, мъжете демонстрираха по-голямо уважение към дамите. Но къде са онези времена?...

Малори се загледа през прозореца към черната карета, която премина по доковете и спря до „Иберия“. Не бе и помисляла, че е възможно мъжът, когото бе зърнала през прозореца на каретата, да пътува на нейния кораб.

Мисис Уикет надзърна през рамото на Малори и загрижено огледа кораба.

— Мразя да пътувам по море, но не съм виждала моя Хорас от две години. Единствената причина, която ме кара да предприема това пътуване, е желанието ми да бъда заедно с него.

Малори безнадеждно продължаваше да бърше роклята си, но откри, че петната станаха като че ли още по-големи. Тя вдигна сините си очи към по-възрастната жена и каза:

— Навярно сержант Уикет очаква с нетърпение пристигането ви.

— Наистина е така. Съгласих се да остана в Англия, само докато най-малките ми две дъщери си намерят достойни съпрузи. Е, след като го сториха, мисля, че сега съм свободна да отида при съпруга си.

— Представям си колко трудно е било за двама ви да живеете разделени толкова дълго време.

— Трудно ни беше. — Дребната женица хвърли поглед към роклята на Малори. — Може би трябва да намерите малко вода и да се опитате да избършете калта, госпожице. Или — тя се поколеба, — можете да я изчакате да изсъхне и после да я изчеткате. — Мислите й се насочиха към други въпроси, докато си вееше със сгънат на ветрило вестник. — Времето е необичайно топло за сезона.

— Да — механично се съгласи Малори, — а доколкото знам, в Египет ще бъде още по-топло.

— Там е истински зной. Просто е наложително всяка вечер да си мажете лицето с крем, милейди. Иначе горещият вятър може направо да ви смъкне кожата. Не трябва да излизате навън без шапка и чадър.

— Разкажете ми още за Египет — помоли я Малори. — Чела съм много за тази страна, но не е същото, както разказа на някой, който е бил там.

Глория Уикет сви рамене.

— Никога няма да разбере тези хора. Забелязвала съм колко враждебно гледат към нас, англичаните. Хорас казва, че Египет е зловеща страна, и не греша. Местните племена ненавиждат чужденците, особено военните. А би трябвало да са ни благодарни, задето отидохме там да им помогнем. Никога не биха отблъснали турците без наша помощ.

— Но Мехмед Али е турчин, а все пак е вицецар на Египет.

— Кой ли би могъл да разбере тези хора? Един ден си им приятел, а на другия ти забиват нож в гърба.

Малори се опита да се отърве от опасенията си, които започваха да я обхващат.

— Сигурна съм, че ще ми хареса, щом веднъж се установя при майка и татко.

— Не съм имала удоволствието да се запозная с лорд и лейди Станхоуп, но знам, че са специалисти в събирането на антики. Чувала съм, че са направили големи открития за нашите музеи.

Малори би могла да сподели с придружителката си, че знае твърде малко за дейността на родителите си, но предпочете да замълчи.

Глория Уикет погледна любопитно към момичето. При все, че двете с Феб бяха приятелки, тя не знаеше почти нищо за младата ѝ братовчедка. По време на пътуването с пощенската кола до Саутхемптън, Глория има възможността да прецени характера на лейди Малори и откри, че тя е една възхитителна млада госпожица. А също и че е изключително приятна спътница.

— Вижте кой е тук! — възкликна Глория Уикет, като погледна през прозореца към мъжа слизащ от каретата, която бе изпръскала Малори. — Не е възможно! Но... да, това е той! Мислите ли, че ще пътува заедно с нас?

Изглежда, че мъжът беше на голяма почит, защото всички около него се суетяха да изпълнят заповедите му. Малори не можеше да го разгледа добре от това разстояние, но се виждаше, че е висок и се движи с властната осанка на човек, който знае стойността си.

— Кой е той? — попита девойката, опитвайки се да го огледа по-добре. Единственото чувство, което изпитваше към него и кочияша му, бе искрена неприязън.

— Но, госпожице, всички познават единствения син на херцога на Рейвънуърт.

Малори поклати глава.

— Не го познавам и не искам да го знам.

— Това е лорд Майкъл Деуинтър, синът на херцога на Рейвънуърт! Такъв изискан джентълмен! Вижте само как товарят багажа му преди всички останали. Хорас винаги е твърдял, че парите и властта си казват думата. Сигурна съм, че лорд Майкъл не е забелязал, че каретата му ви е изпръскала, иначе щеше да ви се извини.

— Многоооо добре ме видя! — отсече Малори. Искеше й се да каже на този „изискан джентълмен“, какво мисли за него.

— Лорд Майкъл е нещо като легенда в лондонското общество. Трудно ми е да повярвам, че не сте чувала за него, след като и двамата сте титулувани.

— Аз не принадлежа към лондонското висше общество.

Очите на по-възрастната жена заблестяха.

— Той е елегантен, красив и всеки ден е с нова дама, поне така казват. Един ден ще стане много богат. Чувала съм, че майка му, херцогинята, е близка приятелка с Нейно величество.

— Познавате ли се с него?

— За Бога, не! Нямам никакви близки сред благородниците, но определено знам за него. Моят Хорас казва, че херцогът и херцогинята на Рейвънуърт са единствените аристократи, които той уважава. Негова светлост се е бил смело при лорд Уелингтън и е бил награден с Ордена на жартиерата, заедно с редица други почести. Несъмнено при такъв баща, лорд Майкъл е много известен джентълмен.

Очите на Малори проследиха мъжа, който с ленива крачка премина по мостчето. Забеляза и как всички се скупчиха около него, сякаш се надяваха да получат благоволенieto му. Син на херцог? Е, тя

не беше толкова впечатлена — лошите маниери са си лоши маниери, независимо от ранга.

— Сигурно ще ме запознаят с него — продължи мечтателно мисис Уикет. — Горя от нетърпение да напиша на Феб, че сме пътували на един кораб с член на фамилията Деуинтър.

Малори презрително сви устни. Съмняваше се, че онзи аристократ щеше дори да погледне бедната мисис Уикет. Несъмнено той беше зает по-скоро със собственото си удобство, отколкото с това да бъде любезен с другите.

Мисис Уикет забърбори възхитено:

— Вижте, другите пътници вече се качват на борда. Да тръгваме, госпожице! Най-сетне сте изправена пред едно голямо приключение.

Тъй като беше пригоден за пощенски кораб, „Иберия“ предлагаше твърде малко удобства на пътниците си. Каютата на Малори се намирал точно под кварталдека. Беше тясна и мрачна като килия. Имаше легло и умивалник, а куфарът ѝ беше поставен точно пред леглото, оставяйки недостатъчно място, ако решеше да се разтъпче. Каютата на мисис Уикет беше до нейната и беше също тъй неудобна.

Спътничката на Малори побърза да я уведоми, че каютата на капитана е разположена в задната част на кораба, заедно с по-големите помещения, запазени за важни пътници. Лорд Майкъл, разбира се, заемаше една от тях.

Надявайки се да свикне с люлеенето на кораба, момичето опря гръб о стената и отново се опита да почисти калните петна от роклята си. Изчетка плата с твърда четка, след това го изтърка с влажна кърпа, но така и не успя да премахне петната.

Седна на леглото, което беше цялото на бабуни, и огледа роклята си. Явно щеше да отиде в купа с парцалите. Сгъна я и я постави на дъното на куфара си. Все пак, платът би могъл да се употреби за преправяне на някоя от другите рокли.

С настъпването на вечерта Малори си легна. В тъмнината на каютата тя се чувстваше самотна и без нито един приятел. Спомни си

за куклата, която ѝ бяха подарили за рождения ден. Когато получат писмото на братовчедката Феб, родителите ѝ щяха да чакат да посрещнат едно дете.

Мисис Уикет се появи на вратата, облечена за вечеря, и огледа неодобрително Малори, увита в халата си.

— Мила моя, но вие още не сте готова! Тази вечер сме канени да вечеряме заедно с капитана. Това е голяма чест за нас.

— Твърде съм изморена, мисис Уикет. Искане ми се да си легна порано.

— Убедена съм, че лорд Майкъл няма да бъде там, ако това е, което ви безпокои. Той вероятно ще вечеря в каютата си.

— Дори не съм помисляла за него — уточни Малори. — Сигурно скоро ще ми се наложи да се запозная с този човек, но тази вечер не се чувствам готова за това.

— Добре тогава, госпожице. Ще кажа на стюарда да ви донесе нещо леко за ядене.

След като мисис Уикет излезе, Малори легна по гръб на леглото и се загледа в люлеещия се на тавана фенер. Опита се да си представи как изглеждат баща ѝ и майка ѝ. В съзнанието ѝ изникнаха само бледи сенки и неясни спомени.

Помисли си, че животът ѝ се изплъзва от контрол и че е неспособна да каже, какво ще се случи по-нататък. Причината да напусне Англия беше в сър Джералд. Трябваше да се постарее да изглежда колкото е възможно по-непривлекателна. Малори не изгаряше от желание да се среща отново с прекалено настойчиви мъже.

По-късно мисис Уикет буквално влетя при нея, за да ѝ разкаже какво се е случило по време на вечерята при капитана. Хвалбите ѝ нямаха край.

— Въпреки че това е само пощенски параход и е далеч от лукса, който човек би очаквал от един истински пътнически кораб, беше възхитително! — Последва поток възхвали към лорд Майкъл, който все пак бе вечерял заедно с тях. — Той наистина поговори с мен — каза жената с блеснали очи. — Дори ме попита, дали се чувствам удобно в каютата си. Можете ли да си представите? Какво възпитание...

Най-сетне мисис Уикет си тръгна и Малори остана сама. Приблѳжи се до малкия илюминатор и се загледа в звездите, които трепкаха върху абаносовото небе. Беше далеч от единствения дом, който знаеше. Феб ѳ липсваше.

Потърси Полярната звезда, както бе правила като дете. Когато я откри, се усмихна и си представи, че отново е в Стоунридж и препуска с коня си по зелените хълмове.

ГЛАВА ШЕСТА

Капитан Юстас Берим бе служил в Кралската флота повече от тридесет години, преди да излезе в пенсия и да отиде в една малка ферма заедно с жена си. След като бе изминала първата година, той бе открил, че работата във фермата е отегчителна, а жена му — прекалено взискателна. Ето защо бе станал капитан на пощенския кораб „Иберия“. Беше слаб, с обветрено лице, цялото набръчкано от слънцето и соления въздух. Винаги се бе радвал на добро отношение сред екипажа и пътниците, защото беше заразително весел и остроумен човек.

След вечерята, лорд Майкъл седна заедно с капитана и единствения друг англичанин на борда, мистър Алвин Фентън, банкиер от Лондон.

Чашата с бренди, която капитанът му подаде, остана недокосната, подобно на незапалената пура. Младият мъж не преставаше да мисли за баща си и гореше от нетърпение час, по-скоро да стигне в Египет, за да започне да го търси. Министър-председателят, сър Робърт Нийл, му бе дал акредитивни писма до вицекраля на Египет, Мехмед Али, с надеждата, че той би могъл да помогне на Майкъл. Майкъл бръкна във вътрешния си джоб, за да се увери, че документите са все още там — дори за миг не искаше да ги изпусне от погледа си.

Изведнъж той усети, че е настъпило пълно мълчание, и като вдигна глава, установи, че капитанът и Алвин Фентън го гледат очаквателно.

— Моля за извинение, попитахте ли ме нещо?

Преди да заговори, капитан Берим наля още бренди в чашата си.

— Попитах само за фамилната ви яхта „Найтингейл“. Чувал съм, че била хубава.

— Да, така е. Нашето семейство притежава „Найтингейл“ откакто съм бил тригодишен. Капитан Норис обича да казва, че съм

израснал на „Найтингейл“. Двамата със сестра ми сме прекарали доста време на яхтата.

Капитан Берим кимна одобрително.

— Самият аз също съм мореплавател до мозъка на костите си. Ще видите, че макар „Иберия“ да не е кой знае какъв кораб, е доста бърз.

— Вече забелязах това — любезно отговори Майкъл. Той се затрудняваше да води вежливи разговори, защото мислите му през цялото време бяха съсредоточени върху баща му.

— Откакто поставиха парните двигатели, преминаваме разстоянието за десет дни — гордо добави капитанът, — вместо за предишните две седмици.

— Чух колко е бърз корабът ви, въпреки че е трудно човек да си представи подобна скорост — намеси се Алвин Фентън. — Любопитен съм да хвърля едно око на двигателите.

— Бих бил доволен да ви разведа из кораба по всяко време, когато пожелаете. — Капитанът погледна към Майкъл. — С радост ще ви го покажа и на вас, милорд.

— Благодаря ви. С удоволствие ще приема.

Капитан Берим изглеждаше поласкан.

— В такъв случай какво ще кажете за утре?

— Колко пътници можете да приемете на борда, капитане? — запита Майкъл по-скоро, за да поддържа разговора, отколкото от любопитство.

— Има място за дванайсет души, но с този курс са само седем. Освен вас и мистър Фентън, на борда има още трима араби и две дами от Англия. Вече се познавате с мисис Уикет, която се е отправила при съпруга си — военен от гарнизона в Кайро. Другата дама е лейди Малори Станхоуп, която предполагам, че отива при родителите си.

— Лорд Майкъл, не мога да разбера, защо пътувате към Египет сам, след като сте се отправил на ловна експедиция? — вмъкна мистър Фентън. — Освен ако не възнамерявате да се присъедините към някоя по-голяма група?

Майкъл бе решил, че ще бъде благоразумно да запази в тайна изчезването на баща си, така че бе съчинил една ловна история, за да обясни отиването си в Египет.

— Да, ще се присъединя към останалата част от моята ловна група, след като пристигна на място.

— Сигурен съм, че Индия би била много по-удачно място за лов — продължи да упорства мъжът. — Там е обитавано от тигри и други големи животни, които не се срещат в Египет. Освен това там имаме гарнизони, които могат да ви снабдят с всичко необходимо. В Египет имаме само малки армейски постове.

Майкъл разклати кехлибарената течност в чашата си, преди да отговори.

— Но, виждате ли, ловът в Индия не ме интересува.

— Защо? — подкани го Фентън.

Майкъл отпи от брeндитo си, след това остави чашата на масата и отправи студен поглед към любопиткото.

— Това, което търся, може да бъде намерено само в Египет. — Той стана с намерението да си върви. — Капитане, мистър Фентън — кимна той към всеки от тях. — Бихте ли ме извинили, но денят беше дълъг.

Двамата мъже го проследиха с поглед до вратата.

— И какво смятате да ловувате? — настоя отново мистър Фентън, готов да премине границите на учтивостта, за да задоволи любопитството си.

Зелените очи на Майкъл го пронизаха.

— Ловувам не за удоволствие, а по необходимост — отговори той.

След това излезе от каютата, като остави спътниците си да гледат след него.

— Лорд Майкъл е доста потаен — изрече на глас мисълта си капитан Берим.

— Бих казал, че не отива в Египет на сафари, както се опита да ни убеди — заяви мистър Фентън. — Човек с неговото положение никога не би тръгнал в чужбина без камериер, който да му прислужва. Не, захванал се е с нещо загадъчно. Интересно с какво ли?

Капитанът потри брадата си.

— Кой знае? Във всички случаи му желая успех. Боя се обаче, че в Египет лорд Майкъл ще намери подозрително множество, което храни малко любов към нас, англичаните.

Фентън кимна утвърдително.

— Обърнахте ли внимание, каква мрачна групичка са онези трима араби на борда? Само фиксират другите и мълчат под наметките си. Опитах се да завържа разговор с тях, но те просто ме изгледаха с черните си очи и се престориха, че не разбират английски.

Капитан Берим отиде към вратата с надеждата да прекъсне разсъжденията на мистър Фентън.

— Те не ми досаждат и аз не им досаждам. Плащат си като всички други и следователно имат право на същото отношение. — Той погледна събеседника си многозначително. — Сигурен съм, че на лорд Майкъл не би му допаднало някой да му се меси в работите.

Но не беше лесно да се възпре този човек.

— Не намирате ли, че аристократите са странна пасмина?

Капитанът спря рязко.

— В какъв смисъл, мистър Фентън?

— Вземете например лорд Майкъл. Имам усещането, че той ме смята недостоеен за вниманието му.

— Вижте какво ще ви кажа, мистър Фентън. Ако бяхте заобиколен с хора, чиято единствена задача е да се грижат за удобствата ви, и ако семейството ви бе едно от най-старите и почитани семейства в Англия, подозирам, че вие също щяхте да се държите гордо.

— Може би е така, но лордът не беше откровен с нас. Познавам човешката природа достатъчно добре, за да мога да преценя кога някой крие нещо.

Капитан Берим отвори вратата на каютата и направи път на госта си.

— Бихте ли ме извинили, мистър Фентън, но застъпвам на вахта.

Малори се събуди рано и побърза да се облече, за да може да се разходи из кораба, преди да са станали другите пътници.

Когато стъпи на палубата, слънцето току-що бе изгряло на хоризонта. Единствените хора, освен нея в този ранен час бяха двама членове на екипажа, които миеха палубата. Тя ги заобиколи и тръгна бавно, наслаждавайки се на свежестта на бриза.

Застана до самия релинг^[1] и се загледа във вълните, които се разбиваха в кораба. Продължи разходката си и спря отново при

спасителните лодки, които бяха здраво завързани с въжета и покрити с брезент. Вече беше направила пълен кръг, така че можеше да се завърне в каютата си.

Изведнъж някой плисна солена вода право в лицето на Малори. Тя ахна и се закашля, почти изгуби равновесие и се хвана за релинга, за да не падне. Очите я засмъдяха от солта и известно време не можа да види нищо.

Морякът, който миеше палубата, не бе видял Малори и бе ливнал водата върху дъските, за да отмие сапунената пяна. Мъжът тъкмо се чудеше какво обяснение да даде, когато лорд Майкъл се появи зад него и издърпа кофата от ръката му.

— Човече, защо не гледаш какво правиш? — укори го той.

Малори разтърка очи и се обърна свирепо към мъжа, който държеше кофата в ръка. Щом зрението ѝ се проясни, тя позна същите подигравателни зелени очи, които вече бе виждала веднъж.

— Милорд — рече тя с леден тон, — нямате ли друга работа, освен да правите живота ми нещастен? Наистина ли ви доставя удоволствие да разваляте роклите ми?

Той изпусна кофата и тя издрънча на палубата.

— Но... — Лордът никога не бе виждал толкова сини очи, при това искрящи от гняв. Влажната червена коса на тази красавица бе залепнала за лицето ѝ, а мокрият корсаж съблазнително прилепваше към тялото ѝ и правеше роклята ѝ прозрачна. — Аз...

— Спестете ми извиненията си. Мисля, че вие сте жалък и с извратено чувство за хумор. Защо просто не ме оставите на мира, а?

Лорд Майкъл не можа да обели и дума. Не можеше да се защити, защото ако го направеше, морякът щеше да получи мъмрене от капитана. Така че просто остана загледан в тази разгневена фурия, която се завъртя на пети и гневно забърза надолу по стъпалата към каютата си.

Майкъл стисна устни в мрачна гримаса. Какво му ставаше на това смешно момиче? Нима наистина смяташе, че той е способен на подобна идиотщина? Хвърли поглед към моряка, който беше истинския извършител.

— Ще кажа на госпожицата, че аз го направих, милорд.

— Не си прави труда, момче. Имам чувството, че тя едва ли ще ти повярва.

Когато Малори се прибра в каютата си, тя смъкна мократа си рокля и я метна върху куфара. После грабна една хавлия и се зае да подсушава косата си. Зачуди се, дали този човек изобщо имаше някакво чувство на уважение. Трябваше да съобщи за поведението му, но се съмняваше, че капитанът можеше да стори каквото и да е на човек с такава власт като лорд Майкъл. Мразеше този мъж. В мислите ѝ той не беше по-добър от оня негодник — Джералд. Защо му доставяше такова удоволствие да я унижава?

Мисис Уикет се оплакваше от главоболие и спътничката ѝ, убедена в освежаващото въздействие на свежия въздух, я уговори да се разходят из кораба.

Щом излязоха на палубата, Малори пое дълбоко дъх, оставяйки соления въздух да изпълни дробовете ѝ. Мисис Уикет избърса лицето си с влажна кърпичка, макар цветът на лицето ѝ да не беше вече толкова блед.

Морето беше съвършено равно, а слънцето се криеше зад гъсти облаци. Изглежда, че щеше да вали.

Малори подпъхна под шапката си една непокорна къдрица и спря до релинга, за да наблюдава как стадо игриви делфини се носят по вълните. Красивото зрелище я накара да ахне.

— Завладяващо е, нали? — обади се зад нея дълбок мъжки глас. — Морето е като жена. Ликът му никога не се повтаря. Винаги е интригуващо и загадъчно.

Преди още да се обърне, Малори бе познала по тембъра, че мъжът е лорд Майкъл. Вирна гордо брадичката си и саркастично попита:

— Сър, на мене ли говорехте?

Майкъл се втренчи в студените ѝ сини очи. Не беше свикнал жените да се дразнят от него. Всъщност не възнамеряваше да повежда разговор с тази хлапачка, но щеше да бъде някак неучтиво да мине край нея, без да установят някакъв контакт.

— Простете ми, ако ви се струвам нахален, но би било глупаво на борда на кораб, особено малък като този, да спазваме никакви официалности. Казвам се Майкъл Деуинтър. — Той се поклони леко. — Струва ми се, милейди, че имате погрешно мнение за мен.

— Досегашните ни срещи ми донесоха единствено неприятни емоции — сръза го Малори. — Така че не държа да се познавам с вас.

— Знам, че тази сутрин ме сметнахте за виновен. Мога само да ви помоля да ми простите.

Мисис Уикет просия.

— Винаги е приятно човек да ви срещне, милорд. Казах на лейди Малори, че не вярвам човек като вас да я полее с вода.

Той се поклонил леко на дребната женица, от което лицето ѝ грейна в още по-широка усмивка.

— Доверието ви в мен ми вдъхва кураж.

Макар и облечен negliже, с кафяв панталон и бяла мъхеста риза, Малори си помисли, че лордът отговаря точно на представата ѝ за това, как би трябвало да изглежда един син на херцог. Беше строен и спретнат. Лицето му имаше класическите черти на аристократ. И несъмнено беше красив.

— Знам много добре какво направихте — каза Малори, след което демонстративно се извърна.

— Позволете да ви обясня... — Майкъл смутено спря, защото осъзна, че не би могъл да даде обяснение, без да въвлече в беда бедния моряк.

Тя тръсна глава и го изгледа ядосано.

— Не можете да обясните, нали? Знаете, че ви видях с кофата в ръка. Вие бяхте!

Малори беше облечена в проста виненочервена рокля и с черна шапка, украсена със сухи сини цветя. „Хубава е“, помисли си той. Познаваше много хубави момичета, но това, за разлика от другите, не изглеждаше привлечено от него. Изпод периферията на шапката надничаха непокорни кичури червена коса. Майкъл обаче никога не си бе падал по рижавите.

— Страхувам се, че не мога да ви дам обяснение, милейди. Само ако можех...

— Аз и не желая да чувам нищо от вас, милорд.

Той я изгледа раздразнено, като си помисли, че тя не заслужава вниманието му. Никога не бе срещал по-вироглава и своенравна особа.

— В такъв случай моля да ме извините, че ви се натрапих, лейди Малори. Желая ви приятен ден.

Тя му обърна гръб и се загледа в морето. Все пак той се бе опитал да се извини за постъпките си, нали? Изведнъж Малори се почувства виновна, задето се бе държала така нелюбезно. Какво значение имаше всичко това? След сегашното пътуване, никога повече двамата нямаше да се срещнат, а междуременно тя възнамеряваше да отбягва този човек, доколкото беше възможно.

— Милейди — намеси се шокираната мисис Уикет, — как можете да говорите така с лорда? Той се опитваше да ви се извини.

Малори вдъхна дълбоко соления въздух.

— Не ме интересува какво има да казва той. — Въпреки това тя се обърна и го погледна. Гърбът му беше изправен, а гордо вдигнатата глава — леко наклонена. Зачуди се, дали този мъж изобщо някога се усмихваше. Ако започнеше да го прави, сигурно щеше да спечели сърцата на момичетата.

Отново се обърна и мълчаливо зарея поглед в хоризонта. След известно време почувства, че някой я наблюдава. Вдигна очи и срещна черноокия поглед на единия от мъжете, облечени в бели роби и бурнуси в същия цвят.

Мъжът ѝ се поклони леко, без да откъсва очи от лицето ѝ. Явно беше пътник, може би египтянин, който се завръщаше у дома. Но защо я наблюдаваше така упорито?

Малори се обърна към релинга, но все още чувстваше натрапчивия поглед върху себе си и това я правеше толкова нервна, че изпусна чадърчето си.

Щом то тупна на палубата, непознатият се втурна напред, за да ѝ го подаде.

— Ще имате нужда от сянка при вашата нежна кожа, лейди Малори — каза той на изискан английски.

От по-близко разстояния момичето откри, че мъжът беше по-млад, отколкото ѝ се бе сторило. Миг след това той се поклони и се отдалечи, преди тя да успее да изрече нещо.

— Какво нахалство! — възмутено възкликна мисис Уикет. — Как смее този човек да ви заговаря! Той се държа прекалено фамилиарно — каза името ви.

Малори обаче не бе видяла нищо неучтиво в поведението на странника.

— Предполагам, че всички знаят имената ни.

— Нямам никакво намерение да търпя компанията на натрапници като него! Мисля, че той ви се възхищаваше. Не можем да оставим това просто така. Ще поговоря с капитана по този въпрос.

Малори докосна ръката на по-възрастната жена.

— Не е чак толкова голям проблем. Освен това поведението му не заслужава укор. Няма да казвате нищо на капитана. Това само ще му причини излишни неприятности.

Мисис Уикет се опита да настоя, но решителният поглед на лейди Малори я накара да отстъпи с неохота.

— Сега няма да предприемам нищо. Но ако този непознат отново ви заговори, със сигурност, ще уведомя капитана.

Малори се облегна на релинга се загледа в пенестата диря, която се разпростираше като ветрило зад кораба. Вече беше забравила за случката.

---

[1] Релинг — предпазна ограда, перило на кораб. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Нощта беше тиха и звездите се отразяваха в кротките вълни, създавайки впечатлението, че небето и морето са слели. Майкъл стоеше на палубата и не изпитваше особено желание да се прибира в каютата си. Той наблюдаваше сребърната пяна по гребените на вълните, а мислите му бяха тревожни.

Вътрешностите му се бяха събрали на възел, докато стискаше така здраво релинга, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Умът му пулсираше от множество въпроси: Какво се бе случило с баща му? Щеше ли да успее да го открие? Ами ако беше мъртъв — как щеше да приеме това? Какво би казал на майка си?

Шум от боричкане привлече вниманието на младия лорд. Той погледна към отсрещния край на палубата, опитвайки се да види какво става между сенките, хвърлени от платната. Чу приглушен вик и бързо се насочи към предната палуба, за да открие причината за среднощния смут.

Трима мъже се биеха. Бяха египтяните и изглежда, че двама от тях се бяха съюзили срещу третия. Единият от тях държеше жертвата в здравата си хватка. Другият вдигна ръка и за миг Майкъл зърна отразената от острието на нож светлина.

Без да се замисля, той се хвърли напред, хвана ръката на нападателя и я стисна здраво. Между двамата последва схватка на живот и смърт. Нападателят бе насочил яростта си срещу Майкъл. Острието на ножа се приближи застрашително близо до гърлото на лорда, но той успя да събере сили и отблъсна египтянина от себе си.

Изведнъж двамата нападатели се хвърлиха срещу Майкъл. Той успя да се измъкне от ръцете на единия, но мъжът с ножа се метна напред и го заби в ръката на Майкъл.

С подновена решителност Майкъл сграбчи ръката на египтянина и го блъсна в перилото. Мъжът изпъшка и се свлече на палубата.

Лордът се обърна към другия нападател, само за да установи, че той се бе отдалечил на безопасно разстояние. Първият египтянин се

съвзе, скочи на крака и двамата заедно потънаха в сенките.

Майкъл бързо приклепна, за да провери състоянието на ранения, който с мъка си поемаше въздух.

— Направиха ли ви нещо?

Мъжът му отвърна на пресекулки.

— Те... се опитаха да ме удушат... но не можаха. Ако не бяхте вие, сега щях да съм мъртъв. Дължа ви живота си.

— Глупости — възрази Майкъл, като протегна ръка на човека, за да му помогне да се изправи. Кръвта вече се бе просмукала през ръкава на ризата и Майкъл започваше да чувства болка.

— Ранен ли сте? — загрижено запита египтянинът. — Ще ви помогна.

— Само една драскотина. Но тя може да почака, докато съобщим за станалото на капитана.

В този миг неясен шум привлече вниманието им. Майкъл извърна глава в посоката, от която се чуваха приглушени стъпки, и не повярва на очите си, щом видя как единият от нападателите се прехвърля през релинга и скача в морето. Обхвана го истински ужас, щом видя, че и вторият го последва в тъмните води.

— Боже мой, те трябва да са полудели! — извика Майкъл и се втурна към борда на кораба. Извън него не се виждаше нищо друго, освен мастилена чернота. Потресен, Майкъл се обърна към египтянина, който бе застанал близо. — Прекалено късно е, за да ги спасим — мрачно каза той, — но трябва незабавно да съобщим на капитана.

Египтянинът сложи ръка на рамото му.

— Бих ви помолил да не казвате нищо за тази случка. На тези мъже вече не може да се помогне. Бяха изпратени, за да ме убият или да умрат. Понеже се провалиха, не им оставаше друга възможност, освен да сложат край на живота си.

— Що за хора са тези, които хладнокръвно биха се удавили?

Мъжът с безразличие отбеляза:

— За тях е по-добре да умрат, отколкото да живеят с позора, който ще ги сполети, ако се върнат, а аз съм все още жив.

Майкъл се чувстваше все по-замаян. С усилие направи една стъпка и залитна.

— Може би раната е по-сериозна, отколкото си мислех.

— Ще извикам корабния лекар — предложи мъжът.

Майкъл го спря с категоричен жест.

— По-скоро бих се оставил в ръцете на касапин. Чувал съм твърде много истории за корабни лекари.

Египтянинът кимна с разбиране.

— В такъв случай, може би ще ми позволите да ви помогна. Мисля, че бих могъл да се справя с тази рана.

Майкъл се съгласи. Вече беше изгубил доста кръв и го обземаше слабост. С помощта на египтянина се добра до каютата си и с влизането се строполи върху леглото.

Непознатият свали връхната дреха на Майкъл и разпра ръкава на ризата. После мълчаливо огледа раната.

— Дълбока е и е цяло чудо, че ударът е бил неточен и е попаднал в ръката. Позволете да отида в каютата си и да донеса медицинските си инструменти. След минута се връщам.

Майкъл кимна и затвори очи, опитвайки се да не мисли за болката. Протегна се, взе една от ризите си и я стегна около ръката си, за да спре кръвотечението.

Египтянинът скоро се върна. С опитността на човек, който и преди се е занимавал с наранявания, той почисти раната и я наложи с някакви странно миришещи билки. Сръчно направи превърза с парче чист бял плат, после отстъпи назад и със задоволство огледа работата си.

— Порязването е чисто и ще заздравее бързо.

Майкъл огледа непознатия. Бялата му роба беше измачкана и изцапана от боя с убийците. Беше загубил бурнуса си по време на схватката. Лицето му беше мургаво, с фино изваяни черти.

— Имате предимство пред мен. Вие ме познавате, но аз не знам името ви.

Египтянинът се поклони и докосна челото и устата си, а тъмните му очи изведнъж станаха предпазливи.

— Казвам се Халдун Шемза. Ударът, който поехте върху себе си, беше предназначен за мене. Вечно ще съм ви задължен, лорд Майкъл.

— Враговете ви са доста решителни, Халдун Шемза. Все още ли не искате да съобщите на капитана за случилото се? Отсъствието на мъжете скоро ще му направи впечатление и съм сигурен, че ще дойде при вас, защото те очевидно са ваши сънародници.

— За един англичанин, може би, но мъжете, които ме нападнаха, бяха турци, а не египтяни. Отново ви моля да не казвате нищо за инцидента. Необходимо е да стигна у дома колкото е възможно по-скоро, а ако властите узнаят за нападението, ще бъда задържан за неопределено време. — Той погледна Майкъл в очите. — Сред народа ми е настъпил голям смут. Не съм сигурен, дали враговете ни вече не са взели властта и не са убили водача ни. Иначе, защо тези двамата биха били толкова нагли да ме нападнат на египетски кораб? Боя се, че хората, които обичам, са в голяма опасност.

Майкъл повярва на египтянина.

— Разбирам загрижеността ви по-добре, отколкото предполагате.

— Значи няма да кажете нищо?

— Имате думата ми. Аз самият също не желая да ме забавят с многобройни въпроси.

На лицето на египтянина се изписа облекчение.

— Вие силно ме заинтригувахте. Никога не съм предполагал, че човек от вашата раса би рискувал живота си заради мен.

Майкъл се усмихна слабо. Този човек определено му допаднаше.

— Вие пък сте извънредно необичаен египтянин, Халдун Шемза. Къде научихте английски толкова добре? — попита Майкъл, наблюдавайки замислено мъжа.

— Две години учих в университета в Оксфорд и сега се прибирам у дома. Преди да тръгна от Лондон обаче, двамата ми придружители бяха открити мъртви. Тогава разбрах, че някой ме дебне, но не можех да докажа нищо. Вашият капитан би ме изпратил обратно в Англия, ако знаеше за убийството на моите слуги. Казвам ви всичко това, защото ви вярвам, при все че не мога да разбера, защо.

Майкъл сгъна наранената си ръка и трепна от болка.

— Ще запазя тайната ви и ще споделя моята с вас, защото чувствам, че мога да ви се доверя. Баща ми замина за Египет по молба на вашия вицецрал. След това мистериозно изчезна и сега не знаем дали е жив. Ако можете да ми дадете някакъв съвет как бих могъл да го открия, ще съм ви безкрайно благодарен.

Халдун замълча за момент, докато обмисляше думите на новия си познаник.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна да откриете баща си. Но може би ще бъде по-добре да се преструваме, че

не се познаваме, докато сам не ви потърся. Не бих искал моите врагове да станат и ваши. Може би на борда на кораба има и други турци, наети като моряци сред екипажа.

Майкъл се намръщи от болка, докато египтянинът подпъхваше една възглавница под ръката му.

— Знам твърде малко за страната ви и ще съм ви благодарен, ако ми разкажете нещо за нея.

— Разбира се, че ще ви кажа някои неща. Откакто вашата кръв беше пролята вместо моята, ви чувствам като свой брат.

— Бихте ли ме извинил, но искам да си почина. Чувствам се много отпаднал.

— Утре непременно си сменете превръзката. Ще ви оставя билки и бинтове. Няма да идвам повече при вас, за да не ви излагам на опасност. — Халдун подаде на Майкъл бутилка зелена течност. — Ако ви заболи през нощта, пийте от тази отвара.

Майкъл успя само да кимне.

— Бих ви препоръчал да обърнете внимание и на себе си, Халдун. Както сам казахте, възможно е на борда да има и други хора, които желаят смъртта ви. Може би трябва да спите по-леко.

— Ще внимавам. — Халдун сведе очи. — Не мога да разбера обаче, защо някой би искал да ме убие. Аз съм само син на един шивач.

Майкъл изгледа египтянина. Беше убеден, че сега не говореше истината. Говорът и маниерите му не подхождаха на сина на простосмъртен. Освен това, един човек с такъв обикновен произход никога не би отишъл да учи в Оксфорд.

Халдун докосна челото си и се поклони.

— Спете спокойно, приятелю. Нека Бог бъде с вас в търсенето на баща ви.

— Нека Бог помогне и на двама ни — каза сънено Майкъл.

След като Халдун си тръгна, той затвори очи. Тази нощ се бе държал необмислено. Кой щеше да издирва баща му, ако го бяха убили?

Пред каютата на лорда чифт враждебни очи се спотайваха в сенките и наблюдаваха вратата. Чуха се нечии приближаващи стъпки и мъжът бързо потъна в нощта.

От нощта, в която Майкъл спаси живота на Халдун, египтянинът избягваше всяка възможна среща с него. Една сутрин Майкъл откри бележка, пъхната под вратата. В нея пишеше:

„Скъпи приятелю,

Имам причини да смятам, че ме следят, въпреки че не мога да кажа точно какво ме кара да мисля така. Забелязах, че каютата ми е била претърсвана. Така че, заради вашата безопасност, ще продължа да се преструвам, че не ви познавам. Не мислете, че съм забравил как ми спасихте живота. Знаем, че ще се срещнем отново. Ако някога ви потрябва помощта ми, разчитайте на мене.“

Бележката не беше подписана. Майкъл все още се чудеше, защо някой би се излагал на такава опасност, за да убие Халдун. Инстинктът му подсказваше, че около египтянина има нещо повече, отколкото той бе споделил с него. Но от друга страна, Майкъл също имаше своите тайни и, подобно на Халдун, имаше своите врагове.

В този момент на вратата на каютата се почука. Майкъл отвори и се озова срещу първия помощник-капитан, застанал почтително с шапка под мишницата си.

— Извинете ме, милорд. Капитанът моли да му окажете честта да вечеряте с него. Поканата ще важи за всички пътници.

От известно време Майкъл се хранеше в каютата си, защото не искаше да се разбере, че е ранен. Сега вече можеше да движи ръката си, без това да му причинява кой знае каква болка.

— Предайте на капитана, че за мен ще бъде удоволствие да вечерям с него.

До този момент на кораба не бе възниквал въпрос относно двамата мъже, които бяха скочили през борда. Майкъл беше сигурен, че капитанът вече бе започнал да се чуди какво е станало с тях. Подозираше, че по време на вечерята всеки един щеше да бъде запитан за изчезналите египтяни.

Той щеше да запази тайната на Халдун, защото не искаше да бъде оплетен в паяжина от интриги.

Малори раздели косата си на път и я сплете на френски плитки, които в момента бяха на мода. Облече пастелносинята си копринена рокля, украсена с фльонги на ръкавите и по цялата дължина на подгъва. Не беше харесала тази рокля още когато шивачката я шиеше. И сега не я одобряваше. Бедната братовчедка Феб обаче нямаше как да знае, че роклята е безнадеждно демоде.

Леко натъжена, младата жена застана пред огледалото. Всъщност нямаше какво повече да направи за вида си. Можеха да я считат за красавица единствено на село, но за един мъж като лорд Майкъл, който бе привикнал с лъскавите хубавици, тя щеше да изглежда, меко казано, невзрачна.

Изведнъж смъкна всичките фльонги, които украсяваха роклята, и заплете в косата си лилава копринена панделка. В този си вид роклята може би изглеждаше прекалено семпла, но поне не беше смешна.

С въздишка на обреченост, Малори мушна ръце в белите си ръкавици, с надеждата никой да не забележи, че бяха кърпени на пръстите.

ГЛАВА ОСМА

В спокойната и безветрена вечер Малори и мисис Уикет се отзоваха на поканата на капитан Берим. Той изглеждаше изключително изискан в синята си униформа, украсена със златни ширити и еполети.

— Добър вечер, лейди Малори. Приятно ми е да ви видя, мисис Уикет. Радвам се, че можахте да се присъедините към нас за вечеря.

Капитанът ги въведе в каютата си, където върху застланата с бяла покривка маса бяха подредени блестящи сребърни прибори и порцеланови съдове. После ги представи на офицерите си, след което се обърна към банкера.

— Лейди Малори, позволете да ви представя мистър Фентън.

Малори се усмихна сдържано.

След това капитанът се обърна към египтянина.

— Лейди Малори, това е мистър Шемза. Той се завръща у дома, след като е завършил в Англия своето образование.

Малори позна в току-що представения ѝ мъж човека, който ѝ бе подал чадърчето.

— Здравейте, мистър Шемза.

Той беше облечен с широка бяла роба и бяла кърпа на главата, пристегната с черен шнур. Кожата му беше тъмна, а очите — мастилено черни. Египтянинът се поклони учтиво на Малори, а в погледа му издайнически се четеше неприкрито възхищение.

Тя се отдръпна назад, защото усети, че моментът, от който се страхуваше, беше настъпил: мисис Уикет напоително разговаряше с лорд Майкъл. След това дойде неин ред и тя застана пред него, вперила поглед в лицето му. Колко красив изглеждаше той, облечен в черно! Очите му я гледаха леко подигравателно, докато капитанът ги запознаваше.

— Видяхте ли, лейди Малори — рече Майкъл, — запознаха ни както подобава. — Той ѝ предложи ръката си. — Надявам се, че мястото ви е до моето.

Тъй като не желаше да прави сцени, тя неохотно сложи длан върху ръката му. Очевидно притеснението ѝ му доставяше удоволствие. Нима си мислеше, че толкова лесно ще му прости тъпите шеги?

Майкъл задържа стола ѝ и Малори седна, като притеснено скръсти ръце в скута си. Мисис Уикет бе настанена от дясната страна на капитан Берим, а египтянинът, Халдун Шемза, седеше срещу Малори.

Когато всички се настаниха, капитан Берим се обърна към Малори:

— Милейди, налага се да ви се извиня за инцидента с вас преди няколко дни, но едва днес научих за него.

Тя го погледна озадачено.

— Не виждам, защо трябва да ми се извинявате, капитане. Не мога да ви държа отговорен за лошите маниери на някои от пътниците ви.

Капитанът я изгледа озадачено.

— Пътник ли? Не, милейди. Един моряк от екипажа дойде тази сутрин при мене и ми разказа какво е направил. Смъмрих го и покъсно ще си понесе наказанието.

Малори зяпна от изненада и погледна изкосо към Майкъл, но беше твърде засрамена, за да срещне погледа му.

— Капитане, ще ми направите услуга, ако не наказвате моряка заради мене.

— Както желаете, милейди. Очевидно имате добро и отзивчиво сърце.

Малори сковано изпъна гръб, щом чу как лорд Майкъл се засмя приглушено.

Едва след като сервираха първото ястие, тя набра смелост да се обърне към него.

— Моля да ме извините, милорд. Очевидно съм допуснала досадна грешка.

Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Грешката беше неизбежна. Сигурно съм изглеждал виновен с онази кофа в ръце. Все пак, не мога да си представя как сте могла да си помислите, че ще залея с вода такава очарователна дама като вас —

разсмя се той. — При това с такава милосърдна душа и — как го каза капитанът? — „с добро и отзивчиво сърце“.

Малори предпочете да не обръща внимание на опита му за шега.

— Настоятелно ви моля да ме извините.

— Приемам извинението ви.

Малори с радост посрещна намесата на капитан Берим, който призова всички за внимание.

— Съжалявам, че трябва да ви задавам въпроси, докато се храните, но изглежда, че съм изправен пред една загадка. Надявам се, че някой от вас може да е видял или чул нещо, което би ми помогнало да разреши този проблем.

— Какъв е проблемът? — попита мисис Уикет с ококорени в очакване очи.

Капитанът се изкашля, преди да продължи.

— Струва ми се, че сме изгубили двама пътници.

— Шегувате се! — заяви мисис Уикет. — Да ги изгубим в морето?

— Точно в това е проблема, госпожо. Двама араби, господата Сенсирис и Бурлос, просто изчезнаха. От няколко дни не са спали в каютите си и никой не ги е виждал. Претърсихме кораба от край до край, но безрезултатно.

Майкъл и Халдун размениха погледи.

— Тогавя остава само една възможност... — ужасено вмъкна Малори.

— Да, милейди — каза капитанът. — По всяка вероятност са паднали зад борда. Но мистерията пак остава. Времето беше спокойно, така че не е възможно да са били съборени зад борда от голяма вълна. Да речем, че един от тях е паднал — бих се съгласил с това. Но двамата — едва ли.

— Мисля, че знам какво е станало, капитане — уверено взе думата мисис Уикет. — Единият от господата е паднал зад борда, а другият е скочил да го спасява, и двамата са се удавили.

— Вече обмислях и този вариант. — Капитанът обходи с поглед гостите си. — Дали някой от вас е чувал или виждал нещо, което би внесло някаква яснота? — Не последва отговор и капитанът посърна. — Никога досега не съм губил пасажер. Ще трябва да отговарям пред

пристанищните власти за инцидента. Боя се, че това ще забави връщането ми с няколко седмици.

Майкъл и Халдун отново размениха погледи. Ако признаеха, че има какво да кажат за случката, тях също щяха да ги забавят.

Малори бе така потресена от съдбата на горките хора, които несъмнено се бяха удавили, че почти не усети вкуса на филето от съомга, обилно полято със сметанов сос.

През цялата вечер тя ясно усещаше властното присъствие на лорд Майкъл. От него се излъчваше някаква омагьосваща сила. Разговорите на масата се въртяха предимно около лорда.

— Лейди Малори — поде капитан Берим, като се обърна към нея, — мисис Уикет ми каза, че отивате при родителите си в Кайро.

— Така е, сър.

— Познавам се слабо с баща ви. Сигурно сте много горда от благородната му дейност.

На Малори ѝ беше трудно да признае, че знае съвсем малко за работата на баща си.

— Разбира се, капитане.

В погледа на лорд Майкъл проблесна нещо като интерес.

— Вашият баща е лорд Станхоуп? Чувал съм за него. Той събира антики за музеите, нали?

Тя погледна загорялата, добре оформена ръка на младия мъж, която почиваше върху бялата покривка, и за миг сякаш дъхът ѝ секна. Вдигна глава към него и откри, че в зелените му очи танцува насмешка.

— Прав сте, милорд.

— Запознах се с майка ви и баща ви миналата година на едно градинско увеселение в Лондон. Вие бяхте ли там?

— Не, милорд. — Малори дори не знаеше, че миналото лято родителите ѝ са били в Англия. Болката от това ново знание разкъса сърцето ѝ. Защо не бяха дошли да я видят, след като са били в Лондон? — Родителите ми пътуват много — продължи най-сетне тя. — Не се виждам често с тях.

Майкъл почувства, че сътрапезничката му се притеснява.

— Сигурно ще се виждаме отново, лейди Малори. Аз също пътувам за Кайро.

Малори тъкмо бе сложила в устата си късче съомга. Преглъщайки набързо, тя ледено му отговори:

— Разбрах, че Кайро е многолюден град. Съмнявам се пътищата ни да се кръстосат.

Майкъл учудено повдигна вежди, без да разбира, защо бе толкова враждебно към него.

— Въпреки това предполагам, че ще се срещнем отново, лейди Малори.

Тя погледна към египтянина, седнал срещу нея, и откри, че той я наблюдава втренчено.

— Възнамерявам да поживея в родината ви, мистър Шемза, и да науча поне част от обичаите ви.

— Моята страна ще ви допадне, милейди, убеден съм в това.

Малори се трогна от сърдечния тон на този човек. Прииска ѝ се да го разпита за Египет.

— Привлича ме не само миналото на страната ви, но и нейното настояще.

Халдун хвърли странен тъмноок поглед към лицето ѝ.

— За мене ще бъде чест, да ви помогна да разберете историята на моя народ. Може би вие говорите езика ми?

Капитан Берим се намеси, като привлече вниманието на египтянина към себе си. Младият му пасажер очевидно не знаеше, че една жена не би трябвало да води фамилиарен разговор с египтянин. Културата на тази страна беше такава, че мъжът би могъл да сбърка учтивостта с окуражаване.

— В страната ви има толкова много диалекти, че дори опитен лингвист би срещнал проблеми с езика ви, мистър Шемза.

— Така е, капитане. Многообразието сред моя народ наистина е голямо.

Без да знае, че върши нещо нередно, Малори попита:

— Мистър Шемза, вярно ли е, че страната ви възнамерява да построи канал, който да свърже Средиземно с Червено море?

Халдун изглеждаше поласкан.

— Добре сте информирана, лейди Малори. Около този проект се водят спорове от столетия. Но се боя, че подобно начинание би било много скъпо и се съмнявам, че изобщо би могло да бъде завършено.

Малори остави вилицата до чинията си и насочи вниманието си изцяло към Халдун.

— Прочетох някъде, че когато Наполеон окупира страната ви, неговите инженери открили следното: нивото на Червено море е по-високо от това на Средиземно, нещо, което прави проекта невъзможен.

— Наистина такава е било заключението им, лейди Малори. Инженерите обсъждат този въпрос от много години насам. Лично аз се надявам, че един ден каналът ще бъде построен. А това би допринесло за доброто не само на Египет, но и на целия свят.

Майкъл забеляза с какво възхищение Халдун гледаше събеседничката си. Луда ли беше тя? Нима не знаеше, че като говори с египтянина, тя му дава знак, че се интересува от него като мъж? Беше твърде млада и неопитна, за да осъзнае опасността на действията си.

Майкъл реши да я спре, преди да е отишла прекалено далеч, и ѝ заговори с тих глас, така че само тя да може да го чуе:

— Лейди Малори, не мога да проумея, как е възможно да знаете толкова много за Египет и толкова малко — за нравите им. Не би трябвало да привличате вниманието на мистър Шемза.

Малори цялата се скова от възмущение. Буреносните ѝ сини очи предупредително стрелна зеленоокия му поглед и тя му отвърна също така шепнешком:

— Онова, което правя или не правя, не ви засяга, лорд Майкъл! И със сигурност не съм ви искала съветите.

— Права сте, разбира се. Намерението ми беше просто да ви предпазя от грешка. — Очите му станаха сурови. — Ако имате обаче и грам разум, ще се вслушате в предупреждението ми.

Малори внезапно се изправи, неспособна нито миг повече да понася намесата му. Всички мъже също станаха, докато мисис Уикет само я изгледа озадачено.

— Вечерята беше чудесна, капитане — любезно благодари девойката. — Бихте ли ме извинили, но имам ужасно главоболие и искам да се прибера в каютата си.

Мисис Уикет не гореше от желание да изостави тази възхитителна компания, но имаше задължения към спътничката си.

— Желаете ли да дойда с вас?

— Не. Още не са ви сервирали десерта. Ще отида да си легна. — Малори се усмихна на всички останали гости, с изключение на лорд

Майкъл, и напусна капитанската каюта.

Застана до релинга и задиша дълбоко, докато гневът ѝ утихне. След известен размисъл тя все пак призна на себе си, че може би не беше разумно за една неомъжена жена като нея да повежда разговор с мистър Шемза. А лорд Майкъл сигурно само това е и чакал — да си достави удоволствието да ѝ посочи грешката. Този мъж беше непоносим!

Мислите на Малори се върнаха към изчезването на двамата араби. Възможно ли бе да са се удавили? Тя потрепери при вида на мастиленочерните води. Какъв ужасен начин да умреш!

— По-добре ли се чувствате, милейди? — Халдун тихо се бе приближил до нея.

Нямаше луна, но един близък фенер се полюляваше от вятъра, така че Малори можа да види загрижеността в тъмните му очи.

— Много по-добре, благодаря. — Не можеше да му признае, че главоболието беше измислено, за да се измъкне от непоносимата за нея ситуация. — Свежият въздух облекчи главоболието ми.

Египтянинът застана мълчаливо до нея. Малори се почувства неспокойна и тъкмо щеше да му пожелае лека нощ, когато той заговори:

— В продължение на две години бях в страната ви. Следвах в Оксфорд.

— Баща ми също е учил в Оксфорд на младини.

— Не желяех да напусна Египет, но моят баща настоя да получа образование в Англия. Много време е две години да си далеч от дома си.

Малори почувства тъгата в гласа на мъжа и реши да загърби предупреждението на лорд Майкъл.

— Сигурно сте намерил приятели, които са ви помогнали да не бъдете толкова самотен?

— В моя випуск имаше неколцина други студенти от Египет. Но контактите ми с английските студенти не бяха много. — Той се усмихна леко. — Сигурен съм, че им изглеждаме странно, заради различните си обичаи.

— Ще разбере как сте се чувствал, когато стигна в Египет, защото там ще съм чужденка.

— Родината ми с радост ще посрещне такава красива дама — отново се усмихна той.

Неочакваният му комплимент я накара да застане нащрек. Но той не забеляза притеснението ѝ.

— Вие сте първата англичанка, с която разговарям, като изключим прислужницата, която чистеше стаите ни всеки ден. — Тъмните му очи проблеснаха закачливо. — Тя имаше внук на моите години.

— И сега се връщате у дома.

— Да. У дома, при едно несигурно бъдеще.

— Трябва вече да влизам — нервно рече Малори.

— Моля ви, дайте ми още един миг да поговоря с вас — Халдун протегна ръка към нея, но тя увисна във въздуха. — Искам само да ви кажа, че имате рядката дарба да накарате един мъж да се почувства значим.

Тя отстъпи няколко крачки назад.

— Не исках да ви изплаша — продължи той. — Не трябваше да ви заговарям, но това може би беше последният ми шанс да ви кажа какво чувствам. Наблюдавах ви и разбрах, че криете някаква тъга. Дали не бих могъл да ви помогна?

— Всъщност ние сме непознати, мистър Шемза, и не би трябвало да разговаряте така фамилиарно с мен.

Той сякаш не я чу.

— Никога не бях виждал жена с коса като огън. Край вас човек се чувства сякаш под слънчевите лъчи.

Малори се убеди, че предупреждението на лорд Майкъл се оказваше вярно.

— Моля да ме извините, но сега трябва да...

Той решително я хвана за ръката.

— Не си отивайте.

— Дамата поиска да си тръгне, Халдун. Пуснете ръката ѝ.

Малори се обърна и видя разгневения лорд Майкъл.

— Аз исках само... той не...

Майкъл се пресегна, хвана я за лакътя и я обърна към каютата ѝ.

— Сега си вървете, лейди Малори. И се надявам, че научихте урока си за тази вечер.

Тя изтича надолу по стълбата към каютите. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Беше истински засрамена и така съжеляваше за действията си... Не трябваше да вини горкия мистър Шемза — грешката беше нейна. Той сигурно бе помислил, че тя го насърчава. Как сега щеше да гледа тези мъже в очите?

Майкъл застана до Халдун, чувствайки смущението му.

— Лейди Малори все още е неопитна, Халдун. Тя е млада и не познава нравите ви.

Египтянинът поклати глава със съжаление.

— Сега го разбирам. Но тя е невероятно красива и беше много тъжна... Какво лошо има в това, едно човешко същество да се стреми към друго?

Майкъл разбра, че по свой начин Халдун беше толкова невинен, колкото и Малори.

— Чака ли някоя жена завръщането ви?

— Да, но не аз съм я избирал. Никога не съм я и виждал. Била е наречена за мен още с раждането си. Такъв е обичаят сред моя народ.

— Някога в моята страна са постъпвали по същия начин. В наши дни обаче, браковете по споразумение са рядкост, въпреки че все още се срещат.

— Чух, че бъдещата ми съпруга е хубава, но родителите винаги казват така. Страх ме е да мисля за нея. Тя е от племето саварка, а жените от него често татуират лицата си. Можете ли да си представите живота с жена, която е обезобразила лицето си?

Майкъл бе ужасен от току-що наученото.

— Не, не мога да си го представя. Не съм мислил много за женитба. Но все някой ден ще трябва да се прежаля.

— Вие обаче сам ще изберете съпругата си. — Раменете на Халдун се приведоха. — За миг си представих лейди Малори като моя втора жена. Ясмин, разбира се, ще трябва да остане моята първа съпруга.

— Малко вероятно е една англичанка да се съгласи на подобно споразумение. Живели сте в Лондон и би трябвало да знаете, че там мъжете могат да имат само една жена.

— Знам само, че направих грешка с лейди Малори. Ще бъдете ли така любезен да ѝ поднесете извиненията ми?

— Не е нужно.

— Все пак ви моля да го направите. Държа тя да знае, че не съм желал да се покажа непочтителен.

— Ще ѝ кажа.

— Мислите ли, че тя е красива? — тъжно попита Халдун.

— Не обърнах внимание. Твърде млада е за мене. И още нещо — никога не съм харесвал червените коси.

Халдун се усмихна.

— Тя е едно рядко и нежно цвете. И е много повече от това, което се вижда на повърхността. Вътре в нея пламти жената, но тя все още не го знае.

— Нима някой от нас е това, което се вижда отвън? — отбеляза Майкъл със замислен поглед.

— Всички ние имаме своите тайни, приятелю. Но ако изпаднете в затруднение, щом стигнем в Кайро, аз ще разбера и ще дойда веднага.

Майкъл се вгледа неவிждащо в мрака, без да може да различи нито море, нито небе. Помисли си, че египтянинът едва ли би могъл да му помогне в онова, което смяташе да стори.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Малори накъса на малки парченца писмото от лорд Майкъл. Нямахше ли край нахалството на този мъж? Как смееше да се опитва да извини мистър Шемза? Никога не пропускаше възможността да я убоде. Извинението беше само повод да ѝ покаже, че той е бил прав, а тя е грешала.

— Не мога повече — изохка Малори, като затръшна капака на куфара. Е, поне най-сетне щяха да слязат от кораба.

След известно време тя отиде заедно с мисис Уикет на палубата, за да наблюдават как „Иберия“ спира двигателите си и остава да се движи само с платна, докато навлиза в залива Абукир.

— Безцветна страна — отбеляза по-възрастната жена, като посочи с ръка към малкото рибарско село, сгущено в сянката на Александрия. — Навсякъде кафяво, кафяво, кафяво... Липсва цвят, липсва индивидуалност.

Малори не беше съгласна с нея. Тя съзерцаваше в захлас високите джамии и сградите, покрити с куполи. Съжаляваше само, че няма да има достатъчно време да разгледа древната столица на Египет, преди да се качи на лодката, която щеше да я откара надолу по Нил до Кайро.

— Вижте само колко синьо е Средиземно море — с притаен дъх отвърна тя. — Човек започва да копнее да поплува във водите му.

Мисис Уикет изгледа Малори така, сякаш бе изгубила разума си.

— В никакъв случай! Немислимо е едно възпитано английско момиче дори да помисли за подобно нещо. Да се къпете в Средиземно море? В никакъв случай!

Малори си спести отговора, понеже двама моряци започнаха да свалят платната и „Иберия“ се насочи към пристанището. След още малко бе спусната и котвата. Най-последно щяха да стъпят на твърда земя!

Когато спуснаха мостчето към пристана и екипажът се засуети около привършването на последните си задължения, Малори почувства, че я обзема вълнение, примесено със страх от непознатото.

Моряците заизваждаха товара от трюма и започнаха да го товарят на колите, с които той щеше да стигне до крайното си местоназначение.

— Ето... ето го съпруга ми! — засия мисис Уикет. — Олеле, пушал си е брада! — възбудено възкликна тя. — Отива му, нали?

— Наистина — съгласи се Малори, опитвайки се да погледне на сержант Уикет с очите на жена му, а не да вижда пред себе си единствено набития мъж в червена униформа.

— Хайде, милейди, той ще иска да си тръгнем бързо. Нека не си губим времето.

Девојката направи крачка напред и се блъсна в нечие слабо, жиливо тяло. Лорд Майкъл я подхвана, за да ѝ помогне да запази равновесие.

— Извинявайте, лейди Малори.

Тя срещна студения му поглед и разбра, че мислите му всъщност бяха заети не с нея, а с целта, която го бе довела в Египет. Имаше нещо загадъчно в този човек, нещо, което я вълнуваше и привличаше. Отстъпи назад и осъзна, че никога няма да узнае каква загадка крие той зад изразителните си очи. Въпреки предположението му, че ще се срещнат пак в Кайро, Малори се съмняваше дали ще го види някога отново. Но сигурно щеше да мине доста време, преди да го забрави.

— Надявам се престоят ви в Египет да оправдае вашите надежди, милорд — пожела на лорд Майкъл мисис Уикет, след което хвана Малори за ръката и я поведе надолу по мостчето. Наведе глава към нея и ѝ прошепна: — Той щеше да бъде идеален партньор за вас, мила, само да не бяхте толкова млада. — Дребната англичанка се засмя добродушно, защото не криеше никакви лоши помисли. — Вие сте така представителна! И ще си позволя да кажа, че ако двамата се бяхте срещнали в Лондон, познанството ви може би щеше да бъде с по-добра перспектива.

Първата стъпка на Малори върху твърда земя беше изненадваща. След дългия престой на кораба изглежда, че краката не искаха да ѝ се подчиняват. Мисис Уикет, която бе видяла проблема ѝ, се усмихна с разбиране.

— Усещането ще отmine веднага, щом си възвърнете сухоземната походка. Когато човек се сблъска с това усещане за първи път, винаги изпитва нещо като шок.

Когато съпрузите Уикет се срещнаха, те се прегърнаха прекалено официално и Малори щеше да ги помисли за безразлични един към друг, ако не беше нежността в очите им.

След като бе представена на сержант Уикет, Малори откри, че той е също тъй дружелюбен, както съпругата си. С намерението да ги остави за малко насаме, младата жена отстъпи няколко крачки встрани и се загледа в суматохата, която цареше по брега.

Ярката светлина, която се отразяваше от сините води на Средиземно море я накара да присвие очи. В далечината се чуваше как призовават мюсюлманите на утринна молитва. Изведнъж долови някакво движение вляво от себе си, обърна се и видя как Халдун Шемза подтичва след някаква талига. Действията му бяха загадъчни, почти потайни. Когато тя отиде към каруцата, мъжът вече беше изчезнал. Божичко, всичко ли в Египет беше толкова объркано?

Малори забрави за странното поведение на арабина и се потопи в гледката около себе си. В далечината се виждаше голям път, по който се движеха тълпи хора. Имаше и камили, овце и двуколки, теглени от магарета. Не, Египет не приличаше по никакъв начин на онова, което Малори си бе представяла. Що за хора бяха тези, които криеха лицата си и живееха в тайна, с изключение на времето, което прекарваха в домовете си? Щеше да ѝ бъде интересно да научи повече за тях.

Скоро Малори се настани с мисис Уикет в една кола, докато хамалите товареха куфарите им под наблюдението на сержант Уикет. Най-сетне тръгнаха по улиците от утъпкана глина. Каруцарят с мъка си пробиваше път през натовареното движение.

След доста време, когато каруцата зави зад един ъгъл, срещу тях се появи Нил — кална, криволичеща река, блеснала под слънчевите лъчи.

Сержант Уикет помогна на Малори да слезе от колата и тримата се качиха на борда на малка ладия, която щеше да ги превози до Кайро. Ладията беше претъпкана с хора, а в единия ѝ край, преграден с въжета, имаше кози и овце. Зловонието, което се носеше от тях, накара Малори да обърне лице срещу вятъра.

Щом отплаваха, девойката почувства как жегата ляга върху нея като тежка длан. Горещината, в комбинация с неприятната миризма на животните, накара стомаха ѝ да се свие. С разтреперана ръка тя

развърза панделката на шапката си, наклони глава над борда на лодката и започна да повръща.

— Тази част е най-трудната — успокои я сержант Уикет. — Боя се обаче, че ни очакват още неудобства. Ще ни се наложи да спим на палубата, но ще се постарая да ви настаня колкото е възможно по-удобно. Нося със себе си храна и постелки.

— Вече съм по-добре — усмихна му се тя. — Това е от топлината.

— Египетският климат не е подходящ за една изискана английска дама — изсумтя мисис Уикет. — Не ви ли казах точно това, милейди?

Когато следобедът започна да преваля, те бяха оставили зад себе си крайбрежните рибарски селца и се отправиха нагоре, по извиващата като змия река. Нил ги водеше през плодородното крайречие към същинската вътрешност на Египет. Предстоеше срещата на Малори с родителите ѝ и тя само можеше да гадае за тяхната реакция.

Представи си, че майка ѝ брои часовете до пристигането ѝ. Срамежливо се бе надявала, че най-близките ѝ роднини ще я посрещнат още със слизането ѝ от „Иберия“. Разбира се, те бяха твърде заети, за да изминат целия този път до Абукир. Но затова пък може би щяха да се зарадват, след като я видят...

Лордът, който стоеше на отсрещната страна на ладията, кимна на мисис Уикет. Един внезапен порив на вятъра вдигна сламената шапка от главата на лейди Малори и като по чудо я пусна в краката му. Майкъл я вдигна и се приближи до Малори.

— По-добре завържете панделката под брадичката си — каза той, като ѝ подаде шапката, която въртеше на върха на пръста си.

— Благодаря — отговори тя, като се почувства притеснена да не би Майкъл да сметне, че нарочно бе изтървала шапката си, за да привлече вниманието му. — Веднага ще я завържа.

За един миг Майкъл се загледа очарован в косата ѝ. Слънцето се отразяваше в огненокестенявите ѝ къдрици, спускащи се свободно по гърба ѝ, почти до кръста. Защо досега не бе забелязал колко красива е Малори? Няколкото лунички, които изпъстриха носа ѝ, подсказваха, че тя е едно будно, младо момиче, което не отдава голямо внимание на външността си. Колко различна беше от Саманта, винаги педантично нагласена.

Майкъл обърна поглед към хоризонта и мислите му се насочиха към предстоящата среща с британския консул в Кайро. Може би вече бяха получили някаква вест за баща му, може би дори го бяха открили.

— Лорд Майкъл, бих искала да ви представя съпруга си, сержант Уикет — прекъсна мислите му мисис Уикет, доволна от възможността да покаже на мъжа си видния благородник, с когото се бе запознала.

Двамата мъже се поздравиха.

— Сержант, може би бихте могъл да ми разясните някои неща за тази страна. Интересува ме вашата гледна точка.

— Защо не се присъедините към нас за обяд? Така двамата ще можете спокойно да поговорите — предложи мисис Уикет, която не искаше да остава настрана от нито един разговор, воден с известния благородник. — Съпругът ми е донесъл цяла кошница с храна и ще има достатъчно за всички ни.

Майкъл се усмихна на жената, която с нещо му напомняше за леля му Мери.

— С удоволствие ще се присъединя към вас, мисис Уикет.

Находчивата англичанка откри уединено място между бъчвите със зърно и дървените щайги. С помощта на Малори тя импровизира маса от една щайга. След това подреди върху нея провизиите — сирене, хляб, портокали и фурми.

Двамата мъже потънаха в разговор, така че Малори успя незабелязано да разгледа лорд Майкъл. Поради голямата жега той бе свалил сакото си и го бе преметнал върху една бъчва. Широките му рамене изпъваха бялата риза. Под сивите панталони се очертаваха дългите му мускулести крака. Тъмната му коса се къдреше над яката и падаше небрежно над челото му. Гъстите му вежди се извиваха в дъга над дълги мигли. Кожата му беше загоряла от слънцето и подчертаваше още повече зеления цвят на очите му.

Внезапно лорд Майкъл погледна към Малори и тя бързо сведе очи. Почувства как вълна от срам залива лицето ѝ, загдето я бе хванал да го наблюдава.

— А вие, милейди — попита той, — какво ще кажете? Египет оправда ли очакванията ви?

Тя вдигна глава и срещна отново насмешка в очите му.

— Ще оставя преценката си за по-късно, когато стигнем в Кайро.

— Сигурен съм, че родителите ви с нетърпение очакват вашето пристигане — ободри я сержант Уикет. — Няколко пъти съм бил в резиденцията на лорд Тайлър. Там ще можете да се настаните наистина удобно. Лесно ще я намерите, тъй като се намира точно срещу университета „Ел-Азхар“. Имението е с високи стени, които заграждат една великолепна градина с цитрусови дървета и финикови палми.

— Баща ми или майка ми споменаваха ли са нещо за моето пристигане?

Той се усмихна извинително.

— Надявам се да разберете, че нямам социални контакти с тях. Посещенията ми в резиденцията им имат само официален характер.

Малори замълча сконфузено и сержант Уикет насочи вниманието си обратно към лорд Майкъл. Изведнъж я обхвана носталгия по дома и копнеж по хладния климат в родината ѝ.

Англичаните не обръщаха никакво внимание на тримата мъже, загърнати в черни наметала. Три чифта враждебни очи следяха всяко движение. Мъжете видяха с какъв интерес Майкъл гледа червенокосата и решиха, че тя също трябва да бъде поставена под наблюдение, щом стигнат в Кайро. Знаеха, че нямаше да постъпят мъдро, ако се приближаваха до плячката си, докато сержантът ингилизин беше на борда. Все някога лордът щеше да остане сам — тогава щяха да ударят.

Слънцето отдавна бе потънало зад калния бряг на Нил, когато Майкъл си взе довиждане със сержант Уикет. Жена му така умело бе преградила една част от палубата, че двете с Малори имаха възможност да подремнат на спокойствие.

Беше станало по-хладно и момичето заспа веднага, щом се отпусна на постелята си.

В неспокойния сън на Малори постоянно я преследваха чифт зелени очи, които сякаш я пронизваха до дъното на душата ѝ. Нямаше значение, че между нея и лорда никога нямаше да има нищо... Сънят си беше неин, нали? И никой нямаше да узнае как сърцето ѝ се разтуптяваше бързо-бързо при спомена за красивия аристократ.

Мисис Уикет събуди Малори преди зазоряване.

— Скъпа, помислих, че може би ще искате да се освежите. Навлизаме в Кайро.

Докато се миеше с вода от една стомна, Малори почувства как лодката с глух удар се опря в кея. Тя припряно среса косата си и я прибра на тила си. Дрехите ѝ бяха безнадеждно измачкани, тъй като ѝ се бе наложило да спи с тях, но нямаше никаква възможност да се преоблече с нова рокля.

Докато беше зад завесата, Малори тайно се надяваше да види лорд Майкъл още веднъж, но той не беше сред другите пътници. Вероятно вече беше слязъл на брега.

Докато магарешката каруца се клатушкеше по неравната улица, сержант Уикет посочи на Малори някои забележителности.

— Погледнете ето там — каза той, доволен от възможността да демонстрира познанията си за града. — Виждате ли високата джамия във византийски стил, която се издига точно над голямата цитадела? Онази, която е по-висока от другите?

Малори погледна към сребърните куполи, които светеха на дневната светлина.

— Да, виждам я.

— Това е цитаделата на Кайро. Била е построена от самия Саладин. Вие без съмнение сте чувала за великия Саладин, който победил Ричард Лъвското сърце по време Кръстоносните походи?

Малори кимна енергично, погълната от разказа на сержанта.

— Разбира се.

— Саладин затворил много кръстоносци в тъмниците си и ги накарал да работят, за да направят Кайро непревземаем. Донякъде това е било справедливо, нали?

Мисис Уикет не беше толкова великодушна.

— Ако нашите войници бяха хванали този човек, сигурна съм, че той е щял да бъде затворен в „Тауър“ и там да изгуби главата си.

Малори очарована наблюдаваше разкриващите се пред нея гледки. Очите ѝ проследиха висок мъж, облечен в черна дреха и бял тюрбан, който носеше през рамо няколко сплитки чесън. Със силния си глас той хвалеше своята стока, която египетските жени използваша за подправка на гозбите си.

Улиците бяха така претъпкани с хора и животни, че тримата напредваха едва-едва. Но Малори не се безпокоеше — тя се

наслаждаваше на всяка нова гледка и на всеки звук. Чувстваше се истински жива и се радваше на свобода, каквато никога преди не бе изпитвала. Щеше да обикне Египет, беше сигурна в това.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лорд Майкъл пристигна в Британското консулство и веднага бе въведен в малък, разхвърлян кабинет. Над помпозното бюро се мъдреше портрет на кралица Виктория в цял ръст.

Посрещна го дребен човек, който през цялото време поглеждаше часовника си. Майкъл заключи, че той го прави по-скоро защото е нервен, отколкото от истинска нужда да види колко е часът.

Мъжът го погледна притеснено над рамките на дебелите си очила.

— Съжалявам, милорд, но консултът е извън Кайро и не знам кога ще се върне. Замина за Лондон.

— Тогава кой сте вие?

— Аз съм вицеконсултът, Томас Абрамс. На вашите услуги.

— Можете ли да ми помогнете? — попита Майкъл.

— Ако имате предвид баща си, нямам никаква нова информация за него. Но бъдете сигурен, че господин консултът ще обсъди въпроса с кралицата.

— Струва ми се, че случаят с моя баща щеше да има по-голям напредък, ако консултът бе останал в Египет, вместо да беседва с кралицата в Лондон.

— По този въпрос не знам какво да ви кажа — смутолеви мъжът. — Може би аз ще успея да ви помогна.

Майкъл се наклони напред и нетърпеливо сложи двете си длани върху полираното бюро.

— Мистър Абрамс, и как точно смятате да ми помогнете?

— Вашият случай бе прехвърлен на моя отговорност. Не знам обаче, дали изобщо някой може да стори нещо, за да бъде открит херцог Деуинтър.

Майкъл му хвърли свиреп поглед.

— Вие сте третия човек, с когото се срещам днес, и никой от вас не можа да ми каже нещо съществено за баща ми! — Той се изправи и се надвеси над вицеконсула. — Няма повече да си губя времето с

подчинени. Щом не можете да ми дадете нужната информация, ще си я набавя сам.

Дори мъжът да се бе обидил, това не пролича в уважителния тон, с който продължи:

— Открихме слугата на вашия баща и го погребяхме. Но нямаше никаква нишка, която да ни насочи към местоположението на баща ви. Как бихме могли да открием човек, който сякаш е бил погълнат от пясъците?

— Мистър Абрамс, уверявам ви, че няма да си тръгна, докато не науча всичко, което си струва да се знае, по случая с моя баща. Кажете какво точно направихте, за да откриете къде се намира той?

— Разговаряхме с вицекраля, Мехмед Али, и той ни увери, че се прави всичко възможно, за да бъде открит сър Рейли Деуинтър. Вицекралят е добър човек и ще направи всичко, което е по силите му.

— Е, щом нито вие, нито вицекралят не сте разбрали досега къде е баща ми или кой е виновен за изчезването му, значи просто не правите достатъчно.

— Вижте какво, милорд...

— Не, вие вижте, мистър Абрамс! Държа да получа някои отговори и то веднага! Ако не можете да ми ги дадете, ще потърся някой, който може.

Абрамс свали очилата си и нервно ги избърса с носната си кърпа. Чувстваше се крайно неподходящ за този тъжен разговор с английския благородник. Защо консултът бе избрал точно този момент да напусне страната?

— Сигурен съм, че ако консултът беше тук, той щеше да ви даде повече информация от мене, милорд. Но разберете ме, че нямам власт да ви помогна във въпросите, засягащи египетската политика.

— Тогава ще помоля за аудиенция при вицекраля. Проклятие, някой трябва да ми даде отговорите, които търся! Или ще стоваря толкова неприятности върху главата ви, че никога няма да дойдете на себе си!

Абрамс се опари от гневната зеленина в очите срещу себе си и разбра, че този човек дори за миг няма да се поколебае да изпълни заплахата си. Трескаво зарови в ума си за някакво разрешение на дилемата. Ако вземеше грешно решение, несъмнено щеше да изпадне в немилост и щяха да го отзоват обратно в Англия.

— Ще се опитам да ви уредя аудиенция при Мехмед Али, но няма да бъде лесно. Елате пак следобед и ще ви кажа дали можете да се срещнете с него. Но се съмнявам, че вицекралят ще ви каже нещо повече от мен.

Талигата спря пред внушителен зид, който по-скоро приличаше на стена на замък, отколкото на ограда на частен дом.

— Това е къщата на родители ви — обяви сержант Уикет.

Обзета от паника, Малори погледна към високите стени. Скоро щеше да бъде с майка си и баща си. Дали щяха да я посрещнат с „добре дошла“, или щяха да погледнат на нея като на натрапница?

— Искате ли да влезем с вас, милейди? — предложи мисис Уикет.

— Сигурна съм, че двамата имате достатъчно работа за вършене, а аз ще трябва наново да се запознавам с родителите си. Надявам се скоро да се срещнем пак. — Тя протегна ръце и прегърна жената, която я бе придружавала по време на пътуването. — Благодаря ви за приятната компания. Вие наистина направихте поносимо това досадно пътуване.

Мисис Уикет се усмихна доволно, но след това я погледна подозрително.

— Сигурна ли сте, че всичко ще бъде наред, ако си тръгнем? Бихме могли да влезем само за минутка.

Кочияшът — египтянин вече беше разтоварил куфара на Малори под наблюдението на сержант Уикет.

— Не се безпокойте за мене — каза тя, като се надяваше, че изглежда по-сигурна, отколкото се чувстваше, след това слезе от каруцата. — Довиждане, мисис Уикет.

Кочияшът вече беше внесъл куфара в двора.

— Пазете се, милейди — каза ѝ на сбогуване сержант Уикет. — Жена ми е много привързана към вас.

— Искрено ви благодаря за всичко. Няма да забравя и двама ви.

Щом колата се отдалечи, Малори нерешително пристъпи зад високата стена. Криволичеща пътека водеше към къщата, разположена в дъното на двора. Събра смелост и тръгна към внушителната входна врата.

Един слуга, облечен в безупречна бяла дреха, отвори на Малори.

— Мога ли да ви помогна, мадам? — попита той на английски.

— Аз съм дъщерята на лорд Тайлър. Предполагам, че баща ми и майка ми ме очакват.

За миг мъжът доби озадачен вид.

— Ако господарите ви очакват, вероятно са пропуснали да ме уведомят за това, милейди.

Малори беше потна, изморена и жадна и просто нямаше сили повече да стои на вратата и да разговаря с този човек.

— Как се казвате? — любезно попита тя.

— Сафат, милейди — усмихна се широко той.

— Добре, Сафат, заведи ме при баща ми.

Той отстъпи, за да ѝ направи път да влезе.

— Съжалявам, милейди, но лордът и съпругата му не са вкъщи. Те дори не са в Кайро.

Малори стоеше наред сводестия хол с мозаечни стени. Всичко тук ѝ беше чуждо и ѝ се искаше да заплаче.

— Къде са те?

— Казаха ми само, че тръгват с кораб надолу по Нил. Не ме уведомиха обаче кога ще се върнат, нито къде отиват. — Той ѝ хвърли съчувствен поглед. — Сигурно нямаше да тръгнат, ако знаеха за пристигането ви.

Малори погледна към масата в хола и видя върху нея купчина писма. Прерови ги и откри писмото от Феб неотворено. Не толкова посрещане си бе представляла. Сърцето я заболя и отново се почувства отхвърлена. Все пак родителите ѝ не са знаели за идването ѝ, когато са тръгвали. Поне това беше някаква утеха.

— Много съм изморена — унило рече тя на слугата. — Дали ще се намери стая за мен?

Той се поклони почтително.

— За мене е голямо щастие да се запозная с почитаемата дъщеря на Тяхна светлост и ще ми бъде приятно да ѝ служа. Съпругата ми ще ви покаже стаята, а аз ще се погрижа за вещите ви.

Жената на Сафат, Инна, отведе Малори до нейните покои. Оказа се, че Инна говори сносно английски. Дадох ѝ апартамент, красиво обзаведен в яркожълто. Несъмнено родителите ѝ не страдаха от липса

на средства. Спомни си как Феб бе принудена да икономисва, само и само да сложи някаква храна на масата, и се почувства измамена.

Докато Инна разопаковаше куфара ѝ, Малори отвори решетъчната врата, която водеше към балкона. Тук, сред този скрит лукс, далеч от блъсканицата и шума на уличното движение, щеше да бъде новият ѝ дом. Тя се настани в него със свито сърце.

По-късно, когато с настъпването на вечерта стана по-хладно, Малори излезе на двора, изпълнен с тропически растения в ярки цветове. Сред клоните на портокалови и маслинови дървета се криеха екзотични птици. Човек никога не би предположил, че зад високите стени на този дом се крие истински рай.

Малори не знаеше, че от клоните на едно кипарисово дърво чифт коварни очи следят всяко нейно движение.

Лорд Майкъл стоеше пред Мехмед Али, без да извързва очи от високомерния поглед на турския вицецрал на Египет.

— Милорд, не искам проблеми с вашата страна, тъй като разбирателството между нас е изключително крехко — обясни Мехмед с изкривени в подобие на усмивка устни.

— Не ме бъркайте с дипломат, Ваше превъзходителство. Дойдох, само за да открия баща си и потърсих помощта ви, защото се надявах да ме посъветвате как ще бъде най-добре да постъпя.

Мистър Абрамс, който придружаваше Майкъл, понечи да каже нещо, но само с едно махване на ръката си вицецралят му заповяда да мълчи.

— Не съм чувал нищо ново за изчезването на херцог Рейли Деуинтър. Натъжава ме възможността да е станал жертва на нечисти интереси в нашата страна. Но разберете, аз не нося отговорност.

Майкъл скръцна със зъби.

— Искам да сте наясно, че ще узная по един или друг начин какво е станало с баща ми.

— Запознат ли сте със същността на мисията му?

— В подробности — не. Знам само, че няма да си тръгна без него.

Зелените предизвикателни очи на лорда се срещнаха с кафявия високомерен поглед на вицецраля. Пръв извърна поглед Мехмед Али.

Той протегна украсената си с бижута ръка към купата пред себе си, избра си една захаросана фурма и я мушна в устата си.

— Още с идването си тук баща ви е знаел, че се поставя в опасност. Не е трябвало да отива в пустинята без моите протекции. — Очите на вицекраля добиха още по-суров израз. — Да не би правителството ви да е изпратило сина да завърши мисията на бащата?

Майкъл чу как Абрамс ахна. Очевидно дребният човек имаше проблеми с нервите си. Стана му ясно, че Мехмед Али си играе на заплахи.

— Вие сте вицекрал на Египет. За какво ви е моята помощ? Не разполагам нито с влиянието, нито със знанията на баща си — студено заяви Майкъл. — И не съм тук по поръчение на Нейно величество.

— Вашата кралица би се радвала да види някой неин избраник на трона на Египет.

Майкъл го погледна право в очите.

— Ако това беше така, Ваше превъзходителство, вече щяхте да сте изгубили мястото си.

В очите на краля проблесна мрачно уважение.

— Нахален сте. Дочух, че вашата кралица не е доволна от мене, защото не лазя пред нея, както правят много от вашите съюзници.

— Знам, че Нейно величество не държи на раболепието. — Нито един мускул върху лицето на Майкъл не трепна, защото той знаеше, че играта все още продължава и би я изгубил, ако покаже дори малка слабост. — Но не затова съм тук. Безпокоя се единствено за баща си. Не се съмнявайте — ще го открия, Ваше превъзходителство. Бих искал да се възползвам от помощта ви, но ако трябва, ще го намеря и без нея.

Вицекралят неочаквано се усмихна.

— Ни най-малко не се съмнявам, лорд Майкъл, че ако баща ви може да бъде открит, вие ще сте човека, който ще го направи. Но ви казвам съвсем категорично — не знам нищо за изчезването му. Моля, успокойте вашата кралица, че правим всичко да го открием.

Майкъл се поклони и отстъпи крачка назад. Знаеше, че тези цветисти фрази са само празни обещания.

— Както вече казах, Ваше превъзходителство, аз не съм дипломат. Ще трябва сам да изпратите съобщенията си до Нейно величество. Може би ще успеете да я убедите, че не знаете нищо за изчезването на баща ми.

Без да погледне назад, Майкъл се завъртя на пети и излезе от залата.

Абрамс ситнеше до него.

— Този човек е непоносим — промърмори той. — Но вие започнахте опасна игра, като му се противопоставихте.

— Да — съгласи се Майкъл, — но открих онова, което ме интересува. Той не знае къде се намира баща ми. Ако знаеше, щеше да ми го каже.

— Как разбрахте това?

— Въпреки цялото му перчене и самохвалство, той просто драска да остане съюзник на Британия.

— Стори ми се, че нехае за покровителството на Нейно величество.

— Онова, което чухте, бяха само виковете на един изплашен човек. Вицекралят знае колко сериозен проблем е изчезването на баща ми и му се иска той да бъде открит почти толкова силно, колкото и на мене.

Докато пътуваха с каретата към странноприемницата Абрамс тайно хвърли изучаващ поглед към Майкъл. Отначало бе го взел за още един от богатите благородници, които очакваха всички да се подчиняват на заповедите им.

Сега вече бе разбрал, че този човек е много интелигентен и е твърдо решен да намери баща си. Бог да е на помощ на онзи, който би застанал на пътя му, помисли си Абрамс с нарастваща почит към младия граф.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Майкъл се настани в стаите, които баща му бе заемал по време на престоя си в Кайро. Няколко пъти бе преровил вещите му, но не бе открил нищо подозрително. Нито пък някакъв знак, който да подсказва накъде бе отишъл Рейли или с кого е щяла да бъде срещата в пустинята.

Майкъл претърси куфарите на херцога и откри, че той е взел със себе си съвсем малко вещи, когато е напуснал хотела. Да, в тази необичайна страна, изглежда никой не знаеше или не се интересуваше от това какво се бе случило с баща му. За първи път младият лорд се изплаши, че може би никога няма да успее да го открие.

Той не бе си позволил да повярва, че баща му е мъртъв, но откъде трябваше да започне търсенето? Нямахше следи, нямахше нищичко, за което да се залови. Някой обаче знаеше търсените от него отговори. Майкъл се закле да остане в Египет, докато не доведе докрай своето разследване.

Не беше спал като хората дни наред, така че легна на бащиното си легло и потъна в сън, без дори да си събуе обувките. Сънищата му бяха изпълнени със спомени за баща му, но изведнъж мястото им бе заето от старата циганка-врачка. Думите ѝ отекваха в главата му отново и отново, като в кошмар: „Някой ваш близък е в смъртна опасност“.

Майкъл се пробуди, облян в студена пот. По гаснещата светлина в прозорците разбра, че минава залез-слънце. Беше спал часове, но не се чувстваше отпочинал. Изморено се изправи и се протегна. Трябваше да се върне в консулството и да провери дали имаше някакъв напредък, въпреки че не очакваше нищо ново.

Щом излезе от хотела и тръгна надолу по тясната уличка, мислите му се насочиха към майка му. Ако за него това очакване беше трудно, то за нея то беше сто пъти по-мъчително.

Луната грееше ярко, но не достигаше до стените на къщите край тясната улица, така че Майкъл не забеляза мъжа, който се промъкваше

зад него. Навлязоха в една още по-тъмна улица, която беше съвсем пуста.

При обичайни условия Майкъл щеше да бъде нащрек, но сега бе обезпокоен и потънал в мисли. Чу зад себе си бързи прокрадващи се стъпки и погледна назад, но не видя нападателя, който заби ножа си в гърба му. Почувствал разкъсваща болка, младият мъж бавно се свлече на колене.

Трябваше му доста време, за да събере всичките си сили и да се изправи на крака. Успя да се измъкне от уличката и да прекоси площада пред Британското консулство. Почука слабо на вратата, но никой не отговори. Очевидно всички си бяха отишли след края на работния ден.

Започна да се чувства все по-замаян и разбра, че скоро ще изгуби съзнание. Изведнъж си спомни как сержант Уикет обясняваше на лейди Малори къде живеят родителите ѝ. Помоли се силите да му стигнат дотам, преди да е изпаднал в несвяст.

Цяла седмица бе изминала, откакто Малори бе пристигнала в дома на родителите си. От тях нямаше никаква вест, така че тя прекарваше дните си като четеше в прохладната градина. Тази вечер се чувстваше неспокойна, затова тръгна да се поразходи край езерцето, което проблясваше на лунната светлина. Почти бе стигнала края на градината, когато чу някакво драскане.

Приблужи се до вратата и се послуша по-внимателно. Ето, отново. Някой пъшкеше като от силна болка. После немощен глас прошепна в тъмното:

— Пуснете ме да вляза. Ранен съм.

Без да се замисли, тя превъртя тежката ключалка и отвори вратата. Пред нея един мъж се бе свлякъл на земята. Малори се наведе към него, обърна лицето му към лунната светлина и разпозна лорд Майкъл. Явно бе изпаднал в безсъзнание. Прекара ръка по гърба му и чувства нещо топло и лепкаво. Кръв!

Миг след това тя летеше като вятър по пътеката, като викаше Сафат. Трябваше веднага да намери помощ!

Със задружни усилия Малори и слугата успяха да пренесат лорд Майкъл през градината, до къщичката за гости в отсрещния край.

Сложиха отпуснатото му тяло на леглото по очи, заради раната на гърба, и Малори изпрати Сафат да извика доктор.

На трепкащата светлина на свещта тя се вгледа в бледото лице на лорд Майкъл. Искаше ѝ се да има нужните умения, за да му помогне. Със затворени очи той не изглеждаше толкова едър и величествен, напротив — имаше уязвим и почти момчешки вид.

Когато най-сетне докторът пристигна, той се оказа мърляв дребосък, облечен в роба, която някога е била бяла, но сега от мръсотия бе посивяла. Малори го заговори, но лекарят само поклати глава, давайки знак, че не разбира английски. Прегледа набързо ранения и каза на Сафат да попита дамата за повече информация.

Малори само поклати глава.

— Не знам как се е случило. Не може ли да му помогне?

— Така казва, милейди. Първо обаче ще трябва да свалим дрехите му.

Малори с ужас видя как докторът отваря лекарската си чанта и започва да вади оттам мръсни и ръждясали инструменти.

Тя бързо пристъпи и застана пред лорд Майкъл.

— Сафат, кажи му, че не се нуждаем от услугите му. Искам незабавно да си тръгне!

Слугата я погледна смутено.

— Но, той е опитен специалист, който може да помогне на приятеля ви.

— Няма ли английски лекар в Кайро?

— Не знам да има такъв, милейди.

Малори се извърна към лекаря, който я наблюдаваше с начумерено изражение. Погледът ѝ се спря на ръцете му. Под неизрязаните му нокти имаше мръсотия.

— Кажи му, че сама ще се заема с пациента — твърдо отсече младата жена. — Попитай го какво точно трябва да правя.

Двамата мъже разгорещено заспориха на арабски. Накрая докторът си тръгна с горди крачки, подхвърляйки нещо през рамо към високомерната англичанка.

Малори не му обърна никакво внимание.

— Сафат, искам да доведеш човека, който се грижи за англичаните тук. Къде е лекарят на баща ми? — настоятелно попита тя.

Египтянинът се замисли за миг.

— Лекарят на лорда е военен. Казармата е на много часове път оттук.

Малори беше на път да се отчае.

— Можете ли с Инна да ми помогнете?

— Нищо не разбирам от болести, милейди. А на жена ми не е позволено да лекува мъж.

И така, нямаше кой, освен нея, да помогне на лорд Майкъл... Погледна го за миг, чудейки се с какво да започне.

Май че първото нещо, с което трябваше да се пребори, бе да спре кръвотечението.

— Донеси преварена вода, чисти превръзки... и остър нож. Бързо! — нареди тя на слугата.

Сафат на секундата се втурна да изпълнява инструкциите ѝ. През това време Малори нави високо ръкавите си. Чувстваше, че ѝ прилява. Не беше сигурна каква трябва да бъде следващата ѝ стъпка, но каквото и да направеше, щеше да е по-добро от онова, което би сторил египтянинът с мръсните си инструменти.

След малко Сафат се върна с медицинската чанта на лорд Тайлър и остана до Малори, докато тя нервно разпаряше с нож ризата на Майкъл.

От гледката на сълзящата кръв направо я втресе. Постара се съвсем внимателно да почисти раната. Видя, че е дълбока и се надяваше, че няма да се наложи да я шие. Намаза я с мехлем и я превърза стегнато с бинт. После, като не знаеше какво друго да прави, седна край леглото на Майкъл, за да сменя превръзката, щом стане нужда. След известно време със задоволство отбеляза, че кръвенето е спряло. Издърпа чаршафа над гърба на ранения и се обърна към Сафат, който не я бе напускал за миг.

— Нищо повече не можем да сторим за него. — Гласът ѝ глъхнеше от умора. — Само мога да се надявам, че съм направила достатъчно.

— Всичко е в ръцете на Аллах — каза със сериозно изражение слугата. — Милейди желае ли да остана при ранения англичанин?

— Не, върви да поспиш, Сафат — отвърна Малори, като вдигна потната къдрица, паднала върху челото ѝ. — Ще остана при него в случай, че му потрябва нещо.

Беше готова да направи всичко по силите си, за да запази жив този мъж.

Майкъл се събуди в непозната стая и се учуди, защо лежи по корем. Опита се да се размърда, но го проряза жестока болка и главата му безсилно падна върху възглавницата. Облиза сухите си устни, мъчейки се да си спомни какво се бе случило. Премигна и огледа стаята — да, мястото беше непознато.

Извърна глава и видя, че до леглото му седи някаква жена, но погледът му беше замъглен и може да види само силуета ѝ. Явно бе заспала, защото не му казваше нищо.

Майкъл пак се опита да се обърне по гръб, но болката бе непоносима. Простена и затвори очи. Какво се бе случило? Главата му се въртеше и се чувстваше така, сякаш върху рамото му гореше огън. Точно преди да се отпусне отново, Майкъл усети върху челото си студена длан и чу женски глас да му говори успокоително.

Малори загрижено наблюдаваше своя пациент. Той изгаряше в треска и това я безпокоеше повече от всичко. Отпусна се назад в креслото, без да откъсва очи от лицето му. Наистина беше хубав мъж, но толкова неразбираем за нея... Кой му бе сторил това ужасно нещо? И защо бе потърсил помощта ѝ?

Пресегна се и докосна бузата му. Майкъл изведнъж сграбчи ръката ѝ.

— Коя сте вие? — попита той със слаб глас.

— Лейди Малори. — Тя сложи другата си ръка върху неговата. — Дойдохте при мен, не помните ли? Тук не ви грози опасност.

— Лейди Малори... Трябва да стигна до нея... само нея познавам в Кайро. Толкова съм отпаднал. Дали ще успея...

Той издърпа ръката си и съвсем изнемощял се отпусна на възглавницата. Малори побърза да сложи студен компрес на челото му, но след половин час раненият все още гореше. Явно трябваше да го измие целия, за да охлади треската му. Помисли си да помоли Сафат за помощ, но бързо се отказа от тази идея. Слугата бе показал, че не е компетентен.

С решителна въздишка младата болногледачка отметна чаршафа. Отначало отбягваше да гледа към Майкъл, но знаеше, че ще трябва да

изостави всякаква скромност, ако искаше да се пребори с треската му.

Натопи кърпата в ледена вода и изми лицето му. След това грижливо избърса гърба му, като внимаваше да не докосва превръзката. Испита странно усещане, докато кърпата се плъзгаше по голата му кожа. Никога не бе обръщала внимание на това, че мъжете имат толкова много мускули. Отново навлажни кърпата и я притисна към челото му.

Когато привърши със задачата си, Малори отстъпи назад и погледна към лорда. Почувства как в нея отеква болка. Той беше толкова красив! И поне за момента принадлежеше само на нея...

Изведнъж болният отвори очи и обикновено живите му зелени очи добиха стъклен вид.

— Майко, ще го намеря... Даже да умра, докато го търся, пак ще върна татко при тебе. — Майкъл простена и затвори очи, но мъчителното му бълнуване продължи. — Тъмно е... Никой не ми помага. Татко... ти не си мъртъв... Кой излиза от сенките. Ранен съм... Не мога да умра, преди да те намеря. Трябва да открия... лейди Малори... Тя ще съобщи на майка...

Малори тихичко се разплака. Сега вече разбираше, защо Майкъл бе дошъл в Египет. Причината беше в баща му. Докосна бузата му и му заговори бързо и успокоително:

— Ще се оправите, милорд. Ще намерите баща си.

— Аз съм мъртъв — простена Майкъл. — Провалих се...

— Не, не сте. Ще го откриете. Няма да ви оставя да умрете.

През нощта Майкъл спа неспокойно. Буди се на няколко пъти и отчаяно се опитваше да стане от леглото, но беше толкова немощен, че Малори успяваше да го задържи. Изми го още два пъти и точно преди изгрев треската му спадна. Най-после Майкъл потъна в спокоен сън. До него, изтощена, Малори отпусна глава върху облегалката на стола и също заспа.

Никой в къщата не чу мъжа, който се прехвърли през високата ограда и скочи в градината. Там намести превръзката над сляпото си око и крадешком тръгна към единствената светлина, която се виждаше. Мълчаливо притиснал тяло до стената на къщата, той се промъкна до прозореца и надникна вътре. Ингилизинът не беше мъртъв! Лежеше на

легло, а за него се грижеше жената, която бяха поставили под наблюдение.

Мъжът се взря продължително в нея. Очите му попиваха изящната ѝ красота. Несъмнено тя принадлежеше на англичанина. Никога преди мъжът не бе виждал такава коса — с цвят на пустинен залез.

Помисли си, дали да не влезе във вилата и да доубие врага си. После се отказа, защото щеше да се наложи да убие и хубавата болногледачка.

Ако англичанинът оживееше, все някой ден щеше да излезе. Али Хитин ще го чака...

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лейди Мери подаде на Касиди чаша горещ чай и я погледна обезпокоено.

— Скъпа, не е нужно да се безпокоиш, само защото Майкъл не се е обадил. Според мен той толкова усилено търси Рейли, че не му остава време да ти пише.

— Мили Боже, какво направих? Изпратих сина си на смъртна опасност. Рейли не би одобрил това. Трябваше аз да отида в Кайро.

Мери тъкмо бе отпила от чая си и насмалко не се задави. Когато успя да си поеме въздух, тя погледна невярващо измъчената от угризения жена.

— Нали не говориш сериозно? Ако можеше, Рейли би ти забранил дори да стъпиш в Египет! Само си помисли, колко ще се радваш, когато двамата се върнат заедно. — Тя наведе глава, за да не позволи на Касиди да забележи мъката в очите ѝ. — Може би още утре ще получиш писмо от Майкъл.

Изведнъж вратата се отвори широко и Ариън се втурна към майка си. Двете се прегърнаха и Касиди се разрида на рамото на дъщеря си.

— Ариън, защо дойде? Не трябваше да ставаш от леглото толкова скоро след раждането.

— Тя е тук, защото е упорита като майка си — обясни нечий мъжки глас. Съпругът на дъщеря ѝ притегли Касиди към себе си и я целуна леко по бузата. — И двамата искахме да бъдем при теб. Получихте ли някакво съобщение?

— Нищичко. О, Уорик, може би и Майкъл е изчезнал... Нямаме вести от него, откакто тръгна от Лондон. Грешката ще бъде само моя, ако, освен съпруга изгубя и сина си.

Уорик прегърна тъща си, опитвайки се да облекчи болката ѝ.

— Кога тръгна Майкъл?

— Преди две седмици — обади се лейди Мери. — Казах на Касиди, че сигурно ще ни пише, щом му остане време. Един Бог знае

колко време трябва на писмо, изпратено оттам, за да стигне до Англия.

Уорик кимна.

— Нека му дадем още една седмица и ако не получим съобщение от него, аз ще замина за Египет.

Касиди се вкопчи в ръкава му.

— Не, няма да позволя още един член на фамилията да се изгуби в тази прокълната страна! Уорик, обещавай ми, че няма да отидеш там.

Ариън хвана майка си за ръката. Никога не я бе виждала толкова разстроена.

— Ела с мен на горния етаж, майко. Малкият Грант през цялото време бърбореше, че ще види баба си. Освен това имаш и внучка, с която трябва да се запознаеш. Разбра ли, че решихме да я кръстим на теб?

Касиди се усмихна през сълзи.

— О, да, трябва да видя децата. — Тя тръгна към стълбите.

Ариън отиде да прегърне леля си.

— Никога не съм виждала майка такава. Страх ме е, че ще рухне психически съвсем.

— Ситуацията наистина ли е така безнадеждна, както изглежда?
— обърна се Уорик към лейди Мери.

— Боя се, че да. Опитвам се да поддържам духа на Касиди, но ми е трудно да се правя на весела след всичко, което се случи. Слава на Бога, че доведохте децата! Това поне малко ще ѝ помогне.

Майкъл бавно излизаше от съня. Слънцето, което грееше през една пролука в завесите го накара да примигне. С мъка се повдигна на лакти и се обърна настрана, за да разгледа стаята. В главата му изплуваха неясни спомени, но не успя да възстанови случилото се. Преди да успее да се замисли по-дълбоко над ситуацията, врата безшумно се отвори и в стаята влезе... лейди Малори.

— Вие? — възкликна той, като придърпа завивката над голите си гърди. — Как се озовах тук?

Тя остави таблата, която носеше на масичката край леглото и се усмихна на смущението му.

— Не е нужно да скромничите пред мен, защото необходимостта ме направи ваша медицинска сестра. Що се отнася до това как сте се

озовал тук, вие сте този, който трябва да ми каже. Намерих ви пред вратата на градината си. При това прободен с нож в гърба.

Майкъл разтърси глава, за да я проясни.

— Ранен с нож ли? Но кой би могъл...

— Не се движите в добра компания, лорд Майкъл. Трябва да помислите дали не е нужно да смените приятелите си.

Той огледа по-внимателно Малори. Тя беше облечена в тъмнозелена рокля, а сякаш пламтящата ѝ коса се спускаше на къдри до кръста. Дори богинята Диана да бе слязла на земята, не би изглеждала по-красива!

— Вие сте се грижила за раната ми? — попита той, мислейки за това, че е почти гол.

— Нямах избор. Докторът, който дойде, за да ви лекува не беше особено чистоплътен, затова го отпратих. Забелязах, че на мишницата имате друг белег. Раната е зараснала, но не е много стара. Защо хората се опитват да ви навредят?

— Предпочитам да оставя отговора за друг път. — Той раздвижи ръката си и се намръщи от болка. — От колко време съм тук?

Малори му подаде салфетка, която той взе, без да задава въпроси.

— От две денонощия и съм сигурна, че вече сте огладнял.

— Бих пийнал нещо.

Тя му подаде чаша лимонада, която той взе с признателност и незабавно пресуши.

— Благодаря. — Майкъл лакомо погледна към подноса. — Какви други вкуснотии сте ми приготвила? Май наистина съм гладен.

— Направих пиле с ориз по рецептата на братовчедката ми Феб. Тя се кълне, че това ястие може да изцели всеки.

Майкъл взе купичката, която Малори му подаде, и поднесе лъжицата към устата си.

— Ммм, мирише вкусно. Значи така, готвите? Какво друго можете да правите?

— Да си играя на доктор с непознати мъже, които се търкалят пред прага ми.

Майкъл вдигна глава и видя засмените ѝ сини очи. Не бе забелязал, че Малори има чувство за хумор. Проследи я с любопитен

поглед, докато тя подреждаше стаята — оправи абажура, дръпна настрана пердетата и отвори прозореца, за да влезе хладен въздух.

— Лейди Малори, защо не седнете до мен и не ми поговорите, докато се храня? Бих искал да науча нещо повече за вас.

Тя застана до леглото със стеснително скръстени ръце.

— Нямам много за разказване. Живях в провинцията с моята братовчедка. Тя ме изпрати тук, при родителите ми.

— Но къде са те?

— Както може би сте предположил, не са тук. Сама съм.

— Значи сте израснала в провинцията? Така си и мислех. Имате здрав вид.

Тя го изгледа сърдито.

— Какво искате да кажете с тази забележка?

— Нищо, освен че ви липсват блясъкът и отраканият вид, които се изискват в лондонското общество. — Майкъл забеляза, че очите ѝ искрят от гняв, и побърза да добави: — Не съм голям привърженик на изтънчеността у жените. С нещо ми напомняте сестра ми.

Малори се зачуди дали този човек умишлено е жесток с нея. Нима за него тя беше само недодяланото селско момиче, което той можеше на воля да осмива?

— Ако искате да кажете, че не намирам удоволствие в това да пръскам с кал невинните пешеходци с каретата си — да, напълно сте прав. Аз не съм изтънчена и съм доволна от това.

— Каква карета? Обърквате ме. Трябва ли да знам за какво говорите сега?

Малори тръгна към вратата.

— Не преяждайте. Ще изпратя Сафат да вземе подноса. Оправяйте се бързо, така че той да може да смени превръзката ви и да се погрижи за вас.

— Почакайте, аз...

— Приятен ден, милорд.

Вратата се хлопна след нея. Майкъл остана озадачен. Защо му беше толкова сърдита? Е, никога не бе разбирал много жените, особено пък тази. Може би трябваше да се държи по-любезно с нея? В края на краищата тя вероятно му бе спасила живота.

„Червената коса и лошият нрав — промърмори той вътрешно, като отхапа от крехкото пилешко, явно вървят заедно.“ Не, съвсем не

разбираше как тази жена може да се държи толкова нелогично и винаги да посреща на нож мъжете. Не беше срещал чешит като нея.

Малори тръгна през градината, като вдъхваше дълбоко благоуханията, носещи се от десетките екзотични растения. Някакъв момичешки подтик я накара да откъсне едно яркожълто цвете и да го затъкне зад ухото си. След това отиде до брега на голямото езеро и погледна отражението си в блестящата повърхност на водата. Така мразеше семплата си шоколадова рокля! Само майка ѝ да се върнеше... Тя на часа щеше да ѝ купи по-прилични дрехи.

Изведнъж до нейното отражение се появи нечие друго. Лорд Майкъл! Бе я последвал. Малори се извърна прекалено бързо, изгуби равновесие и цамбурна във водата. Изправи се, клатушкайки се, като плюеше и кашляше. С прилепнала към тялото мокра рокля и вадички вода, стичащи се по лицето ѝ, тя изгледа свирепо причината за злополучното си падане.

Майкъл не успя да скрие веселото си изражение. Най-безцеремонно той се пресегна и издърпа цветето иззад ухото ѝ.

— Сигурен съм, че има по-лесен начин да се поливат цветята. Забелязала ли сте, че в половината от случаите, когато съм ви виждал, сте била мокра?

— И защо мислите, че е било така, лорд Майкъл? — запита го с убийствен тон Малори.

— Не можете да вините мен за това, че постоянно сте наквасена.

Тя отказа да се хване за ръката му и излезе сама от езерото.

— Не трябваше ли да останете в леглото? — попита го гневно.

— И да изпусна спектакъла с падането ви във водата? В никакъв случай.

Тя застана пред него, раздърпана и с подгизнали дрехи, от които капеше вода, и ледено заяви:

— Ако заради неблагоприятното ви раната отново започне да кърви, обещавам ви, че няма да се грижа за вас, а ще повикам египетския лекар и ще го оставя да се учи на медицина върху тялото ви. Дори сама ще му подавам ръждясалите инструменти.

Устните му се изкривиха иронично.

— Ставате кръвожадна, когато сте мокра, нали?

— Майка ви никога ли не ви е учила на добри обноски?

— Уви, да, но слава Богу, аз не обръщах внимание на всичко, което ми казваше. Позволете да ви отведа в къщата, преди да ви е сполетяла нова злополука — галантно ѝ предложи ръката си Майкъл.

Очите на Малори изпускаха мълнии.

— Не, благодаря. Напълно съм способна да се справя сама.

Майкъл я проследи с поглед, докато тя отиваше към къщата с цялото онова достойнство, което бе успяла да извади на сухо. Разсмя се и изведнъж установи, че не се беше смял от доста време. Несъмнено това момиче беше изключително забавно.

Бавно обиколи с поглед защитената със стена градина, която му беше станала убежище в това трудно време. Малори го бе скрила и беше излекувала раните му — без да му зададе нито един въпрос! Това определено я отличаваше от повечето жени, които познаваше, и наистина му напомняше за сестра му Ариън.

Сафат отведе младия мъж в неофициалната столова, където друг слуга подреждаше на масата прибори за двама.

— Къде е лейди Малори?

— Ще дойде след малко и ви моли да извините мудността ѝ.

Майкъл се усмихна мислено. Вероятно домакинята се бавеше, защото трябваше да изсуши косата си след „злополуката“ в езерото.

Тя се появи неочаквано до него, ухаеща на свежи цветя. Този аромат му напомни за Англия.

— Милорд, моля да ме извините за закъснението ми.

Той ѝ помогна да седне, настани се срещу нея и ѝ заяви искрено:

— Искам да ви благодаря за грижите ви за раната ми, а също и за гостоприемството ви.

— Убедена съм, че бихте сторил същото на мое място — отбранително рече тя. — Освен това знам какво си мислите — че не е редно една неомъжена девойка от Англия да прави компания за вечеря на джентълмен, докато родителите ѝ отсъстват от дома. Но трябва да признаете, че обстоятелствата са доста необичайни.

— Съгласен съм с вас и разбирам в какво положение се намирате. Тук обаче не е Англия, нали?

Тя го изгледа подозрително, сякаш търсеше някакъв скрит смисъл в невинната му забележка.

Очите на Майкъл се спряха върху дългата, изящна шия на Малори. Тази вечер в нея имаше нещо различно. Потрябва му известно време, за да открие какво е то. Беше вдигнала косата си на кок по такъв начин, че да изглежда по-възрастна.

Само ако знаеше, че в простата си сива памучна рокля изглежда по-хубава, отколкото повечето жени, които носеха дрехи от най-фин атлаз и коприна. Сигурно истински я бе наранил, когато ѝ бе споменал, че не е изтънчена, но го бе казал единствено като комплимент.

— Благодарностите ми са напълно искрени, лейди Малори. Ако някога мога да ви помогна с нещо, само ме повикайте.

Тя сведе очи и замълча, докато Сафат сервираше основното ястие.

— Загрижена съм за вас, милорд. Надявам се, че ще бъдете по-внимателен към себе си, след като си тръгнете оттук.

— И аз съм загрижен за вас, повярвайте ми. В наши дни Египет е опасно място. Знаете ли кога се връща баща ви?

Долната устна на Малори потрепери, сякаш тя се мъчеше да се сдържи и да не заплаче.

— Не. Нямам вести от родителите си.

— Ще си позволя да ви предложа, ако той не си дойде скоро, да отидете в Британското консулство и да помолите да ви намерят подходящ придружител, с когото да се върнете в Англия.

— Нямам къде да се върна, милорд. — Тя вдигна очи към него. — Сигурен ли сте, че се чувствате добре?

— Да, вие сте прекрасна милосърдна сестра. След вечеря ще си тръгвам.

Тя го погледна. Само ако можеше да поостане още...

— Не бих искала раната ви да се отвори отново.

— Уверявам ви, че свършено съм се възстановил. — За да ѝ покаже, той вдигна ръка. — Виждате ли, не ме боли.

— Не ми казахте как сте получил другата рана.

— Нека просто предположим, че веднъж на „Иберия“ се сблъсках с един нож — усмихна се той.

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Не знам каква е истината, но съм сигурна, че имате врагове. Обещайте ми, че в бъдеще ще бъдете предпазлив.

Той се усмихна, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Обещавам, че отсега нататък ще бъда нащрек, мой ангел-пазителю.

Малори издърпа ръката си.

— Повечето хора биха казали, че по-скоро съм дявол, отколкото ангел.

— И защо?

— Защото съм имала дяволски нрав — отвърна тя.

— Ха, точно така е!

Тя го погледна ядосано и очите ѝ блеснаха предупредително, но смехът му охлади гнева ѝ.

— Все пак ще ви наричам „ангел“.

Изражението ѝ стана сериозно.

— Една нощ, докато имахте треска, бълнувахте нещо за баща си.

— Какво казах? — настойчиво попита Майкъл.

— От думите ви заключих, че баща ви е изчезнал тук, в Египет.

— Така е — призна той с неохота, тъй като не искаше да обсъжда този въпрос с нея.

— Вие несъмнено смятате да го търсите без чужда помощ. На два пъти обаче попаднахте в беда.

Изражението му стана сурово.

— Както вече ви казах, повече няма да се оставя да ме сварят неподготвен.

— Не можете ли да изчакате, докато баща ми се върне? Може би ще успее да ви помогне. Той познава Египет.

— Не, не мога повече да чакам.

Малори замълча за миг, после вдигна очи към него.

— Какво ще правите?

Майкъл избърса устата си и остави салфетката настрана.

— Не знам, но трябва да тръгна незабавно. — Той се изправи и погледа надолу към нея. — Как изобщо някога бих могъл да ви се отблагодаря?

— Като се пазите — отвърна простиичко тя и стана.

— Ще ме изпратите ли до градинската врата? Ако някой ме следи, не искам да ме видят, че си тръгвам.

Малори кимна утвърдително. Минаха по пътеката и спряха до вратата. Майкъл се обърна към нея.

— Обещайте ми, че няма да напускате този дом сама.

— Няма. Един от слугите винаги е с мен, когато излизам от къщата. Дали враговете ви знаят, че сте тук?

— Не съм сигурен. Враговете ми нямат нито лице, нито име — те могат да бъдат всеки и навсякъде. Но се надявам, че не съм ви изложил на опасност.

Малори почувства как болезнена пустота притиска сърцето ѝ.

— Ще се видим ли отново?

Без да каже дума, той я притегли в прегръдката си и жадно притисна устни към нейните. Малори буквално се разтопи. Почувства се така, сякаш не можеше да си поеме дъх. Майкъл поривисто я пусна и продължително се вгледа в очите ѝ.

— Трябва да се срещнем отново, ангеле мой.

Преди тя да успее да му отвърне, той излезе през вратата и се смеси с вечерните сенки. Прииска ѝ се да извика след него, но вместо това просто затвори вратата.

Дълго стоя, опряла гръб в стената и с тръпнещо сърце.

После, без да разбере как и защо, се разплака.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Майкъл опита още веднъж да се срещне с консула, но той все още не се бе завърнал от Англия, така че се принуди пак да говори с Абрамс. Тръгна си, разгневен от некомпетентността на чиновника. Чудеше се към кого би могъл да се обърне за помощ.

Когато се върна в хотела си, отново прерови писмата и документите на баща си, но не откри нищо, което да намекваше къде или с кого бе тръгнал. Чувстваше се обезкуражен, защото наистина не знаеше какво да прави по-нататък.

„Съжалявам, майко — каза той, като седна на края на леглото и зарови лице в дланите си. — Ти ми вярваше, а аз се провалих.“

На вратата се почука. Майкъл отиде до нея и я отвори със замах. Пред него стоеше мъж, облечен в широка черна роба и с превръзка на едното око. Видът му накара Майкъл да излее цялото си разочарование върху непознатия.

— Какво искаш, по дяволите?

— Ефенди, идвам като приятел.

— Нямам приятели в тази проклета страна!

— Грешите, ефенди. Господарят ми ви кани в стана си. Помоли ме да ви кажа, че ви кани да вечеряте с него и с баща ви.

Майкъл сграбчи мъжа за дрехата и го дръпна към себе си.

— За глупак ли ме вземаш? Ако баща ми беше при господаря ти, щеше да ми напише бележка или щеше сам да дойде.

— Той беше болен, ефенди. Хвана го пустинната треска — стоял е твърде много на слънце. Сега тъкмо започна да сяда в леглото. Ще уважите ли поканата?

Майкъл изгледа подозрително мъжа.

— От кое племе си?

— От бедуините мутулиб, ефенди.

— Знам малко за пустинните ви племена, но ми е известно, че „ефенди“ е турска дума, с която се изразява уважение, нали?

Мъжът извърна нагоре единственото си здраво око.

— Толкова сте проникателен, ефенди. Майка ми е туркиня и аз съм наследил много от навиците и езика ѝ.

— Как изглежда баща ми?

— Като вас, ефенди, слаб и висок.

Майкъл стисна по-здраво човека пред себе си.

— Какъв цвят са очите му?

— Не са зелени като вашите. Очите му са тъмни, ефенди — тъмни като на арабин.

Майкъл пусна непознатия. Страх го бе да даде път на надеждата. Сигурно обаче това беше възможността, която очакваше.

— Кога тръгваме?

— Веднага, ефенди. Приготвил съм всички необходими провизии и кон за вас.

Майкъл кимна.

— Колко дни е пътят до лагера на господаря ти?

— Шест дни, не повече.

— Тогава да вървим.

Едноокият се ухили и го подкани с жест.

— С най-голяма охота, ефенди. След мен, след мен.

Три дни Майкъл и неговите водачи яздеха през пустинята. Палещите пясъци, носени от непрестанния вятър, жилаха кожата му, докато слънцето изгаряше лицето и караше устните му да се пукат.

Яздеха безспир. Майкъл трябваше да признае, че пустинните понита са издържлива порода — носеха хората с лекота през пясъците.

Само най-устойчивите растения, здраво вкопчени в живота, нарушаваха еднообразието на пустошта пред очите му. Преминаха покрай колосални варовикови фигури, останали като спомен от някой отдавна забравен фараон. Сега те просто хвърляха назъбените си сенки върху безжизнената пясъчлива долина.

Същата вечер, след като построиха бивака, Майкъл седна край огъня и задъвка жилавото парче месо, подадено му от единия от мъжете. Не можа да различи от какво животно е месото. Май че беше най-добре да не пита.

— Кога ще се видя с баща си? — обърна се Майкъл към едноокия, който единствен от мъжете говореше английски.

— Още два дни, ефенди. Не се очертава да има пясъчна буря, така че ще стигнем бързо.

Майкъл вдигна глава към пълната луна и стана да се поразтъпче извън бивака. Застана на една пясъчна дюна, от която имаше изглед към заобикалящата го пустиня. Над следващата дюна се виждаше друга, а зад нея още и още... Човек би могъл вечно да се скита из този пясъчен кошмар.

В далечината се чу протяжния вой на чакал. Може би в края на краищата пустинята не беше безжизнена. В нея имаше живот за онези, които знаеха как да го потърсят.

Тръгна обратно към лагера, а краката му потъваха във вечно движещия се пясък. Изпитваше неприятното чувство, че човек може буквално да бъде погълнат от тези земи и другите никога вече нямаше да го видят. Това ли се беше случило с баща му? И дали същата участ нямаше да сполети и него?

Щом влезе в палатката си, Майкъл се отпусна изтощен върху постелката от овчи кожи. Тази вечер реши да сложи пистолета си така, че да му е под ръка. Все още не вярваше на тези мъже с потайно поведение. Те често се събираха на групичка, разговаряха и го наблюдаваха скришом.

Майкъл заспа, но само за да изплуват в съзнанието му мъчителни картини. Присъни му се, че отново е в Лондон и старата циганка му предсказва бъдещето. Предупреждава го, че някой негов близък е в опасност; че трябва да се пази... от едноок мъж. Майкъл скочи изведнъж и трескаво обходи с поглед тъмната палатка. Али Хитин! Майкъл недоверчиво поклати глава сам на себе си.

Не, никой не може да предскаже бъдещето. Но как тогава се бе случило така, че много от нещата, които старицата бе казала, се бяха превърнали в действителност? Отново заспа, но сънят му беше все така неспокоен и прекъсван от всеки шум. Категорично си забрани да мисли повече за циганката. Али Хитин щеше да го заведе при баща му. Така, както му бе обещал.

Майкъл все още беше унесен в дрямка, когато чу смразяващи кръвта писъци. Сграбчи пистолета си и изскочи навън. На входа на палатката се сблъска с неколцина облечени в черно бедуини.

Вдигна пистолета с намерението да се защитава, но преди да успее да стреля, четиримата му водачи един след друг паднаха

простреляни. Али Хитин се строполи по лице върху пясъка, метна се конвулсивно и замря. Без съмнение — бяха мъртви.

В суматохата двама мъже сграбчиха ръцете му. Майкъл осъзна, че няма смисъл да се съпротивлява — противниците му бяха безнадеждно повече.

Изправи се срещу мъжа, който явно им беше водач, очаквайки всеки момент да получи куршум в главата. Но бедуинът просто посочи с поглед коня, показвайки, че пленникът трябва да го възседне.

Майкъл стъпи в стремето и праметна дългия си крак над коня. Погледна отново към водачите си. Горките... Не бяха имали никакъв шанс. Почуди се, защо го бяха пощадили. Може би го чакаше нещо много по-ужасно от смъртта.

— Защо направихте това? — обърна се той към мъжа, който явно беше техен водач.

Мъжът само изкрещя някаква заповед. Един от бедуините издърпа юздите от ръцете на Майкъл и поведе коня му напред. Значи — беше пленник. Нямаше представа къде го водеха, а и очевидно не възнамеряваха да му кажат.

Като си помислеше, че само след два дни щеше да види баща си... Разочарованието му прерасна в безсилен гняв. Кой бяха хората, които така безмилостно избиха водачите му?

Луната беше слязла ниско над хоризонта, докато конете продължаваха неуморно да изкачват пясъчни хълмове с височината на планини. Тук човек нямаше по какво да се ориентира — никаква забележителност, нищо, по което да прецени разстоянията. Как ли тези мъже се оправяха в пустинята?

Слънцето тъкмо бе започнало да обагрят небето със златист оттенък, когато на Майкъл му се стори, че приближават края на пустинята. Теренът стана скалист. Навлязоха в долина, над която бяха надвиснали огромни гранитни канари. След около час приближиха някакъв оазис. За изненада на Майкъл, наред оазиса имаше езеро, подхранвано от река и заобиколено от палмова горичка.

В далечината, точно край най-високата скала, беше разположено доста голямо градче. Неколцина мъже стояха на масивните стени. Като видяха приближаващите, започнаха да размахват с радостни възгласи пушките си. Широката порта се разтвори, за да ги приеме, и групичката навлезе по павираните улици.

Денят едва се пробуждаше, така че Майкъл почти не обръщаше внимание на изсушените от слънцето тухлени къщи, край които преминаваха.

— Къде се намираме? — запита той мъжа, който яздеше до него, но в отговор получи само свиване на рамене.

Огромният дворец от варовик и гранит, издигащ се над останалите постройки, го свари напълно неподготвен. Построена в гръцки стил, сградата се различаваше напълно от къщите, които Майкъл бе видял досега в Египет.

Нямаше нужда да му казват, че този град не бе отбелязан на нито една карта.

Докато се приближаваха към двореца, много от мъжете изчезнаха. Вероятно се бяха запътили към домовете си. Щом стигнаха до стъпалата пред двореца, с Майкъл бе останал само един от стражите му. Той слезе от коня си и направи знак на Майкъл да стори същото.

Пред богато украсените врати стояха двама пазачи и след като придружителят му поговори с тях, Майкъл бързо бе пропуснат вътре.

— Чакайте тук — каза водачът му, като за първи път заговори на английски.

Пленникът остана сам в огромното преддверие. Приблужи се де прозореца, изработен от сложно преплетена резбована решетка, и погледна навън. По улиците радостно крещяха играещи деца, жените ситнеха грациозно, крепейки върху главите си стомни с вода, а мъжете тръгваха към нивите си. Всички тези хора не приличаха на насилници.

Майкъл огледа залата и забеляза, че огромните тежки врати са украсени с полускъпоценни камъни. Който и да беше повелителят на тази долина, той беше невероятно богат.

Най-накрая стражът му се появи.

— Господарят ми ще ви приеме сега.

Младият мъж мълчаливо тръгна по пода от розов мрамор към зелените нефритени врати, които се разтвориха при приближаването му. Човекът, който го бе придружавал, не влезе с него, а ниско се поклони и си тръгна.

В другия край на огромната зала, увенчана с куполест таван, Майкъл видя принца, застанал в сянката на един сводест прозорец.

Мъжът мълчаливо му махна да се приближи. Дебелият червен персийски килим погълна звука от стъпките на Майкъл.

Принцът продължаваше да стои в сянката. Единственото, което Майкъл виждаше от него, бяха красива бяла роба и грижливо поддържана ръка, украсена с пръстен с огромен рубин.

— Защо ме доведохте тук? — запита Майкъл.

— За да спася живота ти, приятелю.

Майкъл застина, щом видя от сянката да излиза Халдун.

— Но ти... не може ти да си...

Халдун кимна и с усмивка стисна ръката на Майкъл в дланите си.

— Братко, наредих да те наблюдават още със слизането ти от ладията. Съжалявам, че хората ми са закъснели, когато си бил нападнат в онази уличка. Но те са останали, докато не са се убедили, че си в безопасност при лейди Малори.

— Нищо не разбирам.

— Когато ми докладваха, че си тръгнал на кон в пустинята с хора от племето мутулиб, разбрах, че животът ти е в опасност.

— Но как...

— Мутулибите се управляват от чичо ми, шейх Сиди Ахмед. Те не обичат много инглизите... тъъ... англичаните. Сиди е брат на майка ми, макар тя да счита този факт за незначителен. За нея брат ѝ е мъртъв, тъй като е на страната на враговете на Египет.

— Той турчин ли е?

— Както и майка ми — кимна утвърдително Халдун. — Но тя уважава баща ми и неговите убеждения. А чичо ми отдаде верността си на радикалите, които искат да разцепят страната. Те биха искали да видят падането на Египет.

— Но хората, които ме отведоха в пустинята, ме увериха, че ще се срещна с баща си.

— Нямам информация за това. Възможно е те да са знаели къде се намира баща ти. Но съм сигурен в едно — нямаше да си тръгнеш жив от града на чичо ми.

— Възможно ли е чичо ти да държи като пленник баща ми?

— Не знам, но заради теб ще се интересувам.

Майкъл вече започваше да разбира някои неща — например, защо онези мъже на кораба се бяха опитали да убият Халдун.

— Излиза, че ти дължа живота си.

— Дума не може да става за формалностите между нас, защото за мен ти си като брат. Нима брат не помага на брата?

— Извадил съм голям късмет, че си наредил да ме следят. Предполагам, че от нетърпение да открия баща си съм забравил да бъда предпазлив.

— Моите шпиони не престават да търсят баща ти, приятелю. Пустинните пясъци казват много неща на хората ми. Ще го открием. Но за това ще говорим след закуската. Сигурно умираш от глад.

Малко по-късно Майкъл и принц Халдун седяха от двете страни на ниска масичка. Майкъл отпи от силното черно кафе и се усмихна на приятеля си.

— Защо по-рано не ми каза кой си всъщност?

— Такава беше волята на баща ми — да крия самоличността си, защото ще има такива, които ще опитат да ми попречат да се добера до дома. Както сам видя, враговете ми все пак ме откриха.

Майкъл забеляза тъга в очите на Халдун.

— Как е баща ти?

— Беше тежко ранен по време на една ловна експедиция. Не можахме да разберем дали е било нещастен случай или опит за убийство. Човекът, който е стрелял, се самоубил, преди хората на баща ми да го хванат. Лекарите дават на баща ми малък шанс да оживее, тъй като раната е много сериозна.

— Възможно ли е това да е било покушение, нагласено от чичо ти?

— Почти съм сигурен в това, но засега нямам доказателства.

— Защо просто не отидем при чичо ти и не потърсим отговорите на тези въпроси?

— Търпение, приятелю. Трябва да те предупредя, че чичо ми се е укрепил в една голяма крепост. Ако баща ти е затворен там, няма да бъде лесно да го спасим.

— Откакто съм в тази страна, нищо не е било лесно.

Принцът се усмихна леко.

— Не е напълно вярно. Съдбата те събра отново с красивата лейди Малори.

— Но при нещастни обстоятелства.

— Нима тя не ти е по сърце?

— Ако ме питаш дали я обичам, отговорът е — не.

— Тогава аз съм свободен да се срещна с нея, нали?

Майкъл се замисли за миг. Изпитваше странна неохота да лъже този благороден човек, но се налагаше — Халдун не трябваше да храни илюзии, че би могло да има нещо между него и Малори.

— Не бих искал да говоря за едно чувство, което е така ново за мен. Но все още не съм изразил любовта си към лейди Малори.

За момент принцът доби разочарован вид, но после лицето му се разведри.

— На вас, ингилизите, ви липсва огън в кръвта. Може би защото страната ви е студена и е далеч от пустинната жега.

— Може би — кимна утвърдително Майкъл.

— Приятелю, ако искаш пустинята да ти разкрие тайните си, трябва да се слееш с нея.

— Ще направя всичко, което сметнеш за нужно, за да намеря баща си. Ще ми помогнеш ли?

— Мога и ще го направя. Първо, трябва да се напиш. След това ще се погрижа да получиш подходящо облекло. Ще е необходимо да се предрешиш като бедуин. Освен това, трябва да възприемеш светогледа на бедуините и да не вярваш на другите.

— Разбирам какво имаш предвид. Последвах онези убийци доверчиво, като малко агне, което го водят при касапина.

— Ще ти трябва време и търпение, за да научиш нашите навици, приятелю мой. Имам хора, които горят от желание да се заемат с теб.

Най-сетне Майкъл доби някаква осезаема надежда, че ще открие баща си.

— Ще бъда добър ученик, Халдун. Сега вече съм наясно, че съм дошъл зле подготвен в страната ти.

— Хубаво е, че разбираш това. Но пустинята разкрива бавно тайните си. Ако баща ти е все още жив, той ще бъде жив и тогава, когато ще си по-подготвен да го спасиш. — Принцът потупа Майкъл по гърба. — Всичко ще се оправи, скъпи мой гостенино. Нека оставим нещата в ръцете на Аллаха.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Майкъл с мъка обуздаваше нетърпението си. Времето очевидно нямаше голямо значение за тези пустинни хора. Бяха изминали три седмици, откакто бе попаднал в това скрито царство, а все още не беше по-близо до намирането на баща си, отколкото, когато беше в Кайро.

Майкъл не стоеше без работа. Всяка сутрин ставаше рано и неуморно тренираше. Обучаваха го най-добрите воители на джебелия. Раните му бяха излекувани, а ръката, която държеше меч, ставаше все по-силна. Навремето беше взимал уроци при най-големия майстор на шпагата в Европа и придобитите умения му вършеха добра работа: използваше повратливостта и знанията си във всекидневните състезания. Бързо се научи да върти ятаган и да разсича пъпеш, поставен върху гърба на галопиращ кон.

Денят на триумфа му дойде, когато успя да победи три пъти подред шампиона на джебелия. По този начин Майкъл грабна титлата на първенец. Междувременно научи, че хората на Халдун са великодушни с онези, които харесват, защото в деня на победата му цялото племе ликуваше, но никой не се радваше повече от бившия шампион.

Майкъл лесно свикна с местното облекло, което бе по-свободно по тялото от английските дрехи. Робата му беше черна, а тюрбанът — превързан с три златни нишки, които бяха знак за висок ранг. Смени тежките си английски ездитни ботуши с леките ботуши на бедуините, които бяха по-подходящи за пустинята.

Град Камар Гинена, чието име в превод означаваше „Лунна градина“, беше построен преди неколкостотин години от народа на джебелия. Мнозина от племето бяха потомци на освободени роби и все още, понякога се случваше да се раждат деца със сини очи и светла коса.

Майкъл откри, че хората от джебелия са свирепи воители и всяват страх у повечето други бедуински племена. Рядко се случваше някой да ги предизвика и никой не смееше да влезе без позволение в града

им. Гордостта и племенната им вяжност бяха огромни. Бяха предани преди всичко на племето си и едва след това — на семействата си.

Градът черпеше вода от дванайсет подземни извора и цъфтеше като градина. Храната беше изобилна, а онова, което не можеше да бъде отгледано или направено в града, се купуваше от керваните, чиито постоянен маршрут се намираще на три дни път на юг.

Майкъл се сприятели с Яни, свирепия капитан на гвардията. Войнът го научи на много неща, които можеха да му потрябват, за да оцелее в суровата пустиня.

Когато лордът разбра, че Яни се стяга на път, за да посрещне един керван, изрази желание да се присъедини към него. Халдун се съгласи, че Майкъл е готов за първото си пътуване в пустинята.

Принцът и свитата му яздиха с тях до обяд през първия ден. По пладне Халдун обърна коня си и вдигна ръка за довиждане.

— Яни, да върнеш приятеля ми цял! — проехтя смехът му. — И гледай да не нарани хубавото си лице, иначе жените в града ни ще плачат.

И без думи се чувстваше силното разбирателство между двайсетината облечени в черно мъже, които мълчаливо яздеха през пустинята. Конете напредваха безшумно, а неспирният вятър покриваше с пясък следите, оставени от копитата им.

Мускулите на Майкъл бяха здрави, ръката, която държеше меч — силна, а в душата си чувстваше увереност, каквато не бе познавал дотогава. Беше истински воин — обучен и закален от най-свирепите бойци на света. В сърцето му нямаше страх и нямаше предизвикателство, на което не би отвърнал.

Щом падна нощта, бедуините разположиха бивака си край една огромна пясъчна дюна. Черните палатки се сливаха с нощното небе. Разположиха часови по върховете на дюните, така че никой да не може да се промъкне незабелязано. Майкъл си помисли, че в някои отношения тези хора бяха като децата — доброто настроение не ги напускаше и се радваха на живота. Всяка вечер пееха и си разменяха шегги. Майкъл вече бе научил езика им достатъчно, за да разбира закачките им.

На третия ден приближиха маршрута на кервана. Преди да изкачат хълма, дялящ ги от пътя, Яни вдигна ръка и хората му безмълвно спряха.

— Ушите ми казват, че се е случило нещо — обърна се той към Майкъл. — Чуваш ли звука на битка?

Майкъл поклати глава, но се вслуша внимателно, докато накрая наистина долови звъна на мечове. Без да чакат заповед, мъжете измъкнаха своите оръжия и пришпориха конете си към билото на хълма.

Стиснал решително челюсти и с изваден меч, Майкъл яздеше до Яни.

Нужен бе само миг, за да оценят ситуацията: керванът беше малък, само от трийсетина камили, и търговците нямаха никакъв шанс срещу многократно превъзхождащите ги нападатели.

Облечените в черно воини-джебелиани се спуснаха надолу по пясъчната дюна и кръстосаха мечове с нападателите.

Скоро битката се обърна в полза на по-силните джебелиани, макар и по-малобройни. В един момент Майкъл се озова плътно заобиколен от врагове. Той обаче размахваше отмерено меча си — атака, защита, атака, удар. Потта го заслепяваше, а кръвта, която се стичаше по меча му го правеше хлъзгав. Размахваше оръжието си яростно — сечеше, промушваше, и пак, и пак... Без да мисли за нищо друго, освен за вилнеещата битка.

Вече го нямаше изтънчения английски лорд. Цялото лустро на цивилизацията беше се смъкнало от него и той се биеше — за да убива или да бъде убит. Не се страхуваше от смъртта, но и не изпитваше жалост за мъжете, които падаха под меча му.

Някой се приближи откъм гърба му и Майкъл светкавично се извърна, за да срещне врага.

— Стига толкова, приятелю — разсмя се Яни. — Не виждаш ли, че спечелихме битката?

Като в мъгла Майкъл погледна към мъртвите врагове, нападали в краката му. Днес за пръв път бе отнел човешки живот и изведнъж почувства, че му прилошава. По време на битката бе мислил само как да оцелее. Сега имаше възможност да анализира действията си. Потресен, извърна очи от бедуините, които сваляха каквото им харесва от мъртвите.

— Първия път винаги е най-трудно — подзе Яни, кой го бе прозрял какви чувства бушуват в Майкъл. — Но не хаби напразно

съчувствието си за тези червеи. Те са от вражеско племе. От същото онова племе, което те бе отвело в пустинята, преди да те спасим.

— От племето на чичото на принц Халдун?

— Много племена са подчинени на Сиди, но тези са най-безчестните. Грабят керваните и не мислят за нищо друго, освен как да убиват за печалба.

Водачът на кервана излезе напред и като се поклони няколко пъти на Майкъл, му подаде малко отворено сандъче, пълно със златни монети. Майкъл не разбра какво му казва мъжът, така че се обърна за помощ към Яни.

Капитанът на бедуините се разсмя и като взе сандъчето, го постави в ръцете на Майкъл.

— Нарече те Акдар'ем Акраба, Зеленоокия скорпион. Казва, че жилото ти е смъртоносно и отсега нататък хората ще се боят дори само от името ти. Моли те да вземеш този малък знак на благодарността му.

Майкъл поклати глава и отблъсна сандъчето.

— Кажи му, че не ми трябва нито благодарностите му, нито парите му.

— Трябва да ги вземеш. Ако му откажеш, ще го обидиш — обясни му Яни. — Това нещастно подобие на мъж ще разкаже навсякъде как Зеленоокия скорпион е спасил кервана му. Докато се върнеш в Кайро, ще си станал легенда.

Майкъл неохотно взе сандъчето и го постави в дисагите върху седлото си. След това слезе от коня и се отдалечи на няколко крачки от кервана, с надеждата, че вятърът ще го разхлади и ще отвее миризмата на смърт. Свали капачката на манерката си и плисна малко вода на лицето си. После отпи голяма глътка.

Отново пое дълбоко въздух и усети как топлината пари дробовете му. Когато се съвзе достатъчно, за да гледа останалите, Майкъл се спусна обратно, надолу по хълма към коня си. Дори джебелианите да се досещаха какво чувства, никой не го показва.

Докато Яни търгуваше с кервана, Майкъл седна под импровизирания навес, който бе направил, повдигайки единия край на широката си роба с меча си. Непрекъснато чувстваше множество почитателни погледи върху себе си, но не смяташе, че заслужава възхищение. Чудеше се само, какво ли щеше да си помисли за него баща му, ако беше присъствал на битката.

Най-сетне сделките приключиха и Майкъл с удоволствие пое обратния път към Камар Гинена. Днес бе научил нещо за себе си — беше способен да убива безпощадно. Надяваше се само, че няма да му се наложи отново да го прави.

Майкъл така и не разбра как се бе случило, но новината за битката бе изпреварила завръщащите се герои и населението на града се бе наредило край пътя, за да ги поздрави, докато минаваха през портите. Дълго след като Майкъл бе влязъл в двореца, продължаваше да чува как хората скандират: „Ел Акраба — Скорпиона, Скорпиона!“.

Халдун не беше сред тълпата посрещачи и Майкъл предположи, че принцът сигурно е извън града. Прибра се направо в стаята си и се изми, грижливо изтривайки от себе си кръвта. Не можа обаче да се отърси от отвращението към себе си заради онова, което бе сторил.

След малко уморено се отпусна на леглото и затвори очи. Беше станал безпощаден като бедуините, които кръстосваха пустинята. С нищо не беше по-добър от шейх Сиди Ахмед.

Чу, че се чука и стана да отвори. Беше телохранителят на Халдун.

— Принцът ви моли да ме последвате до кралските покои. Царят искал да ви види.

Майкъл набързо се облече и последва слугата, щастлив, че бащата на Халдун вече е достатъчно добре, за да го приеме.

Въведоха го в просторна стая, обляна от слънчевата светлина, която се изливаше през цветните стъкла на прозорците и разпръскваше танцуващи искри по белите стени.

Принц Халдун се приближи към Майкъл, за да го поздрави и да го придружи до мъжа, който лежеше подпрян с възглавници на широкия диван. Майкъл се досети, че забулената жена до него сигурно е майката на Халдун. Царят изглеждаше блед, а очите му бяха хлътнали от болките.

— Добре дошъл, лорд Майкъл, приятелю на моя син — каза той с изненадващо силен глас. — След като сте брат на сина ми, това ви прави мой син.

Майкъл застана почтително пред мъжа, чувствайки силата, която струеше от него дори в сегашното му състояние.

— Оказвате ми голяма чест, Ваше величество.

— Тъкмо говорехме за действията ви, докато сте защитавал кервана. Още много години ще се говори за вашия подвиг. — Той се усмихна и суровостта на лицето му се смекчи. — Казаха ми, че са ви измислили прозвище.

— Така изглежда, Ваше величество, но аз не се гордея с онова, което сторих. Простете ми, че говоря така открито, но чувствам единствено срам.

Царят поклати глава.

— Хубаво е, че се усещате така. Мъжът никога не трябва да ожесточава дотолкова сърцето си, че да изпитва удоволствие, когато отнема човешки живот. Въпреки това някои стават точно такива, дори сред моите хора. — Царят се намести и се намръщи от болка. — Забравете угризенията си, загдето сте убили онези хора, защото те са същите, които държат в плен баща ви. Те са жестоки и нагли. Не оплаквайте смъртта им.

— Вие знаете къде държат баща ми?

— Моите шпиони ми съобщиха за важен англичанин, затворен в Калдоа, крепостта на предателя Сиди Ахмед.

Майкъл се опита да каже нещо, но му потрябва време, за да възвърне гласа си.

— Хората ви сигурни ли са, че това е баща ми?

— Знам съм сигурност, че той е херцогът на Рейвънуърт.

— Добре ли е той?

— Не мога да ви кажа. Но не мисля, че дори Сиди би се осмелил да нарани толкова важен човек.

— Трябва незабавно да отида там, Ваше величество. И да убедя шейх Сиди да освободи баща ми.

— Не! Не можете да направите това. Та нали шурейт ми ще плени и вас! Нима вече не се опита и не се провали?

— Тогава какво ще правим?

— Ще чакаме да дойде подходящият момент. Ще намерим начин, който да е най-безопасен за баща ви. Предупреждавам ви — ако действаме прибързано, шурейт ми вероятно ще убие баща ви.

— Бях търпелив дълго време, Ваше величество, и ще продължа да бъда, щом мислите, че така е най-добре. Самата вест, че баща ми е жив, ми стига. Трябва обаче веднага да известя майка си.

— Разбира се, ще ѝ напишете писмо. Но преди да си тръгнете, ще ми позволите ли да ви представя царицата? Тя желае да благодари на човека, спасил сина ѝ.

Майкъл безмълвно изчака царицата да стане и да отметне воала си. Беше облечена в жълта коприна. Косата ѝ бе тъмна, очите — също. Сигурно някога е била голяма красавица, защото все още бе привлекателна жена.

— За мен... е чест да се запозная с... вас, братко на моя син — бавно и накъсано рече тя. — Аз съм ви... признателна за това, че все още имам син. — Като остави лицето си открито, тя седна до съпруга си и се усмихна на Майкъл.

Халдун я целуна по бузата и обясни на Майкъл.

— Майка ми не говори английски, но научи тези думи, за да може сама да ти ги каже.

— Много съм поласкан — каза Майкъл, като се поклони почтително към царицата. Беше чувал достатъчно за нравите на мюсюлманите и знаеше, че на един мъж, който не е от семейството, никога не биха му позволили да види лицата на жените им, особено ако става дума за член на царското семейство.

— Лорд Майкъл, ще ви окажа честта, която един баща оказва на обичния си син. От днес нататък ще имате привилегията да вечеряте със семейството ми, да разговаряте с жените ми и да бъдете в моята компания.

Изпълнен с вълнение, Майкъл хвърли поглед към Халдун. Видя гордостта в очите на приятеля си и почувства, че връзката им е по-силна от обикновената дружба. Бяха станали наистина като братя.

— Има още една причина, поради която си поканен тук тази вечер, Майкъл. Искам да те помоля за една услуга — предпазливо каза Халдун.

— Всичко, което пожелаеш. Само кажи какво е то.

— Невестата ми, принцеса Ясмин, напуска племето саварка след една седмица. Ще ми бъде приятно именно ти да оглавиш почетния ескорт дотук.

Майкъл си спомни с какво неудоволствие Халдун му бе разказал за брака си, уговорен още когато е бил дете. Той погледна лицето на приятеля си и видя там единствено тъга.

— За мен ще бъде удоволствие да доведе булката, Халдун.

Царят се усмихна.

— Вървете и се пригответе, сине мой. Искам преди смъртта си да видя Халдун оженен. — Лицето му се смекчи и той погледна с любов жена си. — Какво тържество ще вдигнем за тази дългоочаквана венчавка! Най-сетне семейството ми ще се сроди със семейството на стария ми приятел, шейх Хахим.

По-късно същия ден Майкъл се разхождаше с Халдун из градината. В очите на принца, който непрестанно обикаляше напред-назад, се четеше мъка и обида.

— Баща ми е стар и не разбира как се чувствам. Любовта му към майка ми е била толкова силна, че не си е взел друга жена. А аз сигурно ще имам много жени — горчиво рече той. — Сега се женя, само за да му доставя на него радост. Следващите пъти обаче ще се женя за мое удоволствие.

— Халдун, може и да обикнеш тази жена, която ще бъде твоя съпруга.

— Вече ти казах, че племето саварка, към което принадлежи бъдещата ми съпруга, често татуират лицата си. Освен това те са номади и не се застояват на едно място, а непрестанно търсят нови пасища за овцете и камилите си. Никога не ще я обикна така, както обичам лейди Малори.

— Аз не... О, да... е, има различни видове любов, Халдун — опита се да каже нещо окуражително Майкъл.

— Да, моята любов към майка ми и баща ми, и любовта, която те очакват да изпитвам към жената, която никога не съм виждал и която ще бъде край мен през целия ми живот. Може би ще трябва да й заповядам въобще да не сваля фереджето си в мое присъствие. Дори когато я пускам в леглото си. — Халдун се замисли за миг. — Особено, когато трябва да я пускам в леглото си.

Майкъл едва сдържа смеха си, защото разбираше, че приятелят му е напълно сериозен.

— Защо не кажеш на баща си, че не желаш да се ожениш за принцеса Ясмин?

— Защото животът без чест е безполезен. По-добре е тогава да умреш. Баща ми е дал думата си на нейния баща, шейх Хахим, а думата на баща ми е все едно моята.

— Не мога да разбера как бракът с жена, която никога не си виждал, може да бъде наречеш почтен.

— Нека повече не говорим за нещастieto, приятелю. Нека днес не бъдем повече мрачни. Вместо това предлагам да отпразнуваме победата ти.

В този миг Майкъл си спомни още едно от предсказанията на старата циганка. Тя му бе казала, че ще намери истински приятел. И в това също се бе оказал права.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Самотният живот започваше да изморява Малори. Единственият, който говореше английски в къщата, беше Сафат, а и неговите знания бяха ограничени.

Малори посети консулството и разговаря с чиновника, но той нямаше представа кога ще се завърнат родителите ѝ. Запита го дали е чувал нещо за лорд Майкъл, но мистър Абрамс не знаеше нищо. Всъщност той беше сигурен, че Негова светлост не е в Кайро. Единственият съвет, който можа да ѝ даде, бе да се завърне в Англия, тъй като бе останала без настойник. Никой не разбираше в каква трудна ситуация бе попаднала.

Така че пред Малори се изправиха безкрайни дни. Всеки ден тя вечеряше в усамотение, после прекарваше още една самотна вечер. Препрочете по няколко пъти трите книги, които бе взела със себе си. С радост откри няколко тома литература в кабинета на баща си, но възбудата ѝ скоро премина в разочарование, понеже се оказа, че те са на арабски.

Мислите ѝ често се връщаха към лорд Майкъл. Чудеше се, дали раната му е оздравяла и дали той вече полага достатъчно грижи за себе си. Все още се безпокоеше дали е в безопасност.

Малори получи писмо от мисис Уикет, от което разбра, че двамата със съпруга ѝ щели да се връщат в Англия. Сержант Уикет бе получил повишение и щели да го местят в Бат. В един момент Малори изпита силното желание да им пише, за да ги помоли да пътува в тяхната компания.

Но къде щеше да отиде, ако се завърнеше в Англия? Братовчедката Феб вече се бе преместила в къщата, която бе наследила от баща си, и нямаше да може да издържа още един човек от скромните си доходи. Не можеше да се завърне и в Стоунридж, докато сър Джералд се спотайваше наоколо. Изглежда, че щеше да ѝ се наложи да остане в Египет и да изчака родителите си.

Един ден, докато Малори се разхождаше из градината, към нея се приближи мъж, облечен в черно. Момичето забеляза, че вратата, която водеше към уличката, е отворена и отстъпи назад с разтуптяно сърце. Дрехата не можеше да скрие якото телосложение на мъжа. Брадата му беше тъмна, а очите — почти черни.

— Кой сте вие? — разтреперана попита Малори, а очите ѝ неволно се извърнаха към къщата и безопасността, която тя предлагаше.

— Хиляди извинения, госпожице. Не исках да ви изплаша — благовъзпитано рече мъжът.

Малори си помисли дали да не извика Сафат, но той беше твърде далеч. Събра смелост и погледна натрапника в лицето.

— Нямате право да влизате в градината на баща ми! Какво търсите тук?

— Госпожице, пратеник съм на един човек, който ви познава. Той ме помоли веднага да ви отведа при него.

— Баща ми ли ви изпраща?

— Не, мадам. Името му е Акдар'ем Акраба. Той ви моли незабавно да го посетите.

Малори го погледна подозрително и отстъпи изплашено няколко крачки назад.

— Не ми е известен никой с такова име.

— Може би обаче познавате човека, когото ние наричаме Зеленоокия скорпион?

— Ако не си тръгнете веднага, ще викам за помощ. Не познавам нито вас, нито мъжа, за когото говорите.

Египтянинът вдигна ръце в умиротворителен жест.

— Госпожице, той е англичанин. Познавате го добре — синът на стария херцог.

— Лорд Майкъл?

— Точно така — усмихна се той. — Лордът е ранен и се нуждае от помощта ви.

Малори все още не му вярваше.

— Тогава преди малко, защо не застанахте на входната врата и не попитахте за мен по подходящ начин?

— Лордът има врагове, които искат да го видят мъртъв, госпожице. Той е тежко болен и смята, че единствено вие ще го

излекувате.

Девојката се поколеба.

— Къде е той?

— На два дни път езда навътре в пустинята. Трябва да побързаме, той се нуждае от вас.

— Само да кажа на слугите къде отивам. На тях можем да им се доверим.

— О, не! Трябва да дойдете с мен веднага и никой не трябва да знае за това. Лордът е в голяма опасност. Изгаря в треска и постоянно зове името ви.

Малори съвсем не беше сигурна, че може да се вярва на посетителя. Но защо би дошъл при нея, ако Майкъл не го беше изпратил?

— Имам добър кон за вас и всички провизии, които ще ни потрѣбват. Тръгваме ли веднага?

Преди да успее да му отвърне, на пътечката се появи Сафат.

— Милейди, милейди! — повика я той. — Имате писмо от баща си.

Малори се обърна към облечения в черно арабин, но той като че ли се бе изпарил във въздуха. Единственото доказателство, че е бил тук, бяха все още люлеещите се напред-назад крила на пътната врата.

Сега вече Малори беше сигурна, че непознатият се бе опитал да я подмами извън бащиния ѝ дом.

— Сафат, видя ли мъжа, с когото разговарях?

Той я погледна озадачено, но после забеляза отключената порта.

— Бяхте сама, когато дойдох, но... — Той отиде при вратата и откри, че ключалката е била счупена. Челото му се намръщи загрижено. — Веднага ще се погрижа ключалката да бъде сменена. Предполагам, че сте под наблюдение, загдето спасихте живота на младия лорд. Опасно е да се разхождате сама в градината.

Малори отвърна разярено:

— Отказвам да бъда затворник в дома на баща си! И не смятам да хленча в ъгъла като някое изплашено животно. Никой не може да ме уплаши!

— По-умно е да знаете, кога да се изплашите, милейди. Мое задължение е да ви осигуря безопасност, докато се върнат майка ви и баща ви.

Тя се усмихна на Сафат и го последва към къщата. Беше прав, разбира се. Не трябваше да рискува. В края на краищата, тя беше сама жена в една непозната страна, без никой, който би могъл да я защити.

Щом влязоха вътре, слугата ѝ подаде писмото от баща ѝ. Тя го отвори с треперещи пръсти и нетърпеливо зачете.

„Малори,

Получихме съобщение с майката ти, че си в Кайро. Не мога да си представя как Феб се е осмелила да те изпрати при нас, без нашето позволение. Както предполагам, вече сама си разбрала, че Кайро не е подходящо място за едно младо момиче. Ще си дойдем след две седмици и тогава ще решим какво да правим с теб. Мислим да те изпратим в някой добър девически пансион в Лондон. До нашето завръщане най-добре ще бъде да не излизаш извън къщата и да слушаш Сафат и Инна.“

С натезало сърце тя прочете за втори път писмото. Все още я мислеха за дете. Тонът на баща ѝ беше хладен и безстрастен. Дори не си бе направил труда да се подпише.

— Сафат! — повика тя, като тръгна припряно към стаята си.

Сафат излезе в коридора.

— Милейди?

— Нека да приготвят каретата. Отивам в Британското консулство, за да уредя връщането си в Англия.

— Да, милейди. Но ако ви следят, няма ли да бъде по-разумно да облечете някоя дреха на жена ми, за да можете да излезете незабелязано?

Малори се замисли над предложението. Ако мъжът, който се бе вмъкнал в градината, все още я следеше, щеше да бъде разумно да промени външността си.

— Идеята ти ми се струва добра. Помоли жена си да дойде в стаята ми. С удоволствие ще заема някоя от нейните дрехи.

Сафат одобрително кимна на правилната ѝ преценка.

Когато Малори видя красивата червена роба със златна бродерия тя се досети, че Инна ѝ бе предложила най-хубавата си дреха. Жената ѝ

помогна да се облече и да стегне дрехата в кръста, а после уви дългото черно фередже около главата на Малори. После с усмивка ѝ показа как да придърпа края му пред долната част на лицето си, така че да се виждат само очите ѝ.

Малори се видя в огледалото и кимна доволно.

— Дори братовчедката Феб не би ме познала в тези дрехи — тя се обърна към жената. — Благодаря ти.

Нищо подобно не би могло да ѝ се случи в Англия. Неочаквано тя почувства как някакво вълнение пулсира в тялото ѝ. Би могла да се разхожда из улиците на Кайро, досущ като другите жени без лица, и никой не би се досетил, че не е една от тях. Как не се бе сетила досега?

Томас Абрамс вдигна очи към арабката, която влезе в кабинета му.

— Кой ви пусна тук?

Малори пусна долния край на воала си. Кръвта се оттече от лицето на Абрамс.

— Лейди Малори? Но защо... кога сте започнала да носите местните дрехи?

— Трябваше да говоря с вас и сметнах за уместно да дойда преоблечена. — Тя видя как очите му се ококориха, а след това устните му се свиха неодобрително.

— Не е трябвало да го правите, милейди. Какво ще кажат майка ви и баща ви, когато се върнат?

— Но причината, поради която съм облечена в тези дрехи, е основателна. — Тя му разказа за мъжа в градината и как се бе опитал да я подмами в пустинята.

— Това е прекалено! Още днес ще подам протестна нота до вицекраля. Когато една англичанката не може да бъде в безопасност дори в собствения си дом, значи е дошло време да се вземат мерки.

— Не мисля, че това ще помогне с нещо, мистър Абрамс. Това, което не разбирам, е защо онзи човек се изложи на такава опасност, за да ме вкара в клопка.

— Кой ли някога ще разбере тези хора? — отвърна ѝ с въпрос Абрамс. — Нас, англичаните, не ни обичат тук. Мъчим се да ги

образоваме и да ги научим да водят по-добър живот, и какво получаваме в замяна?

— Мистър Абрамс, когато още сме тичали, облечени в животински кожи, египтяните са имали цивилизация, и то каква! Едва ли са им нужни напътствията ни.

Той я погледна така, сякаш Малори бе изгубила разсъдъка си, но се задоволи само да изсумти неодобрително.

— Все пак един от тях се опита да ви отвлече. Не можете да го отречете, нали? Не знам какво ще прави консултът, когато се върне. Бих ви посъветвал да останете вкъщи, докато се приберат майка ви и баща ви. Междувременно ще поставя двама стражи край дома ви.

— Щом желаете. — Малори застана пред портрета на кралицата. — Загрижена съм за лорд Майкъл. Все още ли нямате новини от него?

— Нищо. Щеше да бъде любезно от негова страна да ни информира за местоположението си. Наистина ще се радвам, когато консултът се върне и поеме задълженията си. Лорд Майкъл е арогантен, недисциплиниран и изключително неразбран. Направих всичко по силите си, за да открия баща му, а той благодари ли ми? Точно обратното — обвини ме в некомпетентност.

По този въпрос Малори бе склонна да се съгласи с Майкъл. Този мъж определено не беше способен да се справя като представител на Короната. Не му допадаха хората, на които бе изпратен да служи. Нищо чудно, че египтяните не харесваха чужденците, след като мистър Адамс се държеше с такова неуважение към тях.

— Трябва да се връщам вкъщи. Ще ме информирате, ако имате новини от лорд Майкъл, нали?

— Чух само едно нещо и не съм склонен да му повярвам — бил минал на страната на местните племена. Слуховете говорят, че е станал прочут и арабите го наричат Акдар'ем Акраба.

— Зеленоокия скорпион... — каза Малори.

— Да, откъде знаете?

— Арабинът, който влезе в градината ми, нарече Майкъл с това име.

— Удивително! Не знам какво да мисля по въпроса.

— Е, аз си отивам у дома, мистър Абрамс — каза Малори, като тръгна към вратата.

— Довиждане, милейди. По залез-слънце ще изпратя войниците пред дома ви, милейди.

Докато младата жена се качваше в каретата, тя не обърна внимание на мъжа, сгушен в сянката на едно дърво, нито път видя сигнала, който той даде на трима други. Само след секунди те избутаха една количка със зеленчуци насред улицата.

Конете се вдигнаха на задните си крака и каретата спря рязко. Малори подаде глава през прозорчето и видя преобърнатата на една страна количка. Преди да успее да си помисли каквато и да било, един мъж скочи на капрата до Сафат и го изблъска на улицата. Друг чевръсто се настани до лейди Малори.

В ръката му проблесна нож.

— Не викайте — бързо прошепна той — и правете точно каквото ви казвам.

Тя позна мъжа, с когото се бе срещнала вече в градината на дома си.

— Какво искате?

— Спестете си въпросите! — шибна я острият отговор. Мъжът въобще не се мъчеше да любезничи. — Ще правите само онова, което ви казвам.

— Но защо...

— Мълчи! — заповяда той.

Каретата препусна напред и след множество криволичения по тесните улици влезе в един двор. Зад тях се затвори тежките крила на пътната врата.

— Баща ми ще научи за това — каза Малори с глас, за който се надяваше, че звучи спокойно, защото всъщност беше изплашена до смърт.

— Ще си доста далеч от Кайро, хлапачко, преди баща ти да е узнал какво те е сполетяло. — Мъжът грубо завърза устата на Малори с един шал и след това придърпа фереджето ѝ на мястото му, така че никой да не може да види, че устата ѝ е запушена. — Това ще те накара да помълчиш, ингилизке.

Изблъска я от каретата и я побутна към търпеливо чакащия кон. После я вдигна на седлото и от двете ѝ страни плътно застанаха двама други ездачи. Вратите се отвориха и ездачите излязоха из улиците на Кайро, като се насочиха към пустинята.

Малори разбра, че планът за отвличането ѝ е бил внимателно обмислен и перфектно изпълнен. Тя дори не смееше да си помисли, какво би могло да ѝ се случи.

Докато излизаха от града, пленничката погледна назад през рамо. Надяваше се, че Сафат е отишъл в консулството за помощ. Но, Господи, точно мистър Абрамс ли беше единствената ѝ надежда за спасение?

Скоро малката група ездаци стигна пустинята и се изгуби сред морето от пясъчни дюни.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Майкъл яздеше начело на петдесет воина от племето джебелия. Пътуваха през покрити с шубраци пясъчни дюни и щом видеха оазис, спираха, за да си починат от жегата и да напълнят меховете с вода. Нощем спяха под звездите. Когато навлязоха в най-горещата част на пустинята, започнаха да почиват през деня и да пътуват нощем.

В продължение на четири дни яздох право към крайбрежните планини, докато накрая пясъчните дюни отстъпиха място на скалисти хълмове. Напредваха бързо, но обратният път щеше да отнеме повече време, защото мнозина от сватбарите щяха да яздят камили вместо бързите арабски коне, предпочитани сред джебелия. Преминаха край един изоставен манастир и навлязоха високо в планината, където нощите бяха студени, а денем ставаше горещо като в пещ.

На осмия ден срещнаха неколцина ездачи, които ги поздравиха с пронизителни крясъци и приветствени изстрели във въздуха. Това щеше да бъде ескортът им до лагера на племето саварка.

Щом навлязоха в бивака, Майкъл остана изненадан от няколкото кипариса и тамарискови дървета. Трудно му беше да повярва, че хората са могли да оцеляват векове наред сред тези изолирани и пустинни земи. Но беше факт, че тези земи процъфтяваха.

Докато се движеха сред лагера, възбудата от пристигането им нарасна в радостно оживление.

Щом слезе от коня, Майкъл бе въведен в огромна черна палатка в центъра на лагера. Посрещна го отрупан със скъпоценности мъж, на чието лице грееше усмивка. Очевидно това беше бащата на принцеса Ясмин.

— Добре дошъл, Акдар'ем Акраба — поздрави го шейх Хаким. — Много сме слушали за уменията ти. Влизай, влизай. Заповядай, задоволи глада си и утоли жаждата си. Отдалеч идваш. Почини си в моя дом.

След като влезе в палатката Майкъл установи, че тя е дори още по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Краката му потъваха в

дебелия турски килим, върху който бяха наредени ниски позлатени маси и кадифени възглавници.

— Сядай, скъпи гостенино — подкани го шейх Хаким. — Ще разговаряме, докато се храниш.

После той плесна с ръце. Три жени със закрити лица им поднесоха храна и напитки. Докато ядяха, Хаким говореше за историите, които бе чул за Зеленоокия скорпион.

— Искам да ви предупредя, че историите са твърде преувеличени — започна да обяснява лорд Майкъл. — Всеки път, когато една легенда се преразказва, всичко в нея се преувеличава. Мога да ви уверя, че не съм нито воин, нито герой.

— Нима всички герои не са отчасти фантазия в умовете на не толкова смелите? На нас ни трябва герои, Акдар'ем Акраба. — Тъмните му очи се спряха на Майкъл. — Знам защо си дошъл из нашите земи. Много се говори за големия човек, който е затворен при Сиди Ахмед. Той е баща ти, нали?

— Да. Знаете ли дали е още жив?

— Трудно е да се получат сведения от Калдоя, но се говори, че онзи турчин, Сиди, пази грижливо затворника си.

Майкъл зарея поглед през вдигнатото покривало на палатката към простора на пустинята.

— Ще намеря начин да проникна в Калдоя, кълна се.

Хаким замислено поглади брадата си.

— Може би мога да ти помогна. На бедуините ми е разрешено да влизат в Калдоя, ако стоят само на пазара. Разбира се, те винаги оставят на Сиди скъп подарък и си тръгват преди залез-слънце. — Хаким забеляза обнадеждения поглед на Майкъл и продължи замислено: — Ще бъде опасно да се опитвам да те вкарам нелегално в града. — Той забеляза как лицето на госта му посърна и усмихнато го потупа по гърба. — Ще посмее ли Зеленоокия скорпион да се впусне в рисковано пътуване с бедуините ми, които обичат опасностите?

Точно това се надяваше да разбере Майкъл — как да проникне в забранения град.

— За мен ще бъде чест да яздя с хората ви. Но не искам да ги излагам на риск.

— Рисковете придават вкус на скучния живот. Ще съм доволен, ако успея да натрия носа на Сиди.

— Мога да тръгна веднага, след като отведа дъщеря ви при принц Халдун.

— Не бързай толкова, млади приятелю. Първо, трябва да се направят някои приготовления, а това ще отнеме време. Освен това ти споменах, че трябва да дадем на Сиди нещо ценно. — Той сви рамене. — Наскоро обаче омъжих най-голямата си дъщеря, а сега се омъжва най-малката. За такъв беден баща като мен беше трудно да платя зестрите на две дъщери. Едва ли бих могъл да намеря нещо подходящо за подарък на Сиди.

Майкъл се усмихна.

— Ако позволите на мен, аз бих могъл да осигуря подаръка.

Очите на Хаким блеснаха.

— Имам подарък, който ще накара Сиди да ококори очи. Погледни това. — Той се пресегна назад и взе една резбована дървена кутия. Отвори я и я подаде на Майкъл. — Ще ти го продам направо без пари.

На дъното на кутията лежеше красив нож, украсен със сребро и тюркоази.

— Колко? — усмихна се лордът на хитрата стара лисица.

— Колкото мислиш, че е достатъчно.

Майкъл се разсмя на глас и бръкна в кесията, завързана на кръста му. Отброи десет златни монети и домакинът кимна одобрително.

— Достатъчно е. Щедростта ти отстъпва само на смелостта ти, Акдар'ем Акраба.

С нараснало уважение Майкъл погледна стария мошеник.

— А вашето остроумие се превъзхожда само от хитростта ви.

— Имам усещането, че историите за теб не са чак толкова преувеличени — усмихна се Хаким.

След това отново плесна с ръце и иззад завесата излезе жена със скрито лице, облечена в бяла коприна, която блещукаше на светлината на фенерите.

— Разбрах, Зеленооки, че те смятат за брат на принц Халдун.

— Така е.

— Освен това ми казаха, че са те удостоили с честта да видиш майка му с открито лице.

— Това също е вярно.

— Тогава виж лицето и на съпругата на брат си — виж дъщеря ми, Ясмин. — Той направи жест към жената и тя пусна воала си.

Очите на Майкъл срещнаха най-нежните кафяви очи, които някога бе виждал. Косата на момичето, черна като нощ, беше сплетена на дебели плитки с втъкани в тях златни нишки. Страховете на Халдун се оказаха безпочвени — лицето на Ясмин не беше татуирано. Тя беше толкова красива, че Майкъл можа само да ѝ се усмихне и да изрече:

— Брат ми е изключително щастлив човек.

Ясмин свенливо сведе глава.

— Ще ми разкажете ли нещо за моя съпруг? Говори се, че вие сте най-уважаваният от него човек.

— Мога да ви уверя, че принц Халдун е предан на хората си, добър воин е и е истински принц.

— Ясмин! — сгълча я баща ѝ. — Не досаждай на госта ни с глупавото си бърборене. — Думите му бяха груби, но очите му излъчваха нежност. Хахим прегърна дъщеря си. — Щом тя си иде, ще отнесе сърцето ми със себе си. Не бих я дал на никой друг, освен на принц.

Майкъл си помисли, че тя наистина е достойна за принц.

— А сега ни остави, дъще. С лорд Майкъл имаме да говорим за още много неща.

Като погледна още веднъж към мъжа със зелените очи, Ясмин се прибра зад завесата. Хахим се наведе към Майкъл.

— Какво ще кажеш да отидеш с хората ми до едно бедуинско село, което поддържа Сиди? Преди десет дни тези дяволи нападناха лагера на братовчед ми и изклаха невинни жени и деца.

— За мен ще бъде чест да се присъединя към вас. Но кога?

— Ще ударим утре сутринта. Това няма да попречи на задълженията ти към принц Халдун, защото ще се върнеш, преди гостите за сватбата да са тръгнали към Камар Гинена.

Майкъл кимна утвърдително, усещайки, че старата лисица го изпитва.

— Ще дойда с вас, но само ако хората ви не убиват жени и деца.

— Ще им наредя да не го правят, но могат да вземат каквато плячка си харесат.

— Това е приемливо.

— Прекрасно! Сега трябва да си починеш, защото след два часа тръгваме.

— Нали разбирате, защо трябва да отида в Калдоя без бавене?

— Разбирам. Ще бъде наистина смело да се срещнеш с дявола в бърлогата му — там, където не те очаква. Много от бедуинските племена биха дали живота си, за да го видят мъртъв. Той е от отоманските турци и иска да пороби всички обитатели на пустинята. Постепенно въоръжава войнствено настроените бедуини, за да ги изправи срещу нас.

— Знам. Мисията на баща ми беше да разбере, кой подстрекава бедуините към война. Сиди Ахмед ли е този, който внася оръжия в Египет?

— Той е. Преди време ни предложи оръжия, но само ако се бием в армията му. Отказах му, както сториха и много други племена. Все пак той събра доста голяма армия. Нараства и броят на онези, които приеха оръжията му. Предполагам, че първо ще тръгнат срещу онези от нас, които му се противопоставихме. Сега нали разбираш, защо е толкова опасно да отиваш в Калдоя? И можеш да разбереш, защо искаме да ти помогнем.

Майкъл се изправи.

— Ще изчакам подходящия момент да отида в Калдоя. Но не ме карайте да чакам твърде дълго. Ако баща ми е там, всеки ден за него сигурно е ад.

— Пазачите на вратите проверяват всекиго и всичко, което им се стори подозрително — предупреди го Хаким. — Със сигурност ще те очакват, Зеленооки. Но стига за това, защото сега трябва да си починеш. Слугата ми ще ти покаже палатката ти.

Майкъл не предполагаше, че е толкова изморен. Той се отпусна на меките агнешки кожи и скоро заспа.

След няколко часа усмихнатият Яни дойде да го събуди.

— Другите са готови за нападението. Чакат само теб, лорд Майкъл.

Точно преди зазоряване саварка нападна вражеския лагер. Тихомълком премахна крайните постове, които не успяха да вдигнат тревога. Хората на Хаким се втурнаха в лагера, който все още спеше.

Скоро Майкъл се озова в центъра на битката. Размаха свирепо меча си и започна да се бие така, както знаеше. Можеше да мисли само за това, че тези хора бяха оръдия на Сиди, човека, който държеше в плен баща му. В ума му всеки убит враг беше стъпка към свободата на Рейли.

В края на битката целият лагер беше осеян с мъртви тела. Хаким бе сдържал думата си и нито едно дете или жена не бяха пострадали. Оставиха ги да се разпръснат из пустинята.

Хаким заповяда да му доведат един от оцелелите. В ума му се бе оформил план: турците бяха суеверно племе и беше умно да се посее семето на страха в сърцата им — семе, което да прерасне в легенда.

— Върви при турския си господар и кажи и на него, и на всичките му хора, че Зеленоокия скорпион го смята за свой враг. Разкажи на хората как мощта на Акдар'ем Акраба ни е позволила да нападнем лагера ти и да го превземем без нито една жертва, защото магията му ни е пазила.

Мъжът стоеше разтреперан пред Хаким, а очите му блуждаеха сред обграждащата го тълпа в очакване да види зеленоокия дявол.

— Не искам да виждам Скорпиона! По-добре ме убий! — извика той.

Майкъл не искаше Хаким да го използва, за да всява страх у враговете си. Той слезе от коня и се приближи, като си мислеше, че разпитват пленник. Застина на място от удивление, щом разтрепераният мъж се хвърли на колене в мига, в който срещна погледа му.

— Аз видях лицето на смъртта! — изкрещя мъжът. — Моля те да ме убиеш бързо!

За изненада на Майкъл мъжът пролази към него и зарови лице в пръстта пред краката му.

— Милост, о, Зеленооки, имай милост!

Майкъл дръпна мъжа към себе си и го погледна свирепо.

— Същата милост, която показва към жените и децата, които изкла?

Хаким се усмихна, като видя, че мъжът вече не беше на себе си от страх. Несъзнателно Майкъл беше подпомогнал плана му. Нареди на хората си да качат човека на една камила и да я натирят в пустинята.

— Още днес той ще разнесе вестта за победата ти, приятелю — обърна се Хаким към Майкъл.

— Ние просто избихме враговете на баща ми, затова за мен битката не беше триумф.

— Нашият пленник ще разкаже за магията ти, което единствено има значение. Оттук нататък това племе доста ще се замисля, преди да нападне мен или приятелите ми.

Майкъл не беше сигурен каква ще бъде следващата стъпка на лукавия Хаким. Харесваше стария шейх, но не му вярваше напълно.

Майкъл остана в лагера на саварка още два дни, докато приключат приготовленията за сватбеното пътуване. Вече беше привикнал с начин на живот, за който не бе предполагал, че съществува. Мъжете постоянно се състезаваха, предимно в бой с мечове и в надбягвания с коне, а жените вършеха цялата останала работа.

Надали някой от бедуините саварка можеше да чете или пише, но въпреки това знанията им за живота ги нямаше в нито една книга.

Откакто Майкъл се бе завърнал в лагера, вълнението му непрестанно нарастваше. Най-сетне се бе обнадеждал, че ще открие баща си. Дватамата с Хаким планираха да влязат в град Калдоа веднага след венчавката.

— Трябва да знаеш, Майкъл, че не можем просто да нахълтаме с конете, да вземем баща ти и да препуснем на свобода. Няма да се мине без бой, а ние дори не знаем къде държат пленника. Трябва да научим това и тогава да нападнем.

Вечерта, преди да отпътуват за Камар Гинена, шейхът подари на Майкъл черна роба и меч, каквито носеха бедуините саварка.

— Ако за принц Халдун си като брат, значи за мен си като син. — Хаким свали голям изумруден пръстен от ръката си и го подаде на Майкъл. — Това ще ти напомня, че за нас вече си един от народа ни. — Той се усмихна и го тупна по гърба. — Освен това всеки, който види този пръстен, ще разбере, че е мой. Щом в Калдоа го мернат на пръста ти, ще те приемат като един от хората ми и няма да ти задават никакви въпроси.

— Не мога да приема такъв ценен подарък — възрази Майкъл.

— Нищо не е така ценно, както приятелството.

В лагера на саварка Майкъл бе разбрал много неща, но преди всичко се бе научил да уважава стария шейх. Макар Хаким да го бе измамил да купи сребърния нож, сега той му правеше подарък с много по-голяма стойност.

Навън изкукурига петел, оповестявайки идването на утрото. Жегата вече бе станала непоносима, но хората заизлизаха от палатките си, за да се проснат върху пясъка за утринна молитва. Лагерът се изпълни със смеха на децата, които още със ставането си се заеха да изпълняват възложените им задължения.

Тези хора живееха в мир, какъвто мнозина никога нямаше да срещнат или разберат. Ако Майкъл не се бе сприятелил с Халдун, едва ли някога щеше да узнае за съществуването на този свят.

Целият лагер се събра, за да пожелае на пътниците на добър час. Керванът бавно тръгна, понесъл товара си от злато, скъпоценни камъни и най-голямата ценност сред всичките — младоженката на принц Халдун.

Камилите бавно се изнизаха покрай гранитните хълмове и потънаха в океана от пясък... Щом слънцето се издигна в зенита си, пустинята странно затихна. Не се чуваше друг звук, освен дрънкането на камбаните, закачени на шиите на камилите.

Вечер разпъваха палатките на жените в средата, на безопасно място, а мъжете нощуваха покрай този кръг. Майкъл нямаше никакъв контакт с жените, освен със слугинята на Ясмин, която го информираше как принцесата понася пътуването.

Когато бяха на един ден път от Камар Гинена, ги пресрещна принц Халдун. Той поздрави ентусиазирано Майкъл, но очите му през цялото време с подозрителност поглеждаха към палатката на принцеса Ясмин.

Изад прозрачния си воал младоженката наблюдаваше принца с нетърпеливи очи. Беше чувала, че е хубав, но все още не можеше да види лицето му. Ясмин сподели със слугинята си:

— Определено стои добре на седлото.

— И аз така мисля, принцесо.

— Струва ми се и доста висок.

— Седнал на коня, изглежда доста висок — съгласи се слугинята.

— Само ако можех да го видя, да поговоря с него... Обичам го от толкова време, но досега за мен той нямаше лице. О, Аба, така искам да го видя отблизо!

В този миг Халдун се обърна към тях и Ясмин видя фините му черти.

— Аба, той наистина е красив! Значи и децата ни ще са красиви, нали?

— Така е, принцесо.

Ясмин сведе глава натъжено.

— Той е прекалено красив, за да остане само с една жена. Сигурно ще си вземе още много съпруги след мене.

— Това е негово право, но ти ще бъдеш главната сред тях. И другите му жени ще те почитат така, както принц Халдун.

— Да — унило се съгласи Ясмин. — Но аз искам нещо повече от уважение, искам сърцето му.

Майкъл седеше край лагерния огън и се взираше в приятеля си.

— Е, няма ли какво да ме попиташ?

Халдун подхвърли един камък в огъня и се загледа в искрите, които се разпръснаха.

— Какво да те питам?

— А аз не ти ли казах, че видях лицето на булката? — нехайно подметна лордът.

Халдун реагира гневно.

— Не е редно да виждаш лицето на бъдещата ми жена преди мен.

Майкъл скри усмивката си.

— Такова беше решението на баща й.

— Но аз не съм съгласен с него.

— Принцеса Ясмин мисли само за теб, уверявам те.

Халдун стана и излезе извън лагера. Майкъл го последва.

— О, младоженецът се сърди — подкачи го той.

Халдун се обърна към приятеля си.

— Каж ми, не мога да чакам повече. Татуирано ли е лицето й?

— Дори никак — разсмя се Майкъл. — Мисля, че в мига, в който я видиш, ще изгубиш сърцето си. Много е красива.

— Значи може да мине за хубава?

— Нещо много повече, бих казал.

— Не мога обаче да се срещна с нея, докато баща ми не ми я представи.

— Е, това ще стане утре вечер. Няма да чакаш много.

— А ти не копнееш ли за любовта на твоята дама?

— Аз, въъ, не ми остана време дори да помисля за нея.

— Ако обичах тази жена — с най-огнените коси и с най-сините очи, нямаше да мога да мисля за нищо друго, освен за нея.

Майкъл искрено се разсмя.

— Мислите за друга жена могат да се окажат опасни, когато собствената е наблизо.

— Нали няма да ревнуваш, ако кажа, че лейди Малори е най-красивото създание, което някога съм виждал?

— Мисля, че преувеличаваш. Но тя действително е хубава и има силен дух, така че, предполагам, можеш да я наречеш красива.

— Аз твърдя, че е красива.

— Както желаяш — усмихна се отново Майкъл.

Някой ден трябваше да признае на приятеля си, че никога не се е влюбвал в лейди Малори. Някой ден, но не преди да го види оженен за принцеса Ясмин.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Малори облиза пресъхналите си устни. Копнееше за глътка студена вода. Никога ли не спираха тези араби? Никога ли не ожадняваха?

Ръцете ѝ бяха завързани отпред и тя трябваше да се държи здраво, за да не падне от седлото.

От три дни яздеха, като спираха само за да дадат на конете няколко часа почивка, а после отново се качваха на седлата. Всеки изминат ден отдалечаваше Малори от цивилизацията.

Отначало непрекъснато настояваше да бъде освободена, но единият от мъжете я удари силно през лицето и ѝ заповяда да мълчи. След известно време откри, че беше по-лесно да се подчинява. Очите ѝ бяха така подуты, че почти се бяха затворили. Мечтаеше за студен компрес, който да облекчи болката.

Най-накрая стигнаха до един оазис. Свалиха младата жена от седлото и я блъснаха грубо на пясъка. Тя пропълзя към извора и като загреба в шепите си вода, я вдигна към устните си. В този миг един от мъжете я сграбчи и я дръпна назад.

— Не пий бързо! Не искам да се занимавам с болна жена.

Малори кимна и отново се наведе към извора, като отпиваше на малки глътки. След като задоволи жаждата си, тя потопи глава във водата, за да отмие поне малко пясъка от лицето и косата си.

После се огледа с надеждата, че ще ѝ дадат нещо за ядене. Единият от мъжете обаче се занимаваше с конете, докато другият се бе изкачил на една дюна, пазейки пленничката. Малори се изправи и протегна схванатите си крайници. Поне бе задоволила жаждата си и сега ѝ беше малко по-хладно.

Седна, облегната на една финикова палма и уморено притвори очи. Беше така изтощена, че моментално заспа.

Когато керванът влезе в Камар Гинена, цялото селище се стече да ги посрещне. Децата възторжено обикаляха камилата на принцесата и разпръсваха цветовете пред нея. Джебелианките се усмихваха и се опитваха да надникнат зад коприненото фередже на Ясмин, за да зърнат лицето ѝ.

Принц Халдун изглеждаше по-скоро като човек, който очаква да бъде езекутиран, отколкото да се жени. Майкъл обаче се усмихваше вътрешно, напълно убеден, че щом приятелят му зърнеше невероятната хубост на принцесата, тъгата му щеше да се разсее завинаги.

Когато стигнаха до двореца, телохранителите на Ясмин я въведоха вътре, далеч от любопитните погледи. Девојката с трепет влезе в един свят, какъвто не беше сънувала, и сърцето ѝ се изпълни с радостно нетърпение.

Най-сетне дойде вечерта, когато булката на Халдун щеше да му бъде представена по време на семейната гощавка. На следващия ден щеше да бъде венчавката и по улиците вече бяха започнали да се веселят.

Халдун нервно крачеше напред-назад из спалнята си, докато Майкъл истински се забавляваше, наблюдавайки го. В един момент не можа да се сдържи и се пошегува с принца:

— Разбирам безпокойството ти, след като ще трябва да прекараш остатъка от живота си с една жена, която никога не си виждал.

Халдун спря пред Майкъл.

— Вече взех решение. След някакъв приличен интервал от време или месец, да речем, ще си взема две други съпруги, които обаче сам ще избира.

— Лично аз не искам да се нагърбвам с повече от една жена. — Майкъл бе категоричен. — Отдавна съм разбрал, че жените са ревниви и властни създания.

— Няма да допусна около себе си подобна ревност. Един съпруг трябва да бъде господар в своя дом.

— Имаш много да учиш за жените, приятелю. Според мен всички те се раждат със способността да правят живота на мъжа по-сложен.

— Лейди Малори усложнява ли живота ти?

Майкъл се замисли.

— Със сигурност. Но пък без помощта ѝ вече щях да съм мъртъв. Наричам я моят ангел-хранител.

— Не си ми казвал, кога двамата ще се жените. Ако я обичаш, тогава не трябва ли да я вземеш колкото се може по-скоро за своя жена?

— Единствената ми цел в момента е да намеря и да освободя баща си. Докато не изпълня това, не желая никакви жени в живота си!

Майкъл взе червено-сребърната роба на Халдун и я държа, докато принцът я облече.

— Да тръгваме, а? Нали не искаш да закъснееш за собствената си сватба?

— По-скоро изобщо не бих отишъл — рече Халдун и отчаянието нахлу в очите му. — Наистина ли лицето ѝ не е татуирано? За мен е важно да ми кажеш истината — ако е грозна, признай го, за да съм подготвен.

На Майкъл му костваше доста усилия, за да се преструва на сериозен.

— Лицето ѝ не е татуирано и тя е изключително приятна за окото. Да продължавам ли?

— Нали не се мъчиш да ми спестиш огорчението?

— Хайде най-после да вървим на гощавката, че да можеш сам да прецениш колко струва принцеса Ясмин.

Голямата зала беше изпълнена с благородници от съседните племена, поканени да участват в празненствата.

Седнал до високата маса, редом с принц Халдун, Майкъл със задоволство отбеляза, че царят беше в приповдигнато настроение и всички наоколо се кикотеха на остроумията му.

Ясмин, облечена в искрящо златна дреха, седеше мълчаливо до баща си. Воалът скриваше лицето ѝ, така че никой не можеше да разбере, че не откъсва очи от принца.

Халдун ядеше малко и често поглежда към забулената девица.

— Младоженецът май става нервен — прошепна му Майкъл развеселено. — Какво стана с безстрашния воин, които се изправя пред опасностите, без да трепне? Нима една малка жена му е отнела смелостта?

Принцът просто сведе глава, защото се почувства още по-нещастен.

— Седя на един хвърлей от моята съпруга и въпреки това не я познавам, нито пък искам да я знам.

— Няма как, ще се запознаеш с нея след вечеря... О, но ти затова така проточваш яденето...

— Бих предпочел да ме ухапе скорпион, вместо да видя какво се крие зад булото.

Халдун и Ясмин стояха пред бащите си, и двамата вперили поглед право напред, без да поглеждат един към друг. Единствените хора, които присъстваха в голямата зала, бяха членовете на семействата им и Майкъл.

Най-накрая царят взе ръката на принцеса Ясмин и я постави в ръката на своя син. Почувства как той се скова и разбра какво изпитва в момента.

— Позволено ви е да останете сами за малко, за да се запознаете. Луната свети ярко, а хибискусът изпълва градината със сладък аромат. Вървете там, деца мои, и си поговорете за първи път.

Халдун сведе поглед към нежната ръка, която държеше, и изпита желание да я отхвърли. Поклонът му беше съвсем скован и официален.

— Ще отидем ли в градината? — неловко рече той.

Отвърна му нежен, тих глас:

— Да, моля.

Двамата тръгнаха към вратата, а бащите им се спогледаха и усмихнато си кимнаха.

— Скоро ще имаме внуци, които да радват старините ни — отбеляза царят с чувство.

Шейх Хаким промуши палци в пояса, омотан около кръста му, и гордо погледна приятеля си.

— Аз имам вече седемнадесет внука.

— Е, да, приятелю, но аз живея само с една жена, докато ти — с четири. Освен това имам само сина си и двете си дъщери, докато ти имаше седем сина и шестнадесет дъщери.

— И ще ти призная, че нито една от тях не ми е така скъпа, както Ясмин.

Ясмин съзря стаения гняв в очите на Халдун и студ прониза сърцето ѝ. Дори не бе и помисляла, че той няма да я желае за съпруга. Но може би обичаше друга и се възмущаваше от факта, че не любимата му ще стане негова първа жена.

— Колко е красива градината... Камар Гинена е наистина лунен град и представлява удивителна гледка. Никога не съм виждала нещо така великолепно като този дворец. Ще бъда щастлива да живея тук с тебе, принц Халдун.

Той пусна ръката ѝ.

— Няма ли да ти липсва номадският живот?

— Бях на седем години, когато моята майка ми каза, че ще стана жена на велик принц. Оттогава мечтая това време да дойде. И сега съм щастлива, че съм тук.

— Ти имаш едно предимство пред мен, Ясмин — знаеш как изглеждам.

— Тогава е време да видиш лицето ми. Аз също се боях от този миг, защото се страхувах, че би могъл да не ме харесаш.

Тя вдигна ръце и свали златната лента, която опасваше главата ѝ. После бавно вдигна прозрачния воал, докато Халдун стоеше като прикован пред нея.

Първо видя сочните устни, после — деликатния нос. Дъхът му секна, щом надникна в дълбоките ѝ кафяви очи, които го гледаха, блестящи и топли. Веждите ѝ се извиваха в нежни дъги. Сърцето му буквално замря. Чувстваше се неспособен да откъсне очи от нея.

— Страхувах се, че ще ме намериш грозна. — Тя леко склони глава. — Днес разбирам, че не ме обичаш така, както аз тебе.

Той протегна ръка и вдигна брадичката ѝ, докато душата му просто го болеше от красотата ѝ. О, тя беше такова омайно създание!

— Обичаш ли ме? — попита той в почуда.

— Не си спомням да е имало време, когато да не съм — срамежливо призна тя. — Отначало те обичах така, както дете обича по-големия си брат, а после те обикнах като жена. Кажи ми, че не съм те разочаровала, принце...

— Не, Ясмин, не ме разочарова. Всъщност мисля, че съм голям късметлия, загдето ще станеш моя жена.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Ако не беше вярно, нямаше да го кажеш, нали?

Той обхвана лицето ѝ в длани.

— Имаш думата ми, че между нас винаги ще стои само истината.

Той наведе тъмнокосата си глава към нея и нежно избърса сълзите ѝ с целувка. Почувства как крехкото ѝ тяло трепери. Сърцето му пееше. Възможно ли бе любовта да идва толкова бързо? Споменът за червенкосата лейди вече избледняваше в ума му.

На скромната венчавка присъстваха само близките приятели и роднините.

— Две велики фамилии се съединиха — гордо рече Хаким.

— А нашето приятелство е подпечатано за вечни времена — добави царят. — Ако саварка някога бъдат нападнати от врагове или изпаднат в беда, джебелия ще дойдат да ви защитят.

— Това важи и за вас, ако вие изпаднете в беда. Нека да си дадем тази клетва, защото този съюз ще смеси нашата кръв във вените на внуците ни.

Принцеса Ясмин се приближи към леглото, покрито с балдахин от прозрачна коприна. Халдун хвана ръката ѝ и нежно я притегли към себе си.

— Треперя при мисълта, че ще те взема в ръцете си — каза той, като отърка лицето си в благоуханната ѝ коса.

Ясмин бе копняла за тази нощ толкова дълго, че сега, когато тя най-сетне бе настъпила, свянът ѝ изведнъж изчезна. Тя се отдръпна от младия си съпруг и бавно, предизвикателно смъкна копринената си нощница, която се плъзна по изящното ѝ тяло и красиво се надипли в нозете ѝ.

Халдун я гледаше, неспособен да проговори. Ясмин взе ръката му и я сложи на лицето си.

— С тялото и с ума си ще ти доставям удоволствие. Никога няма да се отдръпна от теб и сърцето ми ще ти принадлежи вечно.

Хубостта ѝ го преизпълваше. Ръката му се плъзна по гладката ѝ кожа, която имаше златистия цвят на мед.

— Никога не съм си представял, че е възможно да бъдеш толкова красива.

— Винаги съм искала да бъда хубава в очите ти. Всичко, което се постарях да науча, бе, за да ти доставя удоволствие. — Тя нежно насочи ръката му надолу по шията към гърдите си.

Той затвори очи. Душата му беше така пълна с чувства, че не можеше да говори.

— Усещаш ли как бие сърцето ми? — прошепна тя, стараяйки се сълзите да не напират в очите ѝ.

Той започна тръпнещо да гали едната ѝ гърд, но тя дръпна ръката му надолу, към корема си.

— Ще те приема в себе си ще ти родя деца.

Халдун почувства такъв силен прилив на любов, че се изплаши. Нежно притегли Ясмин и тя се разтопи от допира му.

— Устата ти — прошепна той върху устата ѝ — е създадена за моите целувки... — И двамата се отпуснаха върху брачното ложе.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Майкъл и шейх Хаким стояха в конюшната и крояха планове до една седмица да тръгнат за Калдоя. Майкъл възнамеряваше да се представи за сирийски търговец, а хората на Хаким щяха да го придружат.

— Трябва да влезеш в града на камила — каза Хаким, като изведе едно от гърбавите животни от оградената площ, където ги държаха. — Ако искаш да минеш за търговец, трябва добре да научиш ролята си.

— Случвало ми се е да яздя камила, но не бих казал, че е много приятно — отвърна Майкъл, като погледна с антипатия към добичето. — Не ми харесва това животно.

— И то не те харесва, приятелю. Но докато стигнем до Калдоя, задникът ти и гърбът на камилата ще са свикнали един с друг. — Очите му станаха сурови. — Очаквам най-после да дойде денят, когато ще свалим Сиди.

— Ако баща ми е негов затворник, непременно ще го открия. Не знам как, но ще го открия.

— Бъди търпелив, приятелю. Ние, противниците на Сиди, ставаме по-силни с всеки изминат ден. Имаме малко време да открием баща ти, защото войната ще започне скоро. Трябва да намерим начин да го освободим, преди да са започнали битките. Иначе ще го убият. Сиди ще се отърве от всякакви доказателства, че е държал баща ти в плен.

Майкъл си помисли за невъзможната задача, която стоеше пред него.

— Дори не знаем къде точно го държат.

— Не се ли казва в твоята религия, че светът е бил създаден за седем дни? Сигурно ще успееш да намериш баща ти за два пъти повече време. Можем само да се молим Аллах да бъде на наша страна.

Хаким насочи вниманието си към принц Халдун, който бързаше към тях.

— Най-сетне зет ми излезе от спалнята. Мислех си, че никога повече няма да го видя. Моята малката Ясмин явно е намерила обожател в негово лице, слава на Аллаха!

Майкъл обаче се намръщи, забелязал обезпокоения израз върху лицето на приятеля си — нещо явно не беше наред.

Халдун бързо се приближи до него и сграбчи робата му.

— Имам лоши вести за теб, Майкъл.

— Нещо се е случило с баща ми?

— Не, с твоята червенокоса любима.

— Говори!

— В същото време, докато хората ми те следяха, бях оставил двама души да наблюдават лейди Малори. Боях се, че твоите врагове могат да станат и нейни. Оказа се, че съм бил прав.

— Каж ми какво се е случило — настойчиво гледаше в очите му Майкъл. — Къде е тя?

— Заловена е от хората на чичо ми.

— Но защо?

— Тези въпроси ще задаваме, когато я намерим. Али и Фейзал последвали групата в пустинята, докато не са разбрали в каква посока се движат. Фейзал останал с тях, а Али дошъл да ме извести.

— Разбрал ли е къде я водят?

— Яздыт в посока на Калдоа. Не искам да ти казвам какво може да ѝ се случи, ако попадне в ръцете на чичо ми. С тази своя красота тя ще си спечели това, че с нея ще се отнесат по съвсем различен начин от баща ти.

— Наранили ли са я? — мрачно попита Майкъл.

— Али казва, че не са. Но те не са по-добри от пясъчни бълхи и биха го сторили, освен ако не се боят от гнева на чичо ми. Сигурен съм, че неговата заповед е била да му я доставят невредима. Според Али не я хранят често и рядко ѝ дават и вода.

Майкъл стисна юмруци. Господи, Малори в ръцете на тези кръвожадни насилници?!

— Незабавно потегляме след тях!

— Да — съгласи се Халдун. — Ако побързаме, можем да ги пресрещнем, преди да са стигнали до града. Знам един път през планината, който ще ни спести два дни.

— Веднага тръгваме — рече Майкъл.

— Първо е необходимо да изберем хората, които ще вземем с нас, а освен това ни трябва припаси. Човек не трябва да отива неподготвен в пустинята.

— Идвам с теб — бе категоричен Хаким. — Една хубава битка ще ми дойде добре. Мисля, че трябва да сме само тримата и Али, който ще ни води.

Майкъл вдигна глава към палецото слънце, което пламтеше като нажежен до бяло огън в небето. Колко ли дълго някой с деликатната кожа на Малори би могъл да издържи на изгарящата топлина?

— Да побързаме — подкани ги той. — Не можем да бъдем сигурни, че няма да й причинят нещо лошо.

Малори отпусна глава, така че дългата ѝ коса да пази в сянка лицето ѝ. Беше толкова жадна, толкова изморена... Вече бе престанала да се безпокои накъде я водеха похитителите ѝ. Само да можеше да се напие с вода и да легне да спи някъде на сянка! Затвори очи и си спомни Стоунридж. Представи си, че язди сред прохладните зелени ливади. Мислено спря край блесналото езеро, което отделяше бащините ѝ земи от тези на сър Джералд, и отпи голяма глътка от водата.

Но жестоката жегга скоро я върна към настоящето.

— Вода... — подвикна тя към мъчителите си. — Искам да пия. Много съм жадна.

Един от мъжете се приближи към нея и ѝ подаде пълен мях. Когато тя нетърпеливо посегна да го вземе, той го отдръпна и ѝ каза злобно ухилен:

— Моли ме за водата.

— По-скоро бих умряла от жажда, отколкото да ви моля за нещо.

Той я погледна свирепо и стисна болезнено китката ѝ.

— Ще престанеш да бъдеш толкова високомерна, щом паднеш в ръцете на шейх Сиди. — Мъжът прокара ръката си по бузата на Малори. — Господарят ми предпочита жени със светла кожа. — Грубо хвана брадичката ѝ и я завъртя насам-натам, за да види лицето ѝ отвсякъде. — Трябва да призная, че си рядка ценност. Шейхът ще ни плати много, защото си жената на Акдар'ем Акраба.

— Не съм ничия жена. Не познавам дори мъжа, за когото говорите.

— Езикът ти говори лъжи. Нима не го видях сам да влиза в дома ти и да стои там, докато ти лекуваш раните му? Негова жена си.

Малори си помисли, че ще бъде по-добре да се преструва на несведуща и отрече още веднъж.

— Къде ме водите? — попита тя след време.

— Защо да не ти кажа? В Калдоя. Докато шейх Сиди Ахмед се върне и реши каква ще бъде съдбата ти, ще бъдеш в една от килиите на западната кула, където е затворен големият ингилизин. Ако си мислиш, че пустинята е лоша, почакай, докато те заключат в онзи развъдник на плъхове.

Малори замислено извърна поглед. Дали пък онзи човек не беше бащата на Майкъл? Предположенията ѝ скоро се потвърдиха.

— Мисля, че Зеленоокия скорпион ще хукне да те спасява веднага щом научи, че сме те хванали. Ще дойде и за баща си.

Малори примигна, надявайки се, че не е стояла твърде дълго на слънце, за да го разбере погрешно.

— Държите в плен бащата на лорд Майкъл?

— Нима не казах точно това? Хванахме примамката за Зеленоокия, когото ти наричаш лорд Майкъл. Ти ще бъдеш стръвта, която ще го подмами при нас. Говори се, че магията му е много силна, но господарят ми ще го победи. Шейх Сиди обеща много злато на онзи, който хване този дявол.

— Повтарям ви, че не съм негова жена. Та аз почти не познавам този мъж. Той няма да дойде заради мен.

— Не ме взимай за глупак и не задавай повече въпроси! Скорпиона скоро ще бъде в затвора на господаря ми и ще умре от мъчителна смърт.

Той грубо бутна Малори и тя падна по гръб на пясъка, но бързо скочи на крака и го погледна предизвикателно.

— По-добре да отида с вас в ада, отколкото да ви помогна да заловите лорд Майкъл!

— За да го подмавим в капана не ни е нужна твоята помощ, госпожице.

Малори почувства, че ѝ прилява от страх и отвращение.

— Него не можете да излъжете толкова лесно, умен е за трима.

— Сигурно. Той обаче ще побеснее, щом научи, че сме те хванали, и това ще го накара да действа прибързано.

Тя затвори очи и се сгуши върху грубото одеяло от овчи кожи. Това, което този мъж не знаеше, бе, че Майкъл няма да тръгне да я спасява — нито той, нито някой друг. Беше орисана да изчезне от света завинаги и това нямаше да обезпокои никого. Помисли си за бащата на Майкъл, който бе попаднал в ръцете на тези жестоки и безскрупулни хора, и я обзе страх за съдбата му.

Лондон

Под нетърпеливите погледи на останалите членове на семейството, Касиди отвори писмото на Майкъл и започна да го чете:

„Скъпа майко,

Татко е жив! Държат го като затворник при един човек на име шейх Сиди Ахмед. Тук, в Египет, имам много приятели, които желаят да ми помогнат за неговото освобождаване. Аз съм добре, а в тази страна открих много неща, които заслужават възхищение. Моли се на Бог за баща ми и за мен. Може би скоро ще бъдем отново всички заедно. Пази се и не се безпокой, ако известно време не получиш вести от мен.

С обич, Майкъл“

Очите на Касиди плувнаха в сълзи. Ариън се втурна към нея и взе ръката ѝ.

— Той е добре, майко. И татко е жив! Скоро двамата ще си дойдат у дома.

— Да — каза Касиди с разтреперан от вълнение глас. — Скоро ще си бъдат у дома. — Тя отиде до прозореца и като разтвори пердетата, се загледа в снега, затрупал с преспи земята. — Но няма да бъдат тук за Коледа.

— Тогава, може би, за Нова година.

— Има някаква промяна в брат ти, усетих го по думите му.

— Как можеш да разбереш това от едно писмо? — озадачено попита Ариън.

— Не знам. Сякаш е станал друг човек.

Ариън хвана ръката на майка си.

— Ела, майко. Хайде да излезем да поюздим. Можем преди това да спрем в църквата и да се помолим за татко и за Майкъл.

— Нека го направим още сега! — отчаяно рече Касиди и погледна към дъщеря си, която беше нейната опора в това изпитание. — Освен това трябва да отправя благодарност, че имам теб, Ариън — тя погледна към зет си, — а също и теб, Уорик. Какво щях да правя без вас?

Майкъл лежеше по корем върху една пясъчна дюна, откриваща му гледка към лагера, където държаха пленена Малори. Вдигна далекогледа към очите си и обходи с него околността.

— Колко човека каза, че я пазят? — попита той, като се обърна към Халдун.

— Трима.

— Виждам само двама. И никаква следа от нея.

Принцът посочи към малката черна палатка.

— Смятам, че я държат там.

Майкъл погледна към слънцето, което залязваше и караше пустинното небе да пламти, сякаш обхванато от огън.

— Трябва да ги ударим точно преди зазоряване. Луната е наполовина преди пълнолуние и черните ни дрехи ще се сливат с мрака.

— С всеки ден мислиш все повече и повече като арабин — усмихна се приятелят му. — Как ще я караш, когато се върнеш в Лондон?

— И аз се питам. Не съм същия човек, който дойде в Египет.

— Приятелю мой, ти имаш сила и смелост, които никога не те изоставят. И те винаги са били с теб, но просто досега не си имал нужда от тях.

Малори се сгуши до стената на палатката и погледна към двамата мъже, които опънаха одеялата си наблизко, върху пясъка. Боеше се дори да си помисли какво имаха наум, когато я гледаха с похотливите си усмивки.

Всеки ден ѝ ставаше все по-трудно да се качва на седлото. Китките ѝ бяха прежулени от грубото въже, което ги свързваше, а дрехите ѝ се бяха превърнали в мръсни дрипи. Косата ѝ беше безнадеждно сплъстена и Малори се съмняваше, че някога би успяла да разплете всички възли. Затвори очи и си представи какъв лукс щеше да бъде една баня.

Само да можеше да заспи! Единствено сънят ѝ носеше забрава... Най-сетне се унесе в дрямка, но вече беше почти сутрин.

От съня я изкара смразяващ кръвта писък. Дали не ѝ се бе присънило? Нито едно човешко същество не би могло да издаде подобен звук. Тя се изправи на колене и безшумно се опита да види нещо в мрака. Чу, че мъжете навън се размърдаха и безшумно зашепнаха нещо помежду си. Очевидно и те бяха объркани.

Макар да се боеше от похитителите си, неизвестното я плашеше още повече. Сгуши се в мрака, а хората на Сиди грабнаха пушките си и потънаха в сенките.

Скоро се чуха изстрели, писъци от болка и след това настана гробна тишина. Цялата разтреперана, Малори чакаше, без да може и да помръдне. Най-накрая една тъмна фигура влезе в палатката и тя закри с длан устата си, за да не извика.

— Лейди Малори?

Тя позна гласа на лорд Майкъл.

— Слава на Бога, че сте тук! Те казаха, че ще дойдете, но аз не им повярвах.

Майкъл опипом я намери в мрака и я изведе от палатката. После побърза да среже въжето, с което бяха вързани китките ѝ. Беше прекалено тъмно, за да види лицето ѝ. Горката! Сигурно бе преминала през самия ад!

— Елате — каза ѝ нежно той, като я поведе към един кон. Малори обаче започна да трепери, спъна се и падна. Беше твърде слаба, за да ходи. Той я вдигна на ръце, сложи я на коня си и се качи зад нея.

Хаким стегна хватката си около ръката на мъжа, който отчаяно се мъчеше да се изплъзне. Пленникът го погледна изплашено.

— Кой си ти? — попита той.

Хаким се усмихна и реши да си поиграе със страха му.

— По-добре попитай кой те откри дори тук, в пустинята. — Той завъртя мъжа, така че да види Майкъл. — Чувал ли си за Зеленоокия скорпион? Ето го! Върви и кажи на господаря си, че той скоро ще дойде за него.

— Той е дявол! — изкрещя човекът. — Как е успял да ни намери?

— Пустинята му говори. — Хаким тласна мъжа на земята, хвърли му един мях вода и му заповяда да събуе ботушите си. — Оттук имаш само един ден път до леговището на господаря си. Върви и го предупреди, че времето му на тази земя ще свърши бързо, ако не освободи ингилизина.

В очите на мъжа проблесна неочаквана надежда.

— Ще ме пуснеш ли?

— Ако можеш да стигнеш до Калдоя, значи ще живееш.

— Как ще вървя без ботуши? Пясъкът ще изгори краката ми.

— Тогава бягай, преди слънцето да се е вдигнало високо. Въпреки че няма да бъде голяма загуба, ако умреш.

Малори се отпусна назад към лорд Майкъл. Беше твърде изморена, за да може да мисли. Затвори очи и зарови лице в робата му.

— Вече сте в безопасност — успокои я той. — Сега никой няма да ви причини зло.

— Искам да си отида у дома — прошепна тя. — Искам да се върна в Англия.

— Така и ще направите — увери я той.

Скоро към тях се присъединиха останалите и Малори с изненада видя Халдун Шемза, египтянина от кораба.

— О... този мъж... Как се е озовал тук?

— Излиза, че на кораба сме били в присъствието на кралска особа, но не сме го знаели — отвърна й Майкъл. — Запознайте се с принц Халдун, мой много добър приятел, а и ваш — също. Без негова помощ никога нямаше да узная къде да ви намеря.

Тя се опита да се усмихне, но беше твърде слаба.

— Благодаря ви — промърмори и мигновено заспа, отпусната в силните ръце на Майкъл.

Принцът хвърли поглед към Майкъл и прочете нежност в очите му. Да, приятелят му обичаше тази огненокоса красавица.

— Добре, че успяхме да я намерим, преди да е станало прекалено късно. Оттук сме само на един ден път до Калдоя.

Майкъл избърса пясъка от лицето на Малори и я намести нежно в ръцете си. Забеляза синините по лицето ѝ и я прегърна по-здраво.

— Искане ми се да можех отново да ги убия. Ако някой пак се опита да ѝ навреди, няма място, където би могъл да се скрие от мен.

Халдун погледна изненадано приятеля си. Вече сам не беше сигурен дали легендата за Зеленоокия скорпион не се превръщаше в истина. Майкъл беше изключителен мъж, опасен враг, от който да се боиш, и приятел, комуто можеш да вярваш. Славата му растеше с всеки изминат ден. Когато турчинът стигнеше в Калдоя, неговият разказ за случилото се днес само щеше да прибави още един щрих към нарастващата репутация на Майкъл.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Слънцето се издигна високо в небето, но малката група не забави ход. Трябваше максимално да се отдалечат от Калдоя, преди Сиди да е изпратил войници по петите им.

В един момент Малори се събуди, но Майкъл я подкани да заспи отново. Тя затвори веднага очите си, защото най-сетне се чувстваше в безопасност. Не беше сигурна дали не сънува, но ако това беше сън, надяваше се никога да не свърши.

Майкъл я погледна и лицето му потъмня от гняв. Кожата ѝ беше почервеняла и цялата бе станала на мехурчета. Косата ѝ беше ужасно преплетена и навързана. Определено беше отслабнала и само можеше да се предполага какво бе изстрадала. Беше облечена в арабска дреха, на която от мръсотия, трудно можеше да се различи цветът. Къде беше отишло енергичното младо момиче от борда на „Иберия“? Майкъл бе обхванат от дива ярост, загдето я бяха довели до това състояние.

— Каза ли тя нещо за пленничеството си? — поинтересува се Халдун.

— Беше прекалено изморена, за да говори. Видя ли китките ѝ? Разкървали са се на местата, където са я стягали въжетата.

— Можем да спрем, щом се прехвърлим от другата страна на планините. Хората на Сиди няма да ни намерят там, защото само моят народ знае този проход. Тогава ще можеш да излекуваш китките на лейди Малори.

— Нужна ѝ е по-дълга почивка.

— Може би трябва да я докараш в двореца, а аз ще избързам напред, за да съобщя на баща си какво се е случило. Хаким ще дойде с мен, защото трябва да довършим приготовленията за битката. Знам едно място, където можеш да направиш лагер. Там има извор и се намира от топлата страна на планината. Ще изпратя Фейзал да ви донесе провизии, а след като лейди Малори си почине, той ще ви доведе у дома.

— Добре — неохотно се съгласи Майкъл, мислейки за баща си.
— Ще изчакам при лейди Малори, докато вие се приготвяте за война.
— Раменете му увиснаха така явно, че дори Хаким го забеляза. — Ще се върна в града веднага, щом е възможно. Ще ме изчакате ли?

— Не се бой, приятелю, хората ми няма да влязат в Калдоя без теб.

Майкъл сведе очи към заспалата млада жена, която му бе причинила толкова неприятности. Ако не беше тя, вече щеше да е на път към Калдоя. Беше парадоксално, но факт — ако не му беше помогнала, тя никога нямаше да се превърне в пионка в тази смъртоносна игра.

Малори се събуди и се надигна припряно. Очите ѝ се бяха окръглили от страх, докато се мъчеше да си спомни какво се бе случило. Погледна към ръцете си и видя, че въжето го няма, а вместо него китките ѝ са превързани с бинт. Някъде в дъното на съзнанието ѝ се въртеше споменът, че лорд Майкъл я бе спасил. Но това сигурно беше само сън...

Наоколо не се виждаше никой, но три коня, спънати наблизко, кротко хрупаха поникналата по склона трева.

Дочула стъпки, Малори се обърна рязко. Майкъл приближаваше към нея. Тя се изправи, но краката ѝ се олюляха.

— Значи не съм сънувала. Наистина сте ме намерил.

Тъкмо в мига преди да изгуби равновесие, той я подхвана.

— Май трябва да внимавате известно време, докато възвърнете силите си. Доста сте преживяла.

— Колко време съм спала?

— Два дни.

— Онези мъже... Те постоянно казваха, че... — тя снижи глас, — че аз съм ваша жена и че вие ще тръгнете след мен.

— Не мислете за тях. — Той влезе в палатката и се върна с един вързоп. — Съпругата на Халдун, принцеса Ясмин, ви изпраща това. Вътре би трябвало да има всичко, което ще ви е нужно. Вероятно ще искате да се изкъпете в потока.

— О, да, с удоволствие. — Тя вдигна поглед към него. — В безопасност ли сме вече?

— Да. — Майкъл ѝ показа накъде е потокът. — Стойте на плиткото. Водата тук е доста бърза.

Част от стария дух на Малори се бе възвърнал и тя тръсна опърничаво глава.

— Мога да плувам.

— Дори така да е, стойте на плиткото. Не ми се иска да скачам с дрехите, за да ви спасявам. Това подхожда повече на вас.

Тя се усмихна леко. Колко променен бе той от времето, когато го видя за първи път. Тогава беше високомерен, студен и някак си далечен. Сега се държеше и действаше с увереността на човек, предопределен за величие, човек с много кураж, човек, който никога не би позволил нещо или някой да застане на пътя му. Лицето му се бе изменило и изглеждаше някак по-старо, а стойката му беше по-изправена. Беше добил гордата походка на воин-ветеран и от цялото му присъствие се излъчваше някаква груба енергия. Черната му роба се спускаше чак до върховете на пустинните му ботуши, а косата му беше покрита с бурнус, небрежно праметнат върху рамото.

— Благодарих ли ви, че ме спасихте?

Чертите на Майкъл се смекчиха.

— Спомням си как лекувахте раната ми и се грижихте за мен, без да задавате въпроси. Не е нужно да ми благодарите, лейди Малори.

— Винаги ще ви бъда признателна, и не би могло да бъде иначе. Боя си да си помисля какво щеше да се случи, ако не бяхте ме открили.

— Сега трябва да се изкъпете — нежно я подкани той. — Когато слънцето залезе, тук става доста студено. — Обърна се и влезе в палатката.

Малори въздъхна мислено и се отправи към потока.

Скоро вече търкаше с парфюмирания сапун косата си. Колко чудесно бе да се потопиш цялата в хладната вода! С неохота излезе на брега и изсуши тялото си с мека кърпа. През цялото време безмълвно благодареше на принцеса Ясмин, загдето така чисто по женски се бе сетила за всичко.

Накрая Малори облече тюркоазната роба и я пристегна с колан на кръста си. След това седна на тревистия бряг на потока и започна да реше косата си. Нужни ѝ бяха само няколко минути, за да се справи с възлите, и скоро косата се къдреше около лицето ѝ и се спускаше на спирали надолу по гърба ѝ.

Майкъл я чакаше в лагера. Той мълчаливо я остави да дойде до него. На фона на залязващото слънце червената ѝ коса сякаш се къпеше в огнен ореол. Колко млада изглеждаше Малори в тази роба, която по-скоро подчертаваше, вместо да скрива нежно заоблените форми на тялото ѝ.

Възможно ли бе всеки път, когато я видеше, да става по-хубава?

— Прекрасно е да се чувстваш чист! — заяви тя, като разпери ръце, сякаш искаше да прегърне света.

Майкъл извърна очи. От доста седмици не бе стоял в компанията на жени и не харесваше начина, по който започваше да гледа Малори.

— Гладна ли сте?

— Всъщност да. — Тя седна на килимчето и му се усмихна. — Какво ли не бих дала за пудинга на братовчедка ми Феб! Като си помисля само, че никога досега не съм го харесвала...

Майкъл отвори чантата, в която беше храната.

— Какво е това? — попита Малори, като сбърчи нос при вида на сушеното месо.

— Пъдпъдък. Имаме още бадеми, смокини и фурми. Цяло пиршество.

Тя се усмихна и кокетно предложи на сътрапезника си:

— Да си представим, че ни очаква добре приготвен английски обяд, а след това можем да се разходим на хладния вечерен ветрец.

Очите на Майкъл станаха замислени.

— От доста време не си бях спомнял за Рейвънуърт. Преди ми харесваше да живея в Лондон. Сега откривам, че ме влече природата. Чудя се дали някога отново ще мога да понасям живота в този многолюден град?

Малори отхапа късче от пъдпъдъка, който се оказа доста вкусен.

— Винаги съм предпочитала живота в провинцията. Затова и знам толкова малко за Лондон.

— Може да се предположи.

— Майкъл, хората, които ме отвлякоха, ви наричаха Зеленоокия скорпион. Преди това още веднъж чух да ви назовават с това име. Защо?

Той сви рамене.

— Тук, в пустинята, всичко е преувеличено.

— Може би египтяните украсяват историите, защото животът им е така безинтересен?

— Ако мислите така, значи не познавате тези хора. В тях има някакво спокойствие, някаква вътрешна хармония, която ние, англичаните, никога няма да постигнем. Те се смеят лесно и също толкова лесно могат да заплачат за приятел.

— Харесвате ги, нали?

— Да, харесвам ги. Принц Халдун е най-добрия приятел, който някога съм имал. Би рискувал живота си за мен и вече го е правил.

— Е, на мен арабите не ми допадат. Особено след като ме отвлякоха.

— Те не бяха египтяни — сухо рече той, — а турци. Египтяните ви спасиха, запомнете това.

— О! Не исках да се покажа непризнателна.

Майкъл се облегна назад и се загледа в Малори, която късаше парченца месо и с апетит го дъвчеше.

— Просто искам да си отида у дома, където и да е това — продължи младата жена.

— Ще тръгнете веднага, щом успея да го уредя. За вас наистина е опасно да оставате тук. Родителите ви сигурно ще се съгласят с мен.

Малори му хвърли кос поглед.

— Кога се връщате в Англия?

— Не преди да намеря баща си.

— Има ли някаква надежда за това?

— Сега вече щях да съм в Калдоа, ако не се бе наложило да тръгна след вас. Изглежда, че постоянно се забърквате в неприятности.

Тя долови нотка на обвинение в гласа му.

— Не съм ви молила да ме следвате. Разбира се, признателна съм ви, че го направихте. Ако не бяхте дошъл, сега щях да съм затворена при баща ви.

Майкъл сграбчи ръката ѝ и я накара да погледне към него.

— Какво казахте? Те откриха ли ви къде го държат?

Тя се замисли, опитвайки се да си спомни точните думи на мъжа.

— Да, мъжът, който ме плени, спомена, че ще ме затворят в килия в западната кула, където държали „големия ингилизин“.

В гласа на Майкъл прозвуча настойчивост.

— Сигурна ли сте, че са казали „западната кула“?

— Да. Толкова ли е важно?

— Така мисля. Как обаче разбрахте, че говорят именно за баща ми?

— Защото споменаха, че той е бащата на Зеленоокия скорпион.

Майкъл скочи на крака, със светнало от надежда лице.

— Най-сетне знам къде да го намеря! — Той я повдигна към себе си и силно я прегърна. — Вие сте чудесна! Току-що ми казахте онова, което исках да зная. — При вида на белозъбата му усмивка сърцето ѝ спря да бие. — Сега остава само да се добера до западната кула.

Малори го погледна така, сякаш бе изгубил ума си.

— Не мисля, че това ще бъде лесна задача. Със същия успех можехте да кажете, че ще се разходите по луната.

Очите му станаха пронизващи.

— Никой не може да ме спре. Ще измъкна баща си от онова място!

Тя докосна ръката му.

— О, Майкъл, боя се! Онзи мъж се хвалеше, че гласят някаква клопка за вас. Не влизайте безразсъдно в този град на злото.

— Разбира се, че ще се опитат да ме хванат, но това няма да бъде толкова лесно.

— Но тези хора нямат представа кое е добро и кое — лошо. За тях човешкият живот не струва нищо. Няма да отделят повече време да размишляват дали да ви убият, отколкото, когато са пленили баща ви.

Той я накара да седне на одеялото и сам се настани до нея.

— Нека сега не говорим за това. Има нещо друго, което бих искал да обсъдя с вас. Докато спяхте, имах доста време за размисъл.

— За връщането ми обратно в Кайро ли?

— Не, не е това. Мисля, че трябва да се оженим възможно най-скоро.

Тя го изгледа втрещено. Той бе изгубил ума си!

— Нали не говорите сериозно?

— Напълно съм сериозен. А вие не оценявате последиците от факта, че сте била отвлечена.

— Какво искате да кажете?

— Сигурно вече е вдигнала тревога и всички са наясно, че сте била отведена насила. Докато следващият кораб хвърли котва в Англия, сума народ ще знае за отвлечането ви.

— Не мога да разбера...

— Изслушайте ме, Малори! Репутацията ви ще бъде разрушена. Знаете ли какво означава това?

— Не ме интересува. Нищо лошо не съм сторила.

Той извърна очи настрани, докато ѝ задаваше следващия въпрос.

— Онези мъже, те... направиха ли ви...

— Ако се опитвате да ме попитате дали са ме изнасилили, отговорът е „не“. И не го направиха, само защото се боях много от някой, когото наричаха Сиди.

— Слава Богу! Въпреки това репутацията ви ще бъде съсипана. Хората ще повярват на това, на което искат да вярват. Мисля, че не знаете какви размери може да вземе една масова психоза, Малори — каза той. — Безумни разкази за отвлечането ви ще се появят във всички вестници.

Тя сведе глава, най-сетне разбрала какво има предвид Майкъл.

— Мисля, че не сте длъжен да спасявате честта ми.

— Вие все още не ме разбирате — аз се чувствам отговорен. Онези хора са ви смятали за моя жена, иначе никога не биха ви отвлекли.

— Но аз не ви държа отговорен за техните постъпки. — Малори с учудване установи, че ѝ се иска да заплаче. — Вие не сте длъжен да се жените за мен.

— Точно обратното, по дяволите! Ако не бях дошъл при вас, когато ме раниха, вие никога нямаше да бъдете компрометирана.

Тя го погледна изпод вежди. Да, Майкъл наистина беше всичко, което една жена би могла да желае. Чувстваше се така странно, когато той я докосваше... Но имаше прекалено много гордост, за да сключи брак с него при тези обстоятелства.

— Няма да се омъжа за вас.

Той я изгледа раздразнено.

— Не е нужно това да бъде истински брак. Винаги съм знаел, че все някога трябва да се ожения, и на вашето място би могла да бъде всяка друга.

— Колко великодушно! Коя ли жена би устояла на подобно прочувствено предложение за женитба?

Майкъл скочи прав и гневно я издърпа да се изправи срещу него.

— Майка ми и баща ми са се оженили без любов, а сега бракът им предизвиква завист у всеки, който ги познава. Именно от този брак е израснала една голяма любов. Двамата се харесваме... поне аз ви харесвам.

Тя го погледна право в очите.

— Искате да кажете, че ако се ожените за мен, може някой ден да ме обикнете?

Майкъл трябваше да бъде честен с нея.

— Не, не казвам това. Не съм сигурен дали въобще съм способен да обичам някоя жена. — Той докосна бузата ѝ. — Но ако ми окажете честта да станете моя съпруга, аз ще ви бъда добър съпруг.

О, тя толкова силно искаше да каже „да“, защото започваше да разбира, че този човек значи много за нея. А и надали някой би предположил, че тя би могла да сключи такъв престижен брак. Дори майка ѝ и баща ѝ щяха да се впечатлят, ако се омъжеше за един Деуинтър.

— Съжалявам, Майкъл, но трябва да ви откажа.

— Нямате друг избор. Ако не искате да мислите за своята репутация, помислете за моята. Всички англичани скоро ще знаят, че сме прекарвали няколко нощи заедно.

— По кой начин?

— О, те ще узнаят, повярвайте ми. Отново ви питам: ще се омъжите ли за мен? И не забравяйте принц Халдун и народа му. Те имат много силно чувство за морал и ще очакват от нас да се оженим. — Той ѝ се усмихна. — Халдун вече счита, че вие сте моята дама.

— И защо, ако смея да попитам?

— Защото си беше въобразил, че е влюбен във вас. Наложил се да го убедя, че ми принадлежите.

— Така ли? Никога не съм предполагала, че е имал чувства към мен.

— Нима не го знаехте?

Притеснена, Малори се извърна настрана.

— Съжалявам, ако съм го подвела тогава, на кораба.

Майкъл се приближи зад нея.

— Халдун е щастлив сега. Но не съм сигурен дали някога ще ви забрави напълно.

— Той ми харесва. Изглежда почтен мъж. Между другото... чакали ви ли в Англия жена, която обичате?

— Не.

Тя се обърна с лице към него.

— Сигурна съм все пак, че в Лондон има някоя дама, която би ви била по-подходяща съпруга от мен.

Образът на лейди Саманта за миг се появи в главата му, но той побърза да го прогони. Откакто бе напуснал Англия, почти не се бе сещал за нея. Помисли си за приключенския дух на Малори и за това колко смело посрещаше опасностите. Познаваше ли друга жена с такъв кураж?

— Няма такава. Не ви ли се струва обаче, че двамата с вас доста си подхождаме?

Малори усещаше, че започва да предава фронта.

— И къде в пустинята би се намерим някой, който да извърши церемонията?

— Оставете това на мен.

— Но аз не съм се съгласила още...

— Ще се съгласите, Малори. Трябва.

— Ще поразмисля. А в момента искам само да спя.

Тя тръгна към палатката и Майкъл се загледа в лекото полюляване на бедрата ѝ. Почувства как кръвта се нагорещява във вените му и разбра, че я желае.

Но имаше още една причина да я иска, причина, която никога не би споделил с нея. Тя щеше да го презре, ако бе ѝ казал истината.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Майкъл бе сигурен, че Малори никога не би разбрала, защо толкова неотложно му трябваше съпруга. Ако по време на конфликта с турците убиеха баща му, а и него, нямаше да остане мъж, който да наследи херцогството. Имената Деуинтър и Рейвънуърт щяха да преминат в ръцете на някой далечен роднина.

Дълго след като Малори бе заспала, Майкъл се взираше в мрака, като се опитваше да вземе решение. Но имаше ли въобще място за колебание? Трябваше незабавно да се оженят.

Затвори очи. Чувстваше се като най-големия подлец на земята, задето възнамеряваше така безскрупулно да се възползва от Малори, заради семейството си. Трябваше да се оженят и тя да забременее от него, преди да е тръгнал за Калдоа. Ако я оставеше да чака дете, можеше поне да се надява, че тя ще му роди син, нали?

След малко Майкъл влезе в тъмната палатка и опипом потърси постелята си. Спеше до Малори, за да бъде до нея, ако ѝ потрябваше. Изморено се отпусна на одеялото. Помисли си, че на сутринта тя вероятно щеше да бъде достатъчно добре, за да продължат пътуването си.

— Майкъл?

— Да, Малори.

— Обмислих предложението ти, но все пак не мога да се омъжа за теб. Ние просто не се обичаме.

— Това има ли някакво значение?

— За мене има. Винаги съм искала да се омъжа по любов.

— Това е твърде оптимистично желание. Мъжете не обичат по същия начин като жените, Малори. По добре да се откажеш, ако смяташ да се омъжиш, само заради чувствата. Във всеки случай ние с теб нямаме голям избор. И на двамата ни се налага да защитаваме репутацията си.

— Ще се биеш ли с бедуините срещу Сиди?

— Да, Малори. — Той се почувства гузен заради това, че така безсрамно се мъчеше да спечели симпатията ѝ. Но се налагаше, дявол да го вземе, заради своето семейство! — Не желаш ли да направиш щастлив един мъж, който отива на война?

Тя преглътна сълзите си, доволна, че беше тъмно и Майкъл не можеше да я види разплакана.

— Не те разбирам.

Малори го чу, че се размърдва, и се вцепени, щом го почувства да ляга до нея.

— Някога питала ли си се как ще се чувстваш с мъж, Малори?

— Да — честно призна тя. — Задавала съм си този въпрос. Но съм израсла на село и не съм толкова невежа, колкото може би изглеждам.

— Но не знаеш какво е мъжко докосване?

Гласът ѝ се снижи в болезнен шепот.

— Не. — Тя се замисли. — Всъщност не е точно така. Има един човек, който живее в съседство с нас — сър Джералд. Веднъж даде воля на ръцете си, но го ударих с камшика си.

Майкъл се изсмя в тъмното.

— Не мога да си представя как един мъж би се опитал да си открадне целувка от теб, когато държиш в ръцете си камшик.

— Е, онзи негодник никога повече няма да посмее да ме докосне.

Ръката му погали голото ѝ рамо.

— Малори, нима ще изпратиш на бой един воин без нежните си целувки?

— Знам какво се опитваш да направиш, Майкъл. Възползваш се по нечестен начин от слабостта ми.

Той се пресегна и погали косата ѝ, която се плъзна под ръката му като копринена завеса.

— По-скоро се надявам да призова сърцето ти на жена.

Малори сгуши буза до шията му.

— Нямам свои пари, Майкъл. Боя се, че бракът ти с мен няма да ги донесе никакви финансови облаги.

Той се усмихна, трогнат от това, че в душата ѝ няма следа от измама и хитруване.

— Това е още едно предимство за мене. Трябва да ти призная, че съм изключително богат и ще мога да ти дам всичко, което поискаш.

— Изведнъж той стана сериозен. — Искам да те направя щастлива, Малори. Дай ми това право.

Тя чувстваше как дъхът му докосва косата ѝ. Искаше ѝ се да се отдръпне, но същевременно искаше и този миг да няма край. Майкъл промуши ръка под рамото ѝ и я притисна към себе си.

— Сладка Малори, не желаяш ли да ти стана съпруг? — Той погали с устни нейните и я чу как въздъхна. — Искаш да се омъжиш за мен. Знам, че го искаш.

— Аз... не мога.

Той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. После наведе глава и започна настойчиво да я целува — отначало нежно, а после страстно, и в един миг почувства ръцете ѝ около раменете си.

— Кажй „да“ ...

— Да — задъхано рече тя. — Да, Майкъл. Ще се омъжа за теб, но искам да знаеш, че не държа на богатството ти. Дори да беше бедняк, това пак не би имало значение за мен.

— Тогава мога ли да се надявам, че се омъжваш за мен заради самия мене? — каза той като на шега, но Малори почувства как тялото му се напруга, сякаш очакваше отговора ѝ. Тя не отговори и Майкъл сви рамене. — Няма значение, ще бъдем женени така, както и ако бяхме страстно влюбени един в друг.

От страх, че може да се разплаче, Малори се боеше да говори. Притисна лице към гърдите му, наслаждавайки се на усещането за ръцете му, които я прегръщаха.

Майкъл я притисна продължително, чувствайки, че е готов на всичко, за да я защити. За него това беше ново чувство. Трябваше да остави някакво разстояние между тях, докато все още можеше да ѝ се съпротивлява.

— Аз получавам по-добрата част от сделката, Малори. Всички мъже ще ми завиждат, че имам такава красива съпруга.

— Не е нужно да ми правиш комплименти. Знам, че съм нищо в сравнение с дамите, които познаваш в Лондон.

— Ти притежаваш красота, каквато онези жени не могат дори да се надяват, че някого ще имат. Тази красота се промъква и се нахвърля върху мъжа, когато той най-малко я очаква, и не му оставя време да се измъкне.

Думите му настроиха скептично Малори.

— Не са ми нужни надути фрази, Майкъл. И двамата знаем, че нито една жена не може да те хване натясно, освен ако тя не би ти послужила за някаква твоя цел.

Той се разсмя неспокойно. Оказа се, че тя го познава по-добре, отколкото е предполагал.

— Ще взема красотата ти с мен в битката, а остроумието ти ще ми е броня.

Той я пусна от прегръдката си и се изправи.

— Мисля, че ще бъде разумно тази нощ да спя при Фейзал.

— Очакваш да имаме неприятности ли?

— Само от онзи вид, които подмамват мъжете в копринените паяжини на жените. — Той застана до нея и Малори усети пронизателния му поглед върху себе си. — Радвам се, че се съгласи да се омъжиш за мен, скъпа. Надявам се никога да не съжаляваш за решението си.

Майкъл излезе и тя изведнъж се почувства самотна без него. Не знаеше какво го бе подтикнало да поиска ръката ѝ, но не бе нито любов, нито желанието му да спаси репутацията и на двамата.

Помъчи се да не мисли за опасностите, с които той скоро щеше да се сблъска. Да, тя щеше да стане негова съпруга, щом той го желаше, и щеше да му даде всичко, което поискаше от нея.

Сети се за братовчедката Феб и се запита дали тя би одобрила брака ѝ с лорд Деуинтър. Навярно...

Малори все още усещаше топлината на Майкъл и плетеницата от емоции в собственото си тяло. Как ли щеше да се чувства, когато станеше негова съпруга и той пуснеше на воля страстта, чиито юзди бе сдържал с такова усилие тази нощ? Цялата тръпнеше от пробудени желаниа, които, скрити в нея, бяха чакали да се появи подходящият мъж, за да им вдъхне живот.

Мина доста време, преди Малори да заспи, потопена в смелите си мисли и фантазии.

На следващата сутрин, когато се събуди, Майкъл и Фейзал вече бяха развалили лагера. Веднага след като тя се върна от потока, където се бе измила, те събраха палатката и натовариха конете. За закуска Малори хапна от сушеното месо, след което тримата потеглиха надолу по планинския склон.

Фейзал избърза напред, а Майкъл и Малори препускаха един до друг. Той беше странно мълчалив, а погледът му зорко обхождаше околността — беше нащрек срещу всяка евентуална опасност.

Колко различен беше той сега от мъжа, който миналата нощ я бе попитал дали ще се омъжи за него. Изглеждаше студен и безразличен и тя усещаше, че иска да стигнат до крайната си цел колкото се може по-бързо. Имаше някаква припряност в него, която тя не разбираше.

Малори вирна брадичка и извърна глава. Нямахше да бъде тя, която първа би нарушила мълчанието. Спираха само за да дадат почивка на конете. Най-накрая Малори не можа да се сдържи.

— Преследват ли ни?

Майкъл ѝ подаде мях с вода.

— Такава опасност съществува винаги. Сиди би дал много за главата ми, особено след като те отнех от него. Сигурно вече е изпратил хората си да ни търсят. Трябва да стигнем до Камар Гинена, преди да падне нощта.

Като отпи от водата, Малори върна мяха на Майкъл с думите:

— Но принц Халдун каза, че само неговите хора знаят за този планински проход.

— Пустинята има много езици и не можем да бъдем сигурни накъде ще тръгне казаното от тях.

Малори го изгледа така, сякаш го виждаше за първи път. В него не бе останало нищо от английския благородник. Приличаше повече на арабин и това някак я плашеше. Спомни си как тези зелени очи танцуваха насмешливо. Сега бяха бдителни и някак сурови. Какво ли се бе случило, за да се промени този мъж до такава степен?

Тя се качи на коня и тръгна напред.

— Не е нужно да задържаш коня си заради мен, Майкъл. Мога да те следвам.

— Това е добре — кимна той, — защото излизаме от планините и ако са решили да ни направят засада, тук ще бъдем най-уязвими.

Бързите арабски коне не забавиха ход, докато излизаха от планината и навлизаха в голата, негостоприемна пустиня.

Майкъл разтвори робата си и сложи ръка върху пистолета на кръста си, а Фейзал зареди пушката си.

В далечината се надвесиха тъмни облаци и когато вятърът ги докара над тях, започна да вали. Малори с признателност посрещна

разхлаждащия дъждец. Но той скоро спря и локвите бързо попиха в жадните пясъци.

Когато приближиха нивите край оазиса, няколко воители от джебелитя ги посрещнаха. Скупчиха се около тях, смеейки се и разговаряйки с Майкъл на техния език. Малори забеляза възхищението в тъмните им очи, когато гледаха към Майкъл, и разбра колко голямо е уважението им към него.

Щом приближиха портите на града, принц Халдун излезе напред и размени тихо няколко думи с Майкъл. След това се обърна към Малори:

— Лорд Майкъл ми даде правото да разговарям с вас, лейди Малори. Жена ми, принцеса Ясмин, с нетърпение очаква да ви помогне за сватбата. — Той се усмихна широко. — Аллах желае с моя брат да станете съпруг и съпруга. Вие сте наистина достойна за този голям мъж.

Малори не можа да отвърне нищо друго, освен смиреното:

— Благодаря ви.

С поглед потърси Майкъл и докато минаваха през градските врати, насочи коня си по-близо до неговия.

— Нали няма да се венчаем тук?

Той я погледна и заговори така, сякаш обясняваше нещо на дете.

— Нямам време да пътувам до град, където бих могъл да намеря християнски свещеник. Затова ще се оженим по традициите на джебелитя. Не се бой, бракът ни ще бъде законен.

Малори започваше да съжалява, че е пожелала да се омъжи за него. Предишната нощ в палатката той се бе държал така разтапящо нежно с нея... А сега изглеждаше студен, безразличен и така нецивилизован и суров, както кой да е друг от заобикалящите й я мъже.

— Все още ли си убеден, че трябва да се оженим Майкъл? Дали не правим грешка?

— Мислех, че вече сме се разбрали по този въпрос. Покрий лицето си — подкани я той. — Бързо.

Малори смутено придърпа кърпата на главата си надолу. Нима Майкъл смяташе да я кара да живее като жена на арабин? „Е, това обаче ще му откажа!“, упорито си рече тя. Въпреки това остави лицето си покрито.

Камар Гинена я удиви. Градът беше съвременен и чист. Никога не бе очаквала да открие толкова напреднала цивилизация на сред пустинята. Винаги бе смятала бедуините за номади, които живеят в палатки.

Малори вдигна очи към двореца и се запита, що за хора бяха джебелианите, изградили това невероятно царството сред пустинята.

След като слязоха от конете пред прага на двореца, Майкъл се обърна към Малори.

— Съобщиха ми, че венчавката ни ще бъде довечера. Имаш ли някакви възражения?

— Да! Струва ми се прекалено скоро.

— Мисля, че не е. Ще тръгна за Калдоя утре преди изгрев. Жителите на пустинята, верни на принц Халдун, вече се събират край източните стени на града.

Как силно желаше той да не отива на тази война! Но трябваше да се опита да спаси баща си. И този беше единственият начин.

— Калдоя оградена ли е със стени, както този град?

— Говори се, че е нещо повече от обикновена крепост.

Малори вдигна поглед към Майкъл и видя напрегнато очакване в израза на лицето му.

— Ще се омъжа за теб тази вечер — съгласи се тя, защото чувстваше, че бе по-добре да има една нощ с него, отколкото цял живот без него.

Изкъпаха и напарфюмираха младоженката. Сплетоха косата ѝ и я украсиха с жасминови цветове. Принцеса Ясмин, която говореше малко английски, надзираваше слугините, притичвайки се с помощ или съвет, когато се налагаше.

Принцесата посочи на Малори леглото, върху което бяха наредени множество була и рокли.

За Ясмин англичанката беше изключително хубава, макар и малко бледа. Очите ѝ бяха сини като лапис лазули^[1], а пламъкът на косата ѝ радваше окото.

— Вие наистина сте достойна да бъдете жена на лорд Акдар'ем Акраба! — възхитено рече Ясмин.

— И вие го нарекохте с това име — смутено отбеляза Малори. — Мислех, че само враговете му използват този прякор.

Принцеса Ясмин се усмихна.

— Името му е дадено от онези, които са присъствали на смелите му дела. Той е благороден човек и воин с голяма смелост. Враговете ни се боят от него, а народът ни го боготвори. Само благодарение на лорд Майкъл ще посмеем да нападнем Сиди в крепостта му.

Като видя, че Малори изглежда обезпокоена от споменаването на предстоящата битка, Ясмин взе една от ефирните рокли и се приближи към нея.

— На сватбата си бях облечена в пурпурно. Ако този цвят не ви харесва, може би ще изберете златно?

Малори взе една бяла роба и я премери.

— В моята страна обикновено младоженките са облечени в бяло.

— Но то е толкова всекидневно — меко възрази принцеса Ясмин, като взе един бял воал и го уви около главата на Малори. Изведнъж кимна одобрително. — Красотата ви е такава, че не се нуждае от украшения. Позволете ми да ви дам нещо, което ценя много. То винаги ще ви напомня за този ден.

Тя разкопча огърлицата, която носеше на шията си, и я подаде на младоженката.

— Баща ми, ми я подари на моя дванайсети рожден ден.

Малори смутено погледна фината верижка, украсена с миниатюрни златни сърца.

— О, не мога да приема. Тази огърлица сигурно е много ценна за вас.

— Ако подариш нещо, което цениш истински, значи даряваш приятелство. Наистина искрено желая да приемете това от мен.

— Но ние почти не се познаваме, принцесо.

— Лордът е истински приятел на моя съпруг. Бих искала да стана ваша приятелка.

Малори погледна право в нежните ѝ кафяви очи и видя в дълбините им да блести искреност. Развълнувана, тя свали пръстена с бисер от ръката си и го подаде на Ясмин.

— Само ако приемете това от мене. Пръстенът е на баба ми и е много ценен за мен.

Ясмин се усмихна широко и с радост пое бижутото.

— Никога няма да го сваля от пръста си. Сега сме приятелки, нали?

Малори хвана ръката на Ясмин и я стисна.

— Вярвам, че ще станем приятелки. А сега ще закопчаете ли огърлицата на шията ми? Държа да бъда с нея на венчавката.

Принцесата я погледна възхитено.

— Сигурна съм, че ще бъдете щастлива със Зеленоокия скорпион и ще му родите много синове.

Очите на Малори се наляха със сълзи.

— Не и ако умре, докато спасява баща си.

Сърцето на Ясмин се сви от болка.

— Говори се, че лордът е неуязвим и не може да бъде убит от враговете си — успокоително рече тя.

— Това не е вярно. Майкъл може да кърви и да страда като всеки друг човек. Самата аз съм лекувала раната му, когато хората на Сиди го намушкаха с нож.

— Не съм чувала тази история. Знам само това, което говорят хората. Те виждат в него онзи, който ще им донесе победата над Сиди.

— Защо се боят толкова силно от шейха?

— Той поробва племената, за да ги накара да го следват. Ако не бъде спрял, числеността на хората му ще нараства, докато не подчини всички пустинни племена.

Малори се намръщи.

— Боя се за твоя народ, но най-вече за лорд Майкъл. Прекалено голяма е опасността, на която ще бъде изложен.

— Аллах ще го пази, защото намеренията му са благородни — с увереността на фанатик заяви Ясмин.

Но много хора с благородни подбуди бяха загинали в бой, с горчивина си помисли Малори.

---

[1] Лапис лазули — яркосин полускъпоценен камък. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Майкъл стоеше пред имама в една от стаите на царското семейство. Единственият друг присъстващ беше принц Халдун, застанал от дясната му страна.

Стражът отвори вратата и в стаята влезе Малори, придружена от принцеса Ясмин.

Дъхът на Майкъл секна пред красотата на бялото видение. Воалът сякаш плуваше във въздуха, следвайки стъпките на Малори. Щом застана до него, Майкъл ѝ се усмихна и я хвана за ръката.

Имамът заговори на арабски, така че младоженката не разбра дори и една дума. Веднъж Майкъл ѝ прошепна, че трябва да повтори думите „аиува, на’ам“, които тя произнесе с мъка. Малко по-късно женихът повтори същите думи.

Майкъл стисна ръката на Малори по-силно и тя си помисли, че Бог бе насочил стъпките ѝ към Египет, за да му стане жена.

Церемонията продължаваше. Имамът не спираше с речта си, като рядко се обръщаше към Майкъл или нея.

Майкъл разбираше арабски много добре и се чудеше каква ли би била реакцията на Малори, ако и тя познаваше този език.

„Тази жена ще се подчинява на съпруга си във всичко“ — напевно продължаваше имама, сложил ръката си върху забулената глава на Малори. Не разбираща нито дума, тя се усмихна сладко на Майкъл.

„Мъжът ще бъде господар на къщата и жената няма да взема решения без негово съгласие.“ Майкъл върна усмивката на Малори. След това имама се обърна към младоженеца:

— Имате ли пръстен, който да дадете на тази жена, както изисква християнският ви ритуал?

Майкъл свали пръстена си с печат и го подаде на имама, който каза молитва над него и го върна обратно на Майкъл.

Майкъл надяна пръстена върху безименния пръст на Малори, но той ѝ беше толкова голям, че не можеше да се задържи.

— Ще ти подаря по-подходящ, веднага щом се върнем в Англия — прошепна той.

Сякаш омагьосана, Малори погледна към Майкъл. Не така си бе представляла венчавката си. Не бе разбрала нито една дума от казаното от свещеника...

Имамът продължи:

„Този мъж и тази жена ще вървят през живота, събрали заедно сърца и ръце. Тя ще ражда децата му, а той ще се грижи за нея.“

Той се обърна към двамата.

— *Е адекум ес-салам варамет Аллах абаракату.* И нека над вас да има мир и Божията благословия.

Майкъл тихо ѝ прошепна:

— Свършено е, Малори. Аз съм твой съпруг.

— Да. — Тя все още бе замаяна, защото не се чувстваше омъжена. — Свършено е.

Принц Халдун потупа ръката на Майкъл, като в същото време говореше на Малори:

— Виждате ли как любовта разцъфтява тук, в Камар Гинена? Една стара легенда казва, че ако влюбените се целунат под нашата луна в нощта на сватбата си, ще останат съединени в сърцата си завинаги.

Майкъл вдигна ръката на Малори към устните си, а очите му я погледнаха развеселено.

— Да вярвам ли в легендите?

— Милорд, изглежда, че в тази страна се раждат твърде много... легенди.

Ясмин притисна буза към Малори и прошепна:

— Дано да бъдеш щастлива като мен.

Майкъл хвана жена си под ръка.

— Нали ще ме извините, ако отведа булката. Имаме само една нощ, преди да тръгна.

Халдун прегърна Ясмин и двамата проследиха с поглед младоженците по пътя им към стаята.

— Нещо ги безпокои, но вярвам, че ще открият истинското щастие, стига само да го потърсят. — Той погледна надолу към жена си, чиито очи сияеха от любов. — Аллах ме дари с жена с голямо сърце и мисля, че съм най-щастливия човек.

— Щастието за мен е да те виждам щастлив — отвърна тя, като притисна лице към гърдите му.

— Никога не бих обикнал друга, Ясмин. Сърцето ми е твърде пълно с теб.

— Но ти таиш някакви специални чувства към огненокосата жена на приятеля си — тъжно и примирено промълви жена му.

— Красивите ти очи виждат прекалено много. Ще ти призная, че имаше време, когато се смятах за увлечен по лейди Малори. Сега я почитам единствено като жена на приятеля ми, и това е всичко. Няма причина да ме ревнуваш, от която и да е. Тази вечер ти се заклевам, че няма да си взема друга жена.

Ясмин го погледна в почуда.

— Искрен ли си с мен, Халдун?

— Както баща ми, аз искам само една съпруга в живота си. И това си ти.

Сърцето на красивата египтянка литна от щастие. До този момент тя не бе се надявала да остане единствената му съпруга. Сега той я уверяваше, че нямаше да го дели с други жени. Нямаше да ѝ се налага да лежи будна нощем и да се разкъсва от мъка, защото той се люби с друга.

— Ще се постарая да бъда най-добрата съпруга на света — обеща тя развълнувано.

— През краткото време, откакто сме женени, ти успя да изпълниш живота ми със сладост. Аз наистина съм най-щастливия мъж, повярвай ми.

Мъжът, когото Ясмин бе обичала толкова години, сега изцяло отвръщаше на любовта ѝ. По бузата ѝ се търкулна сълза и Халдун нежно я избърса.

— Тази нощ е за размисъл, Ясмин, защото не знаем какво крие бъдещето.

— Говориш за войната?

— Да, скъпа. Смъртта е черна камила, която спира пред всяка врата.

Тя сложи пръст на устните му, за да го спре.

— Тогава нека направим така, че да забравиш за утрешния ден.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята.

— Когато си в леглото ми, не мога да мисля за нищо друго, освен за теб, Ясмин — каза Халдун и разкопча златната игла, която придържаше роклята ѝ.

За Майкъл и Малори бяха предвидени покоите на принцесата, разположени на приземния етаж. Жилището беше просторно и цялото украсено в бяло. Широка врата водеше към градина, където благоуханни цветя изпълваха въздуха с нежния си аромат.

Майкъл отведе жена си в градината и двамата замълчаха, поглъщайки красотата, която ги обграждаше.

— Приятелят ми се опита да ни убеди, че всеки брак в Камар Гинена е омагьосан, Малори. Да му повярваме ли?

— Звучи като прекрасна приказка.

— Каква си скептичка! Значи не вярваш, че ако се целунем под луната, нашите души ще се свържат завинаги?

Малори копнееше да му каже, че вече му принадлежи, но не посмя. Погледна към кадифеночерното небе, изпъстрено с трепкащи звезди. После погледна наново към Майкъл и ѝ се стори, че звездите се отразяват в очите му.

Той я придърпа в прегръдката си.

— Може би за всеки случай, трябва да проверим на практика теорията за вълшебството?

Тя почувства, че той се забавлява с чувствата ѝ, но сега това беше без значение. Важното беше, че нощта бе тяхна. Защото утре той щеше да замине и можеше да не го види повече!

Майкъл наведе тъмнокосата си глава и докосна сочните ѝ, треперещи устни. Тя леко въздъхна и се притисна по-силно към стегнатото му тяло, а той подхвана лицето ѝ и го повдигна към луната.

— Мисля, че вече съм омагьосан. Ти си красива, лейди Малори Деуинтър.

— Малори Деуинтър? — повтори тя в почуда, затвори очи и остави същината на тези думи да проникне в съзнанието ѝ. Да, тя обичаше този мъж. Сигурно го бе обикнала още когато за първи път се срещнаха на „Иберия“.

Майкъл се усмихна.

— Изглеждаш странно в тези арабски дрехи. Но пък приличаш на ангел с тази пламтяща коса... — Той сякаш замръзна за миг, после нави една дълга къдрица около ръката си и втренчено я загледа.

— Нещо не е ли наред?

Не, той просто си беше спомнил за думите на старата циганка. Какво бе казала тя за някаква жена с коси като пламък? Опита се да си спомни по-точно — не беше ли споменала, че ще се влюби в „жена с коси като пламък“?

— Майкъл? — повтори тя, докато той продължаваше да се взира удивено в нея. — Какво не е наред?

— Просто си спомних нещо, което веднъж някой ми каза. — Той притисна уханната ѝ коса към устните си. — Да, ти си моя ангел.

Взе ръката ѝ и я отведе в спалнята, където отново я притегли към себе си.

— Интересно дали на небето позволяват на жените с огнени коси да стават ангели? — Тя не отговори и той продължи със съкрушителна усмивка: — Не. Нравът, който върви заедно с червената коса, вероятно ще ти попречи да получиш крила.

— И двамата знаем, че не съм ангел.

Той погали бузата ѝ.

— Не бих искал да съм с ангел в леглото. По-скоро бих предпочел темпераментна красавица с огън във вените си. — Майкъл допря устни до челото ѝ. — Имаш ли огън във вените си, Малори? — Въпросът му не търсеше отговор. Той отстъпи крачка назад и съблече ризата си. — Имаме толкова малко време заедно, че не мога да ти дам ухажването, което заслужаваш.

С разтреперани пръсти тя свали воала си и го постави на един стол. Почувства се несигурна и погледна мъжа си очаквателно. Майкъл бавно пристъпи към нея. С уверена ръка разхлаби копринения колан, който придържаше роклята ѝ, и с леко шумолене той се надипли в краката ѝ.

Напоследък бе започнал да си представя Малори, застанала гола пред него, но въпреки това безупречната ѝ красота го свари неподготвен. Като видя свяна в очите ѝ, той загаси свещите една по една и стаята постепенно потъна в абаносовата мекота на мрака.

Майкъл седна на леглото и взе в ръката си хладната ѝ длан. Притегли я към себе си и бавно целуна едната ѝ гърда, а след това — и

другата.

Малори леко въздъхна в тъмното. Той я вдигна на ръце, сложи я върху леглото и легна до нея.

— Жалко, че може би имаме само тази нощ, мила.

— Да — отговори му разтреперано тя.

Очите им вече бяха привикнали с мрака. Той прекара пръсти през косата ѝ, като разплете копринените нишки, втъкнати в нея. Жасминовите цветове се посипаха край тях — дъжд от уханни листенца.

В очите на Малори се четеше неувереност и Майкъл прекара пръст по устните ѝ.

— Няма от какво да се боиш, малкото ми. Сливането на телата ни е само още едно потвърждение на брачната церемония. — Устните му докоснаха миглите ѝ, а гласът му стана по плътен. — Ще го направя така, че да ти бъде приятно. — Той бавно придърпа тялото ѝ до своето и почувства как тя се стяга. — Боиш се от мен, нали, Малори?

Тя зарови лице в рамото му.

— Не, не се боя, не и от теб.

Майкъл затвори очи, вкусвайки аромата на коприненото ѝ тяло. Чувстваше, че е принуден да бърза, да посади семето си в нея, но тя щеше за първи път да се люби и той обузда нетърпението си. Само ако имаха повече време, щеше да бъде сигурен, че ще я изпрати в Рейвънуърт с неговото дете.

Малори се чувстваше уязвима, защото едва наскоро бе осъзнала, че го обича и сега ѝ се искаше да излее всичко, което усещаше в сърцето си. Знаеше добре, че любовта е единствено от нейна страна и от това ѝ беше малко тъжно.

Младата жена усети в него същото отчаяние, което бе почувствала, когато за първи път я бе помолил да се омъжи за него. Сега той нетърпеливо плъзна ръката си по тялото ѝ и я притисна още по-силно към себе си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Ако това щеше да бъде единствената им нощ, тогава тя на всяка цена трябваше да има дете от него! С дързост, каквата самата Малори не бе очаквала от себе си, тя хвана с длани лицето му и притегли устните му към своите.

В гласа ѝ не прозвуча и капка колебание.

— Ако тази нощ е всичко, което имаме, тогава нека оставя отпечатъка си върху тебе така, че да ме помниш.

Потресен от думите ѝ и от силата на желанието, което го разкъсваше целия, Майкъл грубо я притисна с тялото си към леглото, като се мушна между краката ѝ.

— Действаш ми като вино — промърмори той, като я ухапа леко по ухото и накара цялото ѝ тяло да тръпне доволно.

Копринените ѝ ръце настойчиво се обвиха около шията му. Майкъл наведе глава и я целуна нежно, а жаравата, която тлееше в тялото му, се засили. Устните му страстно се впиха в устата ѝ. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за блаженството на мига. Тялото му неистово искаше да опознае Малори и да влее живот в нея.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и устните му обиколиха лицето ѝ в разпалващи целувки. Най-накрая тя му предложи треперещите си устни и той ги разтвори с желание.

Всеки стон, който се откъсваше от нея, караше кръвта на Майкъл да шурти все по-гореща във вените му. Все по-трудно той обуздаваше мощния сексуален нагон, който го изгаряше.

И в един миг бавно проникна в нея, като почувства как горещата ѝ плът се стяга около него. Тялото му трепереше от напрежение да запази самоконтрол. Знаеше, че девственото ѝ тяло още не е готово да приеме цялата сила на страстта му.

Малори се притисна още по-плътнo към него, щом почувства как той я изпълва и кара сърцето ѝ да пее. Пустинният вятър донесе от градината сладкия аромат на цветята и сред жасминовите цветчета, нападали от косата ѝ, двамата се сляха напълно.

Когато тялото му потрепери и изригна, тя се вкопчи в него. Как ѝ се искаше вечно да го задържи така.

Майкъл целуна очите ѝ, мокри от сълзи.

— Нараних ли те? — попита той и я погали нежно.

— Не. Просто... бях сякаш част от теб. Не знаех, че човек може да бъде толкова близко до някой друг.

Загледа се в нея, като се чудеше, защо чувства тази нежност, защо усеща така пълно сърцето си и защо е заседнала тази проклета буца в гърлото му, която го давеше и му пречеше да ѝ отговори.

Майкъл не беше предполагал, че Малори ще извиква такива емоции в него. Но той не желаше да се замисля над обзелите го нови

чувства, защото на сутринта щеше да се раздели с нея.

Малори се сгуши в ръцете му и в очите ѝ се мярна закачливо огънче.

— Значи това било да правиш любов с една жива легенда? — Тя се усмихна. — Е, Акдар'ем Акраба, сега вярвам, че легендата е повече истина, отколкото измислица.

Майкъл се разсмя силно и почти я задуши в прегръдките си.

— Виждам, че ще бъдеш една изключително нахакана съпруга. Нима няма да ми окажеш честта, която заслужавам като една легенда?

Очите ѝ изведнъж проблеснаха и тя докосна гърдите му с устни.

— О, да, ще ти окажа тази чест, Зеленооки скорпионе. Какво желаяш?

— Теб — прошепна той. — Желая теб.

Малори с готовност прие ласките му и той я взе отново, и отново. С приближаването на утрото любовните им прегръдки ставаха почти отчаяни. Всеки път, когато Майкъл я потърсеше, Малори с желание откликваше на страстта му.

И двамата искаха едно и също нещо, но не знаеха. Той трябваше да посади семето си в нея, за да продължи рода Деуинтър. Тя пък копнееше да забременее от него, за да има за какво да се държи, ако той не се върне.

Майкъл се измъкна от леглото и се вгледа продължително в заспалата Малори. Тази чудна жена го бе дарила с нощ, каквато не бе предполагал, че може да има. Сладостта ѝ го бе докоснала така, както сладостта на никоя друга жена дотогава. Изкуши се да се върне в леглото и да я вземе отново.

Оставил колебанията зад себе си, той се измъкна на пръсти от спалнята и запали свещ в малката дневна. После седна до позлатеното бюро, извади лист хартия от чекмеджето и с решителна ръка започна да пише:

„Скъпа майко,

С това писмо искам да ти представя бившата лейди Малори Станхоуп, която стана моя съпруга. Тя е изключително мила по природа и с чувствителна душа. Приеми я в сърцето си, така както аз я приех, и я направи

своя дъщеря. Ако Бог е милостив, тя може би ще роди следващия наследник на Деуинтър. Днес тръгвам с многохилядна армия, надявайки се да спася татко. Ще нося молитвите ти със себе си, защото ще се нуждая от тях, за да издържа следващите няколко дни.

Твой обичащ те син, Майкъл“

Майкъл имаше намерение да предаде писмото на царя и да го помоли то да бъде изпратено на херцогинята.

Взе друг лист хартия и се замисли. Оказа се, че да остави бележка на Малори е по-трудно. Сърцето му бе все така преизпълнено с чувства, които не бе способен да изрази с думи. Безстрастно написа кратка бележка, прегъна листа и го подпря на един свещник, така че Малори със сигурност да го открие.

Майкъл спря за миг пред вратата на спалнята и овладя желанието си да събуди Малори, за да получи благословията ѝ на тръгване. Преметна бурнуса около главата си и тръгна по коридора. Щеше да се зазори след два часа, а дотогава трябваше да са изминали доста път.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Слънцето пронизваше утринното небе с лъчистите си стрели. Заедно с принц Халдун и шейх Хаким, Майкъл яздеше начело на бедуините. Мислите на всички мъже бяха насочени към предстоящата битка и към любимите хора, които бяха оставили зад себе си.

Числеността им нарастваше бързо, когато преминаваха през приятелски бедуински села. Камили и коне вървяха едни до други, а ездачите им вливаха силите си в армията.

По пладне изгарящото слънце стовари жегата си върху пустинята като върху пясъчна наковалня. Броят на войните вече беше повече от хиляда. Когато горещината стана непоносима, принц Халдун заповяда да спрат край един оазис, където да се скрият на сянка.

След това принцът събра около себе си водачите на всички племена, за да обсъдят заедно най-добрата стратегия. Незабавно отвсякъде се посипаха аргументи, тъй като всеки от тях бе сигурен в правотата на собствената си идея.

Най-накрая Майкъл вдигна ръка.

— Имам план, който може би ще свърши работа. — Вниманието на всички се насочи към него и бедуинските водачи почитателно го изчакаха да се изкаже. — Както знаете, трябва да открия баща си и да го изведа в безопасност от Калдоя, преди да сме ударили. Онези от вас, които са били в града, знаят, че е практически непревземаем. Би било глупаво да стоварим главните си сили върху Сиди Ахмед, преди да сме успели да вкараме наши хора зад стените. Точно на това се надява той — да нападнем със сила.

— Така е — додаде Хаким и кимна в съгласие. — Но, ако Аллах пожелае това, всеки мъж тук е готов да умре за тази справедлива и благородна кауза. Пустинята трябва да се изчисти от предателския турски бич.

— Какъв е планът ти? — обърна се Халдун към Майкъл.

— Всъщност този план не е мой. Бил е използван с успех от един американски генерал по време на войната срещу моята страна.

— И този американски генерал спечелил ли е войната? — заинтригувано попита Хаким.

— Да. Генерал Джордж Вашингтон подвел командирите ни, че отива в даден град, а всъщност се насочил с войските си в друга посока. Нашият британски генерал, лорд Корнуолис, бил подмамен да изостави стратегическите си позиции незащитени и да прегрупира силите си на мястото, където мислел, че ще удари генерал Вашингтон. След тази измама, войната била изгубена.

Хаким огледа с хитър поглед наобиколилите го мъже. Планът беше добър, но шейховете щяха да последват лорд Майкъл, само ако бяха убедени, че всички го поддържат.

— Този план е достоен за велик генерал или за Зеленоокия скорпион!

Другите започнаха да шушукат помежду си, а принц Халдун се усмихна разбиращо на тъста си.

— Хакашите, които са съюзници на Сиди, живеят на север. Можем да се престорим, че отиваме в тази посока — рече принцът.

Един от шейховете беше скептично настроен.

— Планът е хубав и Сиди не би могъл да го знае. Но ме тревожи това, че трябва да разделим силите си.

— В това е истинската опасност — призна Майкъл — и пред нея не сме защитени от грешки.

Хаким въздъхна раздражено. Зеленоокият скорпион ги губеше.

— Не виждам как по друг начин можем да подмамим камилата настрана от купчината й тор — пламенно заяви той. — А сега, Акдар'ем Акраба, разкажи ни повече за този забележителен, гениален план.

Майкъл погледна по-възрастния мъж право в очите, но там се четеше само невинност. Все пак Майкъл се досети какво цели хитрата стара лисица.

— След като питаш, шейх Хаким, значи точно това трябва да направим. — Майкъл взе меча си и начерта линия в пясъка. — Ще изпратим половината си сили срещу хакашите, за да накараме Сиди да излезе от Калдоя, докато останалите ще се скрият тук.

— Да! — извика Хаким, заразявайки останалите водачи с ентузиазма си.

— Наблизо минава пътят на керваните, нали? — попита Майкъл.

— Само на ден път отук на север — отвърна Халдун.

— Това е добре — каза Майкъл. — Ако шпионите на Сиди видят прах, когато изпращате хората, за да се присъединят към главните сили, те ще си помислят, че преминава керван.

Хаким кимна одобрително. Знаеше си, че Зеленоокия ще излезе с добър план. Трябваше му само тласък.

— Ще стане — намеси се Халдун. — Идеята е толкова добра, че Сиди няма да заподозре клопката, преди да е станало твърде късно.

Тъмните очи на Хаким засияха.

— Ще изпратя Абу, когото в Калдоя познават добре и му вярват, да разпространи фалшивата информация, че се движим към хакашите.

— Сигурен ли си, че можем да му имаме доверие? — поинтересува се Майкъл, тъй като трябваше да повери в ръце на Абу своя живот и този на баща си.

— Напълно! — бе категоричен Хаким. — Дори да го хванат и да го измъчват, той няма да издаде нищо. По-скоро би умрял. — Старият шейх засия. — Планът е блестящ и ще свърши работа. Как не се сетих пръв за него!

Халдун поклати глава.

— Не бързайте да ликувате. Стените на Калдоя са високи и добре пазени. Дори Сиди да излезе оттам, в града ще остане значителна армия.

— Ако Абу свърши работата си, ще успее да ни отвори вратите на Калдоя. В противен случай целият план може да се провали — предупреди ги един от шейховете.

— Аз ще отида с него — заяви Майкъл. — Още повече, че трябва да освободя баща си преди нападението.

Халдун кимна с разбиране.

— Няма да се опитвам да те спра. Ако там беше моят баща, щях да сторя същото. Но бъди предпазлив: очите ти ще те издадат веднага. Освен това те ще очакват да се опиташ да освободиш баща си.

Майкъл извади ножа си от калъфа и отрязва ивица плат от робата си. След това стисна зъби, направи дълъг разрез върху лявата си ръка и напои плата със собствената си кръв. Другите го гледаха удивено.

— Преди да вляза в града, ще сложа тази превръзка пред очите си, а Абу ще разказва на всеки, който попита, че съм ранен в главата.

— Погледът му се насочи към Хаким. — Поне така няма да ми се наложи да яздя проклетата ти камила.

— Може би този номер ще свърши работа — каза Халдун. Боеше се дори да си помисли какво щеше да се случи с Майкъл, ако разкриеха самоличността му. — Бъде нащрек, приятелю. Не искам да пострадаш.

— Ако не се върна до три дни, това ще означава, че не съм успял. В такъв случай тръгвайте напред и нападайте.

— Не забравяй, че Абу трябва да отвори вратите — напомни му Хаким.

Майкъл погледна към двамата си приятели, а после обходи с очи стотиците верни нему воители. С много от тях никога нямаше да се запознае, но въпреки това им дължеше повече от живота си.

— Ще се моля на Бог, скоро отново да сме заедно.

— Дано Аллах чуе молитвата ти — каза Хаким.

— И дано баща ти бъде сред нас — добави Халдун.

Когато Малори се събуди късно сутринта, установи, че Майкъл го няма до нея. Стана от леглото и изтича в градината, с надеждата, че ще го открие там. Уви, нямаше го. След като претърси всички стаи, тя разбра, че си е отишъл. Не я беше събудил да си вземат довиждане.

В дневната откри писмото му, по чийто почерк си личеше, че е писано припряно.

„Скъпа Малори,

Трудно ми е да те оставя толкова скоро след сватбата ни, но ти знаеш колко е важно за мен да намеря баща си. Дал съм инструкции да те отведат незабавно в Кайро. Принц Халдун остави един от най-верните си хора, който ще те придружи. Този човек ще се погрижи да стигнеш невредима при майка ти и баща ти. След закуска ще се срещнеш с него в северния двор. Моля те, не отлагай заминаването си. Искам да си далеч от Камар Гинена, преди войната да е избухнала.“

Как бе възможно да е толкова студен след горещата им любовна нощ? И как би могла тя да се завърне в бащината си къща, сякаш нищо не се бе случило? Ако останеше тук, поне щеше да има новини от войната.

С натежало сърце тя опакова малкото си вещи, мъчейки се да не обръща внимание на паниката, която се надигаше в нея. Ами ако нещо се случеше с Майкъл? Щяха да изминат седмици, без да го узнае.

Влезе една слугиня, която носеше поднос със закуската на Малори.

— Къде е северната градина? — веднага я попита Малори.

Жената само поклати глава, без да разбере нито дума. Когато слугинята си тръгна, Малори излезе да търси водача си. Сигурно имаше нещо, което би могла да направи за Майкъл, трябваше да може да му помогне някак.

След като попита няколко слуги накъде да върви, Малори найсетне успя да открие мъжа, който щеше да ѝ бъде водач. Той тъкмо товареше припаси на един кон.

— Милейди, казвам се Фейзал. Ще бъда ваш пазач. Готова ли сте да вървим?

— Само двамата ли ще пътуваме за Кайро?

— Да, милейди, но с мен ще бъдете в безопасност. Ще ви защитавам с живота си, ако потрябва.

— Знаеш ли пътя за Калдоя?

— Много добре, милейди. Имам приятели там. Братовчед ми, Джабал, е нощен страж в кулата.

— Казал ли си на принц Халдун или на съпруга ми за твоя братовчед? — попита Малори.

— Аз съм само един скромен слуга и не ми е позволено да разговарям без разрешение с високопоставените.

— Можеш ли да ме отведеш в Калдоя?

Лицето му видимо пребледня.

— О, не, госпожо. Ще загубя живота си, ако сторя това. Наредено ми бе да ви отведа в Кайро и това и ще направя.

— Трябва да ми помогнеш, Фейзал! Съпругът ми е в голяма опасност, защото ще се опита да проникне в затвора, за да спаси баща си.

— Той няма да стигне до баща си, милейди — поклати глава Фейзал. — Пазачите стрелят по всеки, който приближи затвора.

— Братовчед ти би ли те предал?

— Не, милейди. Той е от моята кръв.

— Тогава ще ме заведеш там и ще убедиш братовчед си да ни помогне.

— Не мога да ви заведа в това лошо място. Там няма да бъде безопасно за една ингилизка.

— Ще се облека като слугиня и ще си покрия лицето. Трябва да побързаме, Фейзал.

Той я погледна неуверено.

— Дали господарят няма да поиска главата на Фейзал, загдето е въвлякъл жена му в опасност?

— Ще му кажа, че аз съм настояла и той едва ли ще те укори, че си изпълнил заповедта ми.

— Ще го направя, щом толкова го искате, милейди. Но Зеленоокия скорпион ще сложи край на бедния ми, нещастен живот, щом разбере какво съм направил.

— Ще се срещнем тук след час — каза тя, като се обърна и тръгна към двореца.

Когато стигна в спалнята си, Малори видя, че слугинята я чака, разтревожена, че тя още не беше яла. Потрябваха ѝ няколко секунди да накара жената да проумее, че иска да си смени дрехите с нейните. Накрая египтянката кимна разбиращо, възхитена от възможността да размени простата си памучна рокля с копринена.

Облечена в черна роба и с фередже, украсено със сребърни монети, Малори побърза към двора, където я чакаше Фейзал.

Тъй като се опасяваше, че Ясмин ще се разтревожи от нейното внезапно заминаване, Малори остави вместо обяснение писмото на Майкъл. При малко късмет, всички щяха да си помислят, че се е върнала в Кайро, както той ѝ бе наредил.

Беше доволна, че воалът скрива лицето ѝ от безпощадното слънце. Чудеше се дали това море от пясък има край.

Преминаха край група бедуини, които не им обърнаха никакво внимание. Скрита зад фереджето, Малори огледа мъжете — лицата им приличаха на изтрита от употреба кожа.

— Трябва да е доста суров животът на тези хора, Фейзал.

— Земята го иска от тях. — Той се изплю ядосано. — Когато овцете им опасат всичко, бедуините се преместват на ново място. Те са като плаващите пясъци, винаги неспокойни, винаги на път.

Вечерта, след като спряха за нощувка, Малори беше прекалено изморена, за да изяде храната, която ѝ предложи Фейзал. Наблизо имаше езерце, обрасло с остри тръстики, разположено в сянката на финикови палми и ниски храсти. Тя потопи ръце във водата и отпи жадно, след това изми лицето си.

Слугата беше направил малка палатка за спътничката си и ѝ бе постлал легло от меки овчи кожи. Малори си легна и веднага заспа, а Фейзал остана буден навън, за да я пази.

Майкъл видя големите куполи със землист цвят, насочени към небето и разбра, че приближават Калдоа. Сложи кървавата превръзка на очите си и остави Абу да го води към града.

Спряха ги на вратата и Абу заговори със стража:

— Брат ми падна лошо и му трябва лекарска помощ.

Пазачът погледна към „ранения“ човек.

— Май че веднага ще ти трябва доктор. Изглежда, че е зле ударен. Откъде идвате?

— Аз съм от хакашите. И съм много обезпокоен. Докато водех брат си насам, видях много мъже, които бързо яздеха към селото ми. Бяха от племената саварка и джебелія.

Пазачът ококори очи.

— Сигурен ли си?

Абу продължи да плете лъжите си.

— Кълна се в живота на майка си, че говоря истината.

— Трябва да предупредя капитана на стражите. Той очакваше да ни нападнат, но си мислеше, че ще ударят тук.

— Така ли? Но аз видях голяма армия, която отиваше към хакашите, а семейството ми е там. Страх ме е за него.

— Закарай брат си на лекар, но гледай да се върнеш. Сигурен съм, че капитанът ще иска да те разпита. Сега минавай.

Двамата мъже въздъхнаха облекчено, щом преминаха портите. Майкъл видя на един прът закачени муски и кости.

— Слагат ги, за да гонят злите духове, милорд — прошепна Абу. — Турците са подозрителни хора. — Той се усмихна лукаво. — Въпреки това, не ми беше трудно да убедя стража, че му говоря истината. Само можем да се надяваме, че и той ще бъде убедителен като мен, когато разказва чутото на капитана си.

— Може би нямаме много време, така че нека да опитаме по-скоро да намерим баща ми. Предлагам да се разделим. Ако не го направим и открият кой съм, ще ти навлека големи неприятности.

Абу поклати глава.

— Господарят ми каза да не се делия от вас. Вашата беда ще бъде и моя.

Майкъл беше трогнат от верността на Абу.

— Знаеш ли къде се намира кулата? — попита той.

— Не съм запознат с тази част от града, милорд. Ще разпитам на пазара.

Тръгнаха по една тясна уличка, от двете страни, на която бяха наредени колички и сергии. Удари ги силна миризма на наплюто от мухи месо и на риба. По сергиите се мъдреха кошници със зеленчуци, кожени изделия и кухненски съдове.

Слязоха от конете и Абу плати на едно момче да ги наглежда. После заведе Майкъл в близко кафене, където местните мъже се събираха да играят табла и да пушат. Сервираха им кафе. Беше много силно и прекалено подсладено, но въпреки това Майкъл се насили да го изпие.

Тъкмо им бяха поднесли пилета, изпържени в масло, когато чуха тропота на стотици конски копита по улицата. Някой се втурна в кафенето, като бърбореше възбудено. Настана голяма суматоха.

Абу се усмихна невинно и прошепна на Майкъл:

— Чакалът май е захапал примамката. Това са елитните воители на Сиди, които излизат от града начело със самия него. Току-що разбрах, че най-верните съюзници на Сиди, хакашите, са били нападнати и той отивал да им помага.

— Ти си гениален, Абу — разсмя се Майкъл. — Вижда се, че си се учил при великия Хаким.

Принц Халдун и шейх Хаким се залепиха за склона на пясъчната дюна, докато Сиди и хората му препускаха в галон с конете си покрай тях.

— Зеленоокия е хитър, а турците са глупаци — презрително заяви Хаким.

Халдун погледна през рамо към крепостта на врага.

— Надявам се само Майкъл да успее да открие баща си и да го изведе от Калдоя, преди Сиди да е научил, че са го измамили.

— Дано Аллах му помага.

Майкъл отпи глътка от изстиналото вече кафе.

— Слънцето ще залезе след час и тогава можем да тръгваме. В тъмното ще е по-лесно да се движим незабелязано.

Абу погледна през прозореца и забеляза няколко войника, които обикаляха в различни посоки, чукаха по вратите и разпитваха хората.

— Дали не ни чакат неприятности, милорд? Възможно е да търсят вас.

— Да видим дали тук няма заден изход — каза Майкъл и бързо скочи на крака.

Двамата преминаха през опушената кухня и излязоха през задната врата. Озоваха се лице в лице срещу четирима стражи.

— Бягайте, милорд, аз ще ги задържа! — извика Абу.

— Не, ще останем заедно. — Майкъл измъкна пистолета си и гръмна срещу единия войник.

Междувременно бяха пристигнали още петима стражи. Нещо тежко удари Майкъл по главата и той политна напред. В мига, преди да му причернее, видя как стреляха право в лицето на Абу.

Вече беше в безсъзнание, когато един от мъжете разкъса бинта и отвори насила очите му.

— Той е, Акдар'ем Акраба! Шейх Сиди ще ни награди богато.

Другият се поколеба.

— Сега е твърде късно да догоним господаря, но ще изпратя най-бързия ездач да го настигне.

— Какво ще правим дотогава със Зеленоокия скорпион?

— Ще го затворим в килията при другия ингилизин.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Щом наближиха до вратите на Калдоя, Малори преглътна страха си и придърпа фереджетото върху лицето си. Фейзал ѝ хвърли окуражителен поглед.

— Не се безпокойте, милейди. С мен сте в безопасност.

На вратата ги спря як страж. Тъмните му очи гледаха враждебно, а в гласа му се четеше смъртоносно спокойствие. След като Фейзал поговори с него известно време, мъжът неохотно им махна да влизат.

— Милейди, хиляди извинения, но се наложи да кажа на стража, че сте ми жена.

Малори се усмихна.

— Щом това е помогнало да влезем вътре, значи така е трябвало да постъпиш. Добре, че си се сетил да измислиш тази история.

Тъмното лице на Фейзал се смръщи загрижено.

— Не трябваше да ви водя тук, милейди. Пазачът ми каза, че са затегнали охраната на града, защото Калдоя е във война със саварка и джебелия.

— Значи вече е започнало! — изплашено възкликна Малори. — Трябва да побързаме и да открием тъста ми. — Тя погледна подозрително назад към пазача. — Защо смяташ, че той ни пусна да влезем?

— Казах му, че отивам да видя братовчед си, Джабал, а той го познава и затова ни позволи да минем. Имахме късмет, милейди, защото възнамеряват да укрепят града.

За миг Малори се замисли дали не е по-добре да си тръгнат, докато все още могат. Плашеше я мисълта, че бяха затворени в Калдоя като в капан. Бяха успели да влязат в града, но нямаха план как да се измъкнат. Тя пое дълбоко въздух и се обърна към Фейзал:

— Веднага ме заведи при кулата.

— Но, милейди, това не е безопасно. По-добре е да ви оставя в дома на леля ми, докато аз потърся братовчед си.

— Не! — упорито възрази тя. — Ако ще има битка, трябва незабавно да освободим бащата на съпруга ми.

Очите му се разшириха от страх.

— Опасни неща искате от мен. Ако ни разкрият, ще загинем и двамата.

Малори смени подхода.

— Фейзал, в битката, която предстои, приятелите ти и семейството ти от Камар Гинена ще тръгнат срещу шейх Сиди. Ако успеем да освободим тъста ми, тогава ще сме се борили с шейха по свой собствен начин. Въпреки че сме само двама, можем да го ударим право в сърцето и да нараним гордостта му.

Очите на Фейзал заблестяха с фанатичен огън.

— Да го направим тогава, милейди.

— Радвам се, че се съгласи.

— Но сега ще ми позволите ли да ви отведа при леля си, докато поговоря с братовчеда?

— Предложението ти ми се вижда разумно, Фейзал. Съгласна съм да остана при леля ти, но само докато поговориш с братовчед си, не по-дълго.

Майкъл се събуди с натежала глава, която сякаш всеки миг щеше да експлодира. Опита се да стане, но се преви на две от болката, която го проряза.

— Внимателно, Майкъл.

Той премигна, опитвайки се да види в мрака.

— Татко? Това ти ли си... или халюцинирам?

— Напълно истински съм, Майкъл. Ще ми кажеш ли какво, за Бога, правиш тук?

Майкъл преглътна буцата, която бе заседнала на гърлото му, и сграбчи ръката на баща си.

— Слава на Бога, ти си жив!

Рейли притисна мокра кърпа към цицината на главата на сина си.

— Ако на това му казваш живот! Мислиш ли, че можеш да станеш?

— Ще опитам.

Рейли помогна на сина си да се изправи на крака и двамата се вгледаха продължително един в друг. Майкъл забеляза, че баща му е гладко избръснат и добре облечен, което означаваше, че похитителите му не са се отнасяли толкова зле с него. От по-близо обаче се виждаше, че Рейли е остарял и отслабнал, а слепоочията му съвсем са посивели.

След като преодоля шока от това, че вижда сина си облечен като арабин, Рейли огледа лицето му и откри в него една нова зрялост. Но имаше и нещо повече: от Майкъл се излъчваха увереност и сила, а около устните му се забелязваше едва доловима скептична извивка. Очите му вече не танцуваха насмешливо както някога, а бяха проучващи и недоверчиви.

Рейли се зачуди какво се бе случило със сина му, за да бъде сега така променен. Но по-късно щяха да имат време да поговорят.

— Главата боли ли те? — попита той най-накрая.

— Тръпне адски, татко, но не това е най-лошото.

— Кажи ми все пак защо си тук? — В гласа на баща му прозвучаха укорителни нотки.

— Тук съм заради тебе, татко. Един приятел ми помогна да вляза в града, но очевидно са очаквали появата ми и войниците на Сиди ме откриха. Обградиха ни в една тясна уличка. Приятелят ми беше убит, а мене ме удариха по главата.

— Не те питам как си се озовал в Калдоа — строго каза Рейли. — Искам да знам какво правиш в Египет. Сигурен съм, че сега виждаш резултата от недомислените си действия.

Майкъл беше озадачен.

— Трябваше да предположиш, че ще дойда. Не ме ли очакваше?

— Надявах се, че няма да се заплетеш в тази паяжина от интриги. — Рейли накара Майкъл да седне, като продължи да притиска мократа кърпа към главата му. — И определено не очаквах да те видя затворен с мен.

— Както сигурно предполагаш, майка е като обезумяла от изчезването ти. Тя няма да се успокои, докато не се върнеш в Англия.

Изречението на Рейли моментално се смекчи.

— Как е майка ти?

— Без тебе е полужива. Никога не съм я виждал толкова разстроена.

— Кажы какво става у нас, как сте всички? През последните няколко месеца се пазех от лудостта, като мислех за всеки един от вас.

— Ариън роди дъщеря точно преди да тръгна от Англия. Майка ми писа, че двете са добре.

Рейли се усмихна удивено.

— Значи отново съм дядо. Това ми дава още една причина по-бързо да избягам от този ад. Безпокоя се много за майка ти, сине.

— Сигурен съм, че Ариън и Уорик се опитват да поддържат жива надеждата в нея. Освен това при нея е леля Мери. Знаеш я — тя може да помогне на всеки да се вземе в ръце. Няма за какво да се тревожиш, татко.

— Скъпата леля Мери... Тя също ми липсва. — Рейли остави настрана кърпата и огледа цицината на главата на Майкъл. — Предполагам, че ще оживееш... поне докато тъмничарят ни не реши какво ще прави с нас.

— Не се предавай. Имам приятели, които все още могат да ни спасят.

Рейли не изглеждаше особено въодушевен.

— По-вероятно е и те да се окажат затворени като нас.

— Не и тези приятели. Те са силни и находчиви. Знаеш ли нещо за град Камар Гинена или за джебелианите, които живеят там?

— Чувал съм слухове за такъв град някъде в пустинята. Склонен съм да смятам, че е по-скоро измислен, отколкото истински.

— Камар Гинена съществува. Принц Халдун, чийто баща е владетел на града, е мой приятел. Той ми спаси живота и ми помогна да те открия.

— Все още не виждам какво изобщо би могъл да стори той. Стените на Калдоа са много високи и ги пазят добре.

— Онова, което не знаеш, татко, е, че се подготвя война. Много бедуински племена се обединиха, за да помогнат на принц Халдун да изхвърли шейх Сиди Ахмед от Египет. Те са значителна сила. В този момент шейхът се е втурнал право към клопката, която му подготвихме. Ако принцът успее, Сиди може никога да не се върне в Калдоа.

— Откакто съм затворен тук, научих някои неща за отбраната на града. Няма значение с какви сили ще бъде нападната Калдоа, защото никой не може да превземе стените ѝ. И независимо какво си мислиш,

Майкъл, Сиди няма да бъде лесно убит. Той се е обградил с армия от телохранители, които с радост ще дадат живота си, за да го защитят. — Изведнъж гласът на Рейли стана тъжен. — Чувал ли си нещо за Оливър?

Майкъл извърна глава, неспособен да погледне баща си в очите.

— Бил е убит в нощта, когато са те отвлекли. Съжалявам, татко.

Дълго време Рейли остана безмълвен.

— Боях се, че е станало така. Не мога да си представя живота без Оливър. Той прекара с мен толкова години, че предугаждаше от какво се нуждая, преди да съм му казал.

— Знам, татко. Ще ни липсва на всички.

Последва мъчителна пауза. Най-накрая Рейли заговори:

— Значи ти ме откри, Майкъл. Мога ли да се надявам, че имаш ясен план как да се измъкнем от тази дупка?

— Не знам какво ще се случи сега, след като и аз съм затворник. Разполагах само с два дни, за да те спася, преди моите хора да нападнат Калдоя.

— Попаднал си в ръцете на истински зъл човек, сине. Той ме държи затворен тук, защото му доставя удоволствие да мисли, че по този начин има някаква власт над Нейно величество.

Майкъл стана и протегна схванатите си крайници.

— Отнасяха ли се зле към тебе?

— Отначало ме държаха в малка килия без светлина и за храна ми подхвърляха само някаква рядка супа. Но след известно време ме доведоха тук и ми позволиха да ползвам дрехите си. Храната, която ми дават сега, макар да не е особено апетитна, може да се яде.

Майкъл за първи път огледа килията. Беше чиста, а каменният под беше застлан с килим. На една дървена греда висеше фенер, който изпускате мъждива светлина.

Насили се да се усмихне на баща си.

— Може би в Калдоя това се смята за разкош? Все пак бих предпочел най-скромната къщурка в Рейвънуърт.

Рейли неочаквано посърна и седна на тясното легло.

— Поддържах разсъдъка си, като си спомнях всяка къща, всеки поток и дърво в Рейвънуърт. Опитвах се да си представям какво прави майка ти, как я караш ти в Лондон и дали Ариън е родила момче или момиче.

Майкъл седна до баща си.

— Пак ще бъдете заедно с майка и скоро ще можеш да прегърнеш внучката си.

Херцогът искаше да бъде оптимист като сина си, но бе прекарал в това чистилище толкова дълго, че бе изгубил всяка надежда. Най-много съжеляваше, че сега синът му бе затворен заедно с него.

— Майкъл, като си позволил да те хванат, ти си дал на Сиди оръжие срещу мен. Той опита различни методи, за да ме пречупи, но не успя. Сега ще се постараете да го направи, като ме шантажира, че ще отнеме живота ти. И вероятно този път победата ще бъде неговата.

— Какво иска този луд от теб, татко?

— Да ме унизи. Нищожните, малките хора се чувстват големи, когато могат да смачкат друг човек под петата си. Аз се превърнах в предизвикателство за него и сега фиксидеята му е да ме чуе как го моля за милост.

— Мисля, че нито един от нас няма да му достави това удоволствие — гневно каза Майкъл.

Рейли погледна преценяващо сина си.

— Променил си се, Майкъл. Доскоро виждах в тебе момчето, а сега виждам истински мъж.

— Да, променил съм се в някои отношения.

— Има нещо ново в теб, което не мога точно да определя.

Майкъл вдигна глава и погледна баща си в очите.

— Откакто дойдох в Египет, ми се наложиш да убивам хора и често пъти се срещах със смъртта лице в лице. Бях готов буквално на всичко, за да те намеря. И няма нищо, което този човек, Сиди, би могъл да ми стори, за да ме уплаши.

— Не бъди толкова сигурен, Майкъл. Никога не си срещал подобен субект. — Рейли продължи настойчиво. — Не му позволявай да те пречупи, Майкъл! Сигурен съм, че той ще опита и ако успее, ще му омръзнеш. А... онези, които са му омръзнали, той убива.

Майкъл се насили да се усмихне.

— Аз съм Деуинтър. Щом не е успял да пречупи теб, няма да смири и мен.

Рейли огледа лицето на Майкъл. Касиди би била горда, ако би могла да види какъв мъж е станал той.

Двамата замълчаха. Накрая Майкъл реши да разведри атмосферата.

— Семейството ни има още един нов член, освен дъщерята на Ариън.

— Така ли? — озадачено го погледна Рейли. — Да не би Мери да е решила да се омъжи отново на нейните години?

— О, не, не е тя. Младоженецът виждаш пред себе си.

— Какво?

— Не ме питай как се случи, защото сам не съм сигурен, че мога всичко да ти обясня.

— Значи — проточи без особен ентузиазъм Рейли, — най-накрая се ожени за Саманта. Винаги съм си мислил, че някой ден ще го направиш.

— Не позна, татко. Не се ожених за нея. Жена ми е една безстрашна малка червенокоска, с която пътувам още от Англия. Мисля, че тя все пак ще ти хареса.

От много време най-голямото желание на Рейли бе да види сина си задомен. Но след като Майкъл един ден щеше да бъде херцог на Рейвънхурт, просто беше задължително да има подходяща съпруга.

— И коя е тази жена, която е успяла да те отклони от нехайния ти начин на живот?

— Лейди Малори Станхоуп.

Рейли се намръщи.

— Станхоуп... Станхоуп... Това име ми звучи познато, но не мога да се сетя.

— Не си имал възможност да се запознаеш с Малори, защото тя е живяла в провинцията през целия си живот.

Рейли погледна подозрително сина си.

— Предполагам, че репутацията ѝ е извън съмнение?

— За това можеш да бъдеш сигурен. Тя дойде в Египет, за да се присъедини към майка си и баща си. Те търсят археологически находки за британските музеи.

— О, да, чувал съм за тях, но не ги познавам лично. — Рейли поклати глава, сякаш се мъчеше да преглътне казаното от Майкъл. — Това беше наистина неочаквано. Горя от нетърпение да се запозная със съпругата ти.

— Така и ще стане. Ще видиш, че Малори е по-различна от всички други жени, които познаваш. — Майкъл неочаквано се усмихна. — Всъщност не е съвсем вярно. Може би прилича малко на Ариън, но е с характер.

Рейли се изкиска.

— Бог да ти е на помощ, тогава, защото ще те командва цял живот. Може би повече прилича на майка ти?

— Не съм сигурен колко дълбоки са чувствата ми към нея — продължи Майкъл, защото не можеше да каже на баща си истинската причина, поради която се бе оженил.

Рейли тупна сина си по гърба.

— Сигурно чувствата ти са силни, иначе не би се оженил за нея. Наблюдавах те, докато говореше за жена си, и видях в очите ти нещо, което не съм забелязвал в тях никога преди. Поздравления, Майкъл! Ще чакам да се запозная със снаха си. — Рейли замълча и изражението му стана мрачно. — Ако изобщо някога се измъкнем от този затвор.

— Имай вяра, татко! Принц Халдун ще превземе града и ще ни освободи. Той няма да се спре, докато не види Сиди мъртъв или прогонен от тази земя.

— Де да имах твоята увереност!

Майкъл не каза нищо, но вече започваха да го глождят съмнения.

Той и баща му бяха в капан. И не можеха да сторят нищо друго, освен да чакат другите да ги освободят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Малори отметна назад фереджето, веднага щом двамата с Фейзал влязоха в малката градина зад къщата на леля му. Макар да не говореше английски, домакинята поздрави гостенката си с усмивки и поклони. Дребната женица с топли кафяви очи се занимаваше с почистването на къщата и бе заета или с лъскане на мебелите, или с търкане на пода. Видът ѝ с нещо напомни на Малори за братовчедката Феб.

— Леля ми и чичо ми са щастливи да ви приемат като своя гостенка, милейди.

— Те знаят ли коя съм и защо съм тук?

— Знаят само, че сте високопоставена дама в беда. И че сте ингилизка.

— Дори да е така, ако се разбере, че са ме подслонили, те могат да бъдат наказани. Не искам заради мен да попаднат в беда.

Фейзал се изплю и завъртя очи.

— Не се бойте, милейди. Семейството ми никога не би направило услуга на турците. Всички мечтаем да видим костите на Сиди да се белеят в пустинята.

— Но братовчед ти, Джабал, е един от войниците му. Сигурно е верен на Сиди, нали?

— Човек трябва да яде, дори ако храната идва от ръката на дявола.

— Трябва веднага да отидеш и да поговориш с братовчед си. Помоли го да разбере каквото може за тъста ми. Мисля, че ако не му помогнем скоро, ще стане прекалено късно.

— Ще побързам, милейди, и ще направя както ми заповядахте, но все още ме е страх да не попаднете в беда.

— О, не мисли за това. Сигурен ли си, че братовчед ти ще ми помогне?

Фейзал присви гневно очи.

— Ще направи всичко по силите си, за да отмъсти на турците, които скоро убили жена му и сина му, докато пресичали улицата. Двамата попаднали под коня на Сиди, а той дори не забавил ход, за да разбере какви са раните им. Сигурен съм, че Джабал ще ни помогне.

— Моля се да е така.

— Обещайте ми, че ще останете тук, докато не се върна, милейди — настоя Фейзал.

— Имаш думата ми. Но не ме карай да чакам прекалено дълго.

— Няма да се върна, преди да съм узнал нещо за големия ингилизин.

Двамата заедно тръгнаха към къщата. На вратата Фейзал спря, сякаш се затрудняваше да каже нещо на Малори. Най-накрая, като заби поглед в краката си, той заяви:

— Няма ли да бъде по-добре, ако позволите на мен и на братовчед ми да се опитаме да освободим ингилизина? Ако с вас се случи нещо, ще обвинят мене, а и няма да си го простя.

— Фейзал, не се опитвай да ме разубедиш. Ела да ме вземеш, когато си готов. — Малори сложи длан на ръката му и каза: — Не знам как бих могла да ти се отблагодаря за това, което правиш сега за мене. Дори да не успеем, винаги ще съм ти признателна.

— Приятно е да се служи на високопоставена дама като вас. — Той се усмихна широко, разкривайки кривите си зъби, и добави: — Дори да изгубя главата си, когато принцът и лордът разберат какво съм направил.

Бяха изминали два дни, откакто Майкъл беше затворен в килията на баща си. И двамата се заслушваха за някаква вест, но напразно. Стражите, които им прислугваха и ги пазеха, бяха начумерени и мълчаливи. Една вечер в килията нахълтаха двама от телохранителите на Сиди.

— Ти ще дойдеш с нас! — каза единият от войниците на Майкъл и грубо го тласна към вратата.

Рейли се опита да се намеси, но войникът го удари с дръжката на мечта си и той залитна назад. Майкъл се опита да защити баща си, но в килията се втурнаха още двама стражи, които го избутаха навън.

Поведоха Майкъл из лабиринт от стълбища и тъмни коридори, докато накрая стигнаха до тежка желязна врата. Един от войниците я отключи и блъсна навътре пленника.

Гледката, която се разкри пред очите му, можеше да накара дори най-твърдия мъж да трепне. Въздухът беше напоен с отвратителна миризма. От каменните стени тежко висяха желязни вериги, а на ръждясали пирони бяха закачени оръдия за изтезания. Имаше и няколко окървавени маси. Несъмнено това беше зала за мъчения.

Оковаха Майкъл във вериги и го притиснаха към стената. Сякаш от нищото пред него изникна мъж, облечен в черна роба, поръбена със сребърна бродерия.

— Е, Акдар'ем Акраба, най-сетне се срещнахме. Колко глупаво бе от моя страна да се опитвам да те хвана, след като трябваше просто да оставя вратата отворена. Скоро ще закача мъртвото ти тяло пред портите на града, така че всички да разберат чия сила е по-голяма.

Майкъл погледна право в черните очи на шейх Сиди Ахмед и изръмжа:

— Малко си закъснял със запознанството, турско куче!

Сиди бавно тръгна към него, а устните му се изкривиха от жестока усмивка.

— Високомерен си като баща си, но мисля, че съвсем скоро сам ще ме молиш да те убия.

— Никога!

Сиди щракна с пръсти и направи знак на някой да се приближи.

— Обърнете ингилизина с лице към стената и го съблечете!

Двамата стражи се подчиниха незабавно. Хванаха Майкъл за косата и грубо опряха лицето му о хлъзгавата скала. Разкъсваха робата на гърба му и го увесиха на веригите. Той напъна мускулите си, за да се освободи, но дебелиите синджири издържаха.

— Всеки мъж се бои от нещо. Всеки мъж е уязвим. Чудя се колко време ще ми отнеме да намеря слабото ти място? — подразни го Сиди. — Все още ми предстои да открия къде точно е уязвим баща ти, но ще успея, преди той да е умрял.

Майкъл се изсмя.

— Прави, каквото ще правиш, и приключвай! Щом не си успял да сломиш баща ми, защо мислиш, че ще успееш с мен? Хайде, започвай! Или смяташ да ми говориш, докато ме умориш от приказки?

Гласът на Сиди изплющя като камшик:

— И ти си непокорен като баща си, но ще намеря слабото ти място, а после и неговото.

— Вярваш ли си?

— Тук аз задавам въпроси, а ти ще ми отговаряш.

Майкъл изправи рамене в отговор.

— Кога и къде ще удари моят племенник?

— Откъде да знам? Дори не го познавам.

Гласът зад гърба му стана гладък като коприна.

— Искаш да си играеш с мене? Знам, че племенникът ми, принц Халдун, ти е побратим. Наблюдавам те, откакто му спаси живота на кораба от Англия.

— Твоите главорези бяха пълни глупаци! — изсумтя Майкъл. — Да се надяваме, че останалите ти войници са по-добре обучени.

— Какво искаш да кажеш?

В гласа на Сиди прозвуча остра нотка и Майкъл разбра, че го е ударил по болното място.

— Изпрати хората си да убият Халдун на борда на „Иберия“, и те се провалиха. След това се опитаха да ме хванат, и пак се издъниха. Дори се постара да отвлечеш лейди Малори, но там също не успя. Е, кажи ми, как да се боя от такъв некадърник като теб?

С гневен вик Сиди разви бича си и го стовари върху гърба на Майкъл. Болката проряза тялото му, но той стисна очи и си помисли, че баща му би очаквал от него да издържи.

— Надменно куче! — викна Сиди и удари наглия чужденец още веднъж. Този път ужилването на камшика спря дъха на Майкъл и той стисна зъби, за да не закрепци.

Опита се да мисли за нещо, което да го накара да забрави за болката, и си представи сините очи на Малори, мекотата на кожата й... А камшикът продължаваше да пори въздуха.

— Викай! Моли за милост и може да те пощадя. — Гласът на мъчителя му набра сила. — Моли ме, син на пустинна овчарка!

— Никога — прошепна Майкъл и коленете му се подгънаха пряко волята му.

Отново и отново бичът изсвистяваше във въздуха.

— Моли ме да спра!

— Дано се провалиш в ада! — Устните на Майкъл се бяха напукали до кръв. Той се опита да задържи представата за очите на Малори, но тя му се изплъзваше, а болката ставаше единственото реално нещо. Камшикът отново се впи в разкъсаните му меса, той залитна напред и пропадна в бездънна черна яма.

Малори седеше в сянката на едно дърво и нетърпеливо чакаше завръщането на Фейзал. Какво щеше да прави, ако бяха заловили Фейзал и сега бе в затвора?

Чу звука на тихи стъпки и вдигна глава. Лелята на Фейзал идваше към нея с поднос храна. Жената се усмихна на Малори и с жест ѝ предложи да хапне.

Малори кимна в отговор и поднесе чашата към устните си. Ароматният плодов сок приятно разхлади гърлото ѝ.

— Благодаря. Много е вкусно.

Домакинята остави подноса в скута на Малори, след това се обърна и тихо влезе в къщата. Малори взе едно парче сирене и отхапа малко късче. Откъсна зальк кишк — египетския хляб с форма на питка, към който вече беше привикнала, и започна да се храни с охота. Дори не беше забелязала, че е толкова гладна. Явно тези хора бяха бедни, но с радост споделяха с нея храната си.

После лелята и чичото на Фейзал отидоха да спят и оставиха гостенката сама в дневната. Свещта догаряше, но Малори все още чакаше. Когато вече бе изгубила надежда, вратата се отвори и Фейзал влезе начумерен.

Малори скочи на крака.

— Говори ли с братовчед си?

— Да, и той се съгласи да ни помогне.

— Това е чудесно!

— Не толкова, милейди. Той ще пази кулата, но през следващите три дни няма да бъде на стража.

Малори посърна.

— Тогава ще бъде много късно.

— Опасявам се, че е така — съгласи се Фейзал. — Трябва да ви изведе от града, преди да сме попаднали в беда.

— Няма да си тръгна, докато не узная какво става с бащата на съпруга ми. Братовчед ти виждал ли го е?

— Не, милейди. Джабал само ще пази вратата и няма позволение да разговаря със затворника. Каза ми, че има един страж отвън и един вътре, който държи ключа от килията. Няма да е лесно да се справим и с двамата.

— Въпреки това се върни при братовчед си и го помоли да намери начин да ни помогне! Разбираш ли, Фейзал, щом битката започне, те ще убият тъста ми!

Фейзал забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. Беше започнал да се възхищава от тази жена, която не се предаваше дори когато нямаше никакъв шанс.

— Тази нощ двамата с Джабал ще се помъчим да съставим някакъв план. А вие трябва най-после да си починете, милейди. — Фейзал взе свещта и я сложи в ръката ѝ. — Леля ми ви е приготвила спалнята.

— Ще се опитам да дремна. И не забравяй, че ще чакам да се върнеш. — Тя се пресегна и докосна ръката му. — Как бих могла да ти се отблагодаря за всичко, което правиш?

Гърдите на Фейзал се издуха от гордост.

— Готов съм да умра за вас, милейди.

Малори се намръщи. Сигурно никога нямаше да проумее фанатизма на египтяните. Нито някога щеше да забрави верността, която ѝ даваха безрезервно.

Двама стражи поддържаха окървавеното тяло на Майкъл, докато друг отключваше килията. Рейли се втурна напред и подхвана сина си под мишниците.

— Мръсното копеле Сиди! — извика той, като отблъсна единия от мъжете настрана от Майкъл. — Кой направи това със сина ми?

Войниците се ухилиха и излязоха от килията, като заключиха вратата зад себе си.

С големи усилия Рейли успя да довлече Майкъл до леглото, където внимателно го сложи да легне по корем. Почувства, че му призлява, като видя колко жестоко го бяха бичували. Всяка следа от камшика беше като жива рана в собственото му тяло. Майкъл се

нуждаеше от незабавни грижи, така че баща му избута гнева си на заден план.

Щом Рейли започна да мие гърба му, Майкъл се размърда и простена, но след това отново изгуби съзнание, за което баща му беше признателен. След това Рейли почисти разкъсванията — не можа да направи нищо повече, тъй като нямаше медикаменти. Когато се събудеше, Майкъл сигурно щеше да изпитва адски болки.

Рейли кръстосваше килията като диво животно. Беше прекарал затворен толкова дълго, та бе започнал да мисли, че няма път за бягство. Но сега бе твърдо решен да измъкне сина си оттук. Дори ако трябваше да моли за това онзи дявол, Сиди!

Бащата остана буден край сина си през цялата нощ, а гневът се трупаше в сърцето му. Шейхът трябваше да плати за зверската си жестокост — дори това да струваше живота на Рейли.

Майкъл простена в съня си и Рейли се зачуди как ли щеше да се почувства Касиди, ако научеше за случилото се. След малко изпъшка и Рейли се втурна към него. Майкъл стисна зъби и се изправи на крака, но беше толкова слаб, че се облегна на баща си.

— Още не трябва да ставаш. Раните ти са ужасни, сине.

— Няма да позволя на онзи тип да ме победи.

— Кой те подреди така?

— Нашият приятел, Сиди. Тебе бил ли те е с камшик?

— Не. Не са ме наранявали по никакъв начин. Както сам виждаш, той ме остави да живея комфортно — ако животът в клетка може да бъде наречен „комфортен“. Но заради това, което е направил с теб, ще го убия!

— Това беше начин да удари по теб, татко. Но аз не му казах нищо.

— Какво имаш предвид?

— Той искаше да знае за Халдун и армията му и кога ще нападнат.

Сърцето на Рейли се сви. Майкъл имаше същия горд дух като майка си.

— Значи ти мълчаливо понесе боя с камшик, за да спасиш приятелите си?

— Признавам, че ми се искаше да викам, но не му доставих това удоволствие.

— Той е хитър, Майкъл, освен това е амбициозен и опасен.
Краката на Майкъл буквално се подкосиха и баща му го отведе до леглото.

— Трябва да си починеш — настоя той.

— Не. Трябва бързо да възстановя силата си.

— Майкъл, ти си тежко наранен и нямаме нищо, с което да излекуваме раните ти. Съмнявам се дали би могъл да прекосиш килията без моя помощ.

— Трябва. Имаш ли друга риза?

— Защо не мислиш логично? Не можеш да облечеш нищо с тези кървави меса по гърба си.

— Трябва. Превържи ме, така че кръвта да не цапа ризата.

— Кръвта ще засъхне и ще залепне към плата — възрази Рейли.

— Ще те боли зверски, когато решиш да свалиш ризата.

— Сега не мога да мисля за това, татко. Когато битката започне, ние с теб трябва да сме готови. Халдун ще дойде за нас.

Рейли помогна на Майкъл да седне на леглото и след това се приведе над чантата си.

— Ще направя както искаш, но по-късно ще съжаляваш.

— Готов съм да понеса всичко, за да изляза оттук, не разбираш ли, татко! Имам чувството, че Сиди ще поиска да те отведат при него и не знам какво ще ти направи. Той е ненормален!

Рейли взе една от белите си ризи и я разкъса на ивици, които започна да увива като бинтове около гърба на Майкъл.

— Щеше да е добре, ако имах някакъв мехлем, с който да намажа раните ти.

Майкъл потрепери от болка.

— Просто го направи бързо. Ще изтърпя, ако не продължава много дълго.

Малори спеше леко в малката спалня, разположена в задната част на къщата. Беше непоносимо горещо, а през прозорците не влизаше дори и полъх. Сънуваше, че е отново пленничка на арабите, и се разплака от отчаяние.

— Милейди? — подвижна обезпокоен глас от другата страна на закритата със завеса врата. — Моля ви, събудете се!

Стресната, Малори седна в леглото.

— Фейзал?

— Аз съм. Имам добри новини за вас. Побързайте, да не губим време.

Малори разтърси глава, за да се разсъни.

— Един момент, сега идвам.

Тя се облече бързо и нахлузи меките червени кожени ботуши. Когато излезе от спалнята, Фейзал и леля му вече я чакаха.

Малори погледна очакващо арабина.

— Намери ли начин да влезем в кулата?

— Да, милейди. Братовчед ми предложил да бъде на стража тази нощ и другият пазач се съгласил веднага. Не е ли това цяло щастие за нас?

— Искаш да кажеш, че тази нощ братовчед ти ще пази тъста ми?

— Още три часа ще бъде на стража, милейди. Трябва да побързаме. И не забравяйте за другите двама стражи. Ще трябва първо да се справим с тях.

Малори се усмихна на Фейзал.

— Благодаря ти.

— Не е необходимо. Правя това за вас и за Зеленоокия скорпион.

Възрастната жена каза нещо и подаде на Малори една черна наметка.

— Леля ми обясни, че ви дава най-хубавата си наметка — преведе Фейзал.

Малори се наведе и прегърна дребничката женица, която, без да пита, я бе приела в дома си.

— Моля те, кажи на леля си, че съм ѝ безкрайно признателна.

Когато Фейзал заговори на леля си, тя се поклони и докосна ръката на Малори.

— Ще се моли Аллах да те благослови — отново преведе Фейзал.

Малори спусна воала над лицето си.

— Да тръгваме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Лунният сърп хвърляше бледа светлина над Калдоя. Волската каруца, в която се возеха Малори и Фейзал, със скърцане влачеше напред товара си от сирене и козе мляко. Улиците бяха пълни с припрени хора, които разговаряха изплашено помежду си и трескаво се приготвяха за война.

Малори седеше с наведена глава и криеше белите си ръце под фереджетото.

— Когато тръгнахме, забелязах, че леля ти и чичо ти опаковаха багажа си. Надявам се, че си ги предупредил да не остават в града.

— Те заминават за бедуинския лагер, където е родена леля ми. Сигурно вече са извън града.

Малори сдържа дъха си, щом ги наближиха неколцина въоръжени воители, и си пое въздух едва след като те отминаха.

— Не се бойте, милейди — каза Фейзал, — никой няма да се усъмни във вас.

Малори прехапа разтрепераната си долна устна.

— Не мислех, че толкова ще ме е страх.

— Мога да ви отведа обратно — обнадеждено предложи Фейзал.

— Продължаваме напред.

Каруцата скрибуцаше и се тътреше толкова бавно по издълбания на коловози път, че на Малори ѝ се прииска да изкрещи от нерви. Сърцето ѝ се качи в гърлото, щом ги приближи група войници.

— Битката с принц Халдун наближава — отбеляза Фейзал.

— И сега би искал да си с тях, нали?

— Ще се присъединя към тях, но първо ще ощипем Сиди за носа, като му измъкнем ингилизина. — Преминаха през пазара и Фейзал додаде с възбуден глас: — Ето там, милейди! Погледнете напред и ще видите кулата, където държат затворника.

Малори вдигна очи и изведнъж се паникьоса пред абсурдността на задачата, която им предстоеше.

— Изглежда толкова страховита! Как изобщо ще влезем?

— Доверете ми се, милейди. Ще ви въведа вътре и ако Аллах пожелае, ще ви изведе невредима навън.

Майкъл видя, че баща му е заспал. Обърна се и безпомощно се загледа навън, през прозореца. Започваше да губи надежда, но не искаше Рейли да заподозре това. Бяха изминали три дни, откакто беше в Калдоа. Ако Халдун възнамеряваше да нападне, досега щеше да го е сторил. Защо отлагаше? Предполагаше, че Халдун му даваше още време, за да изведе баща си извън кулата, в безопасност.

Майкъл се завъртя рязко и сякаш огън обхвана гърба му. Остана известно време неподвижен, като си поемаше въздух на пресекулки. Стисна юмруци и стегна тялото си, докато болката затихне малко.

След малко мислите му се насочиха към Малори. Познавах се толкова от скоро, но тя бе извикала в него чувства, каквито не бе изпитвал преди. Знаеше, че двамата с баща му надали ще излязат живи от бърлогата на Сиди. Горещо се молеше Малори да е забременяла в онази пламенна нощ. Тогава родът Деуинтър щеше да продължи и той можеше да умре спокоен.

Затвори очи, но сънят не идваше. Да, беше се провалил в опита си да спаси баща си. Косеше се за много неща, но не изпитваше съжаление за едно — че е с баща си. Ако щяха да умрат, поне щяха да бъдат заедно. Но как щяха да скърбят майка му и сестра му... Не искаше дори да си помисли за това.

А Малори?

Фейзал спря каруцата пред задната врата на кулата, пъргаво скочи на земята и удари няколко пъти с юмрук по вратата.

Изведнъж тя се разтвори широко и на прага застана мъж в зелена униформа. Двамата с Фейзал размениха по няколко изречения. Беше очевидно, че спорят. Малори предположи, че това не е Джабал. Мрачният поглед на стража подсказваше, че той не е особено щастлив, загдето го безпокоят.

Най-накрая Фейзал се върна при каруцата и каза приглушено на спътничката си:

— Дръжте главата си наведена. — Той бутна една кошница в ръцете ѝ. — Пазачът знае, че съм братовчед на Джабал, а вас ви представих като сестра му, която е дошла, за да му донесе вечерята.

Малори и Фейзал влязоха в кулата и се озоваха в просторна зала, осветена с факли. Мъжът им заповяда нещо с приглушен глас и отключи тежката дървена врата, която след това затвори зад тях. Малори чу как ключът се превърта в ключалката. Нямаше връщане назад!

Преминаха през лабиринт от коридори, след това изкачиха едно стълбище, докато най-сетне се озоваха в стая, където двама мъже играеха табла. Мъжете се изправиха и Малори видя на кръста на единия връзка ключове. Другият трябва да беше Джабал.

Фейзал завърза разговор с двамата мъже и Малори предположи, че той обяснява, че е братовчедът на Джабал, а тя е сестра му. След малко тъмничарят седна обратно на стола си, а Джабал се приближи към Малори.

— Ще отвлечете вниманието на стража, като му предложите храна от кошницата — прошепна ѝ той. — Трябва само да му кажете „молохия“ — това е любимото му ястие с месо.

Малори кимна. Беше доволна, че е забулена с фереджетото, защото така не се виждаше, че трепери от страх. Като събра малко смелост, тя тръгна напред, непрекъснато повтаряйки си непознатата арабска дума. Щом приближи до тъмничаря, той вдигна глава към нея и тя отмахна плътната кърпа, която покриваше кошницата.

— Молохия? — попита тя, като се надяваше, че мъжът няма да забележи колко силно трепери гласът ѝ.

С широка усмивка пазачът надникна в кошницата и след миг лакомо нападаше месото с ориз.

С ъгълчето на окото си Малори видя, че Фейзал се приближава откъм гърба на стража. Замахна с дръжката на тежкия си меч и го удари по тила. Мъжът се строполи на пода.

— Имаме неприятности — обясни Фейзал, като бързо свали ключовете от колана на изпадналия в безсъзнание мъж и ги подаде на Джабал. — Братовчед ми каза, че в килията имало още един ингилизин.

— Изведете ги и двамата. Не ме интересува кой е другият, няма да оставя сънародника си тук — каза Малори.

— Това обаче ще затрудни бягството ни — отвърна Фейзал, като взе един от фенерите.

— Няма значение, доведи и двамата мъже.

— Трябва да побързаме — каза на арабски Джабал, като мушна ключа в ключалката и кимна на Фейзал да го последва.

— Стойте тук — предупреди Фейзал Малори. — Ако стражът се съвземе, викайте за помощ. Ще дойдем веднага.

Майкъл чу приглушени гласове и се надигна от нара. Отиде до решетките и видя двама мъже, които гледаха подред във всяка килия. Най-накрая те спряха пред него.

— Ингилизин? — попита единият от мъжете.

— Да, англичанин съм! — отвърна Майкъл с остър тон, като си мислеше, че вероятно са ги изпратили със заповед да отведат баща му при Сиди.

Фейзал вдигна фенера и се взря в Майкъл.

— Акдар'ем Акраба! Не знаех, че и вие сте тук. Дойдохме само да спасим баща ви.

Рейли вече се бе присъединил към сина си.

— Кой си ти? — подозрително попита Майкъл, чудейки се дали това не е едно от мъченията на Сиди.

— Човек съм на принц Халдун.

— Не те познавам.

Джабал опитваше подред ключовете, докато намери подходящия, и отвори с него вратата.

— Нямаме време за разговори — каза той настойчиво. — Трябва веднага да се махаме.

Рейли и Майкъл мълчаливо си размениха погледи. Рейли кимна утвърдително.

— По-лошо, отколкото е сега, не може да стане.

Щом Майкъл излезе от килията, той почти изгуби съзнание, но баща му го подхвана. Стигнаха в преддверието, където видяха поваления в несвяст страж и една арабка с покрито лице.

Малори зяпна втрещено към Майкъл. Той? Тук? Изглеждаше ранен. Беше и толкова блед... Тя премести поглед към мъжа, който го придържаше — баща му, херцога.

Първият ѝ порив бе да се хвърли към мъжа си, но в този миг външната врата се отвори широко. Мъжът, застанал на прага, гръмогласно се разсмя. Зад гърба му се виждаха двама стражи.

— Значи моите птичета са решили да излетят от гнездото. Мислех, че няма да е днес — рече на английски с мазен глас.

— Сиди, копеле такова! — гневно извика Рейли. — Значи все пак това е било клопка!

Шейхът влезе и тръгна бавно сред тях, като се взираше в лицата на всеки един. Спря поглед на Малори и след това се върна обратно при херцога.

— Приписвах си заслугата за залавянето ти, Твоя светлост, но явно имаш приятели, които са готови да жертват жалкия си живот, за да те спасят — първо синът ти, а сега и тези нещастници.

Сиди отиде при неподвижния страж и го срита, но той не помръдна.

— Можехте все пак да успеете, ако не беше раздвижването пред вратите на града. Виждаш ли, твоите приятели решиха да нападнат моя град и аз дойдох да си разчистя сметките с вас.

Малори чу навън да се стреля и разбра, че принц Халдун наистина е нападнал. Мъчително сведе глава, осъзнала, че бе докарала още неприятности на Майкъл и баща му. После видя, че Сиди издърпа пушката от ръцете на единия страж.

— Ваша светлост, как да те нараня най-силно? — подразни го той. — Дали просто като те прострелям в сърцето? Или... като те оставя да гледаш как умира синът ти, преди да дойде твоят ред?

Майкъл вдигна глава.

— Прави, каквото ще правиш, и свършвай. Не очаквай да те молим.

— О, да — процеди през стиснати зъби Сиди. — Един Деуинтър никога не моли, нали? Във всеки случай тази нощ ще умрете и двамата, но преди това искам да ви кажа, че вашият приятел, принц Халдун, е обречен. Докато ние с вас си разговаряме, конниците му ще попаднат в капан между стените на града и моите войници, които ще ги ударят в гръб.

Шейхът вдигна пушката и я насочи към сърцето ни Майкъл.

— Мисля, все пак, че синът трябва да умре пръв.

Никой не обръщаше ни най-малко внимание на Малори. Молейки се да не я забележат, тя бавно се наведе към неподвижния страж, взе пушката му и я насочи към турчина. Не знаеше дали оръжието е заредено. Със сигурност не знаеше и как да се цели, но се надяваше да улучи. Като насън насочи оръжието към гърдите на Сиди и дръпна спусъка.

Върху лицето на турчина се изписа изненада. След това той залитна назад и се вкопчи в облегалката на стола, търсейки опора. Очите му бавно се обърнаха към облечената в черно жена, която все още стискаше в ръце димящата пушка.

— Убийте... я — изломоти той, след което се строполи назад, а главата му издрънча в каменния под. Сиди бе мъртъв.

Малори пусна оръжието и потрепери. „Господи, току-що отнех човешки живот! Но трябваше да го направя! Той щеше да застреля Майкъл!“

Когато стражите се насочиха към Малори, тя като в несвяст отстъпи няколко крачки назад. Фейзал и Джабал се хвърлиха към нея, като им преградиха пътя.

Миг след това четиримата мъже преплетоха тела в безмилостен бой. Малори напрегнато наблюдаваше схватката. Най-накрая стражите бяха обезоръжени и вързани.

Фейзал хвана Малори за ръка и я повлече към вратата, докато братовчед му поведе след себе си двамата доскорошни пленника. Когато излязоха, Джабал заключи вратата и хвърли ключовете надалеч в тъмното.

Малори бързо прошепна на Фейзал:

— Не трябва съпругът ми да знае коя съм. Не искам да знае какво съм направила.

Той ѝ помогна да се качи в каруцата.

— Но, милейди, той ще бъде горд със стореното от вас!

Фейзал беше донесъл само една роба и кърпа за глава и Рейли настоя синът му да се дегизира с тях. Двамата се изкатериха в каруцата, но Майкъл го направи трудно — явно изпитваше непоносими болки. Джабал сложи голям кош със сирене пред тях, така че да не се виждат.

Стрелбата при градските врати бе станала по-силна. Водеше се яростна битка.

Фейзал се качи на колата и подкара воловете, а Джабал скочи отзад.

— Къде отиваме? — попита Рейли.

— Ще ви отведе в къщата на леля ми — отвърна му Фейзал. — Там ще бъдете в безопасност, докато успеем да ви измъкнем от града.

От скритото си място Рейли наблюдаваше как мъжът умело насочва каруцата през уличната суматоха.

— Как мога да ти се отблагодаря за това, което направихте с приятелите ти за нас?

— Не са нужни благодарности. За мен беше чест да помогна.

— Жена ти говори ли английски? — попита Майкъл.

— Не — побърза да излъже Фейзал, макар и с неудоволствие. — Не говори английски.

— Би ли ѝ благодарил от мое име, загдето ми спаси живота?

— О, тя не се нуждае от това, милорд.

— Не знам, защо вие тримата рискувахте живота си, за да ни спасите, но баща ми и аз ще се погрижим да бъдете възнаградени.

Малори сведе глава. Призляваше ѝ при мисълта какво щеше да се случи, ако не бяха отишли в кулата тази нощ. Същевременно кършеше пръсти, като се чудеше как изобщо ще живее с факта, че бе отнела човешки живот.

Докато каруцата напредваше, Майкъл се надигна и седна.

— Трябва да отворя градската врата, татко. Чу какво каза Сиди — Халдун и хората му са хванати в капан под кръстосан обстрел. Не мога да ги изоставя.

— Аз ще го направя — рече Рейли.

Майкъл скочи от колата и се преви от болка, преди отново да успее да се изправи.

— Не можеш, защото не знаеш как да стигнеш до главната врата.

Рейли извика на Фейзал да спре и щом воловете се заковаха на едно място, той припряно слезе и се върна при сина си.

— Майкъл, бъди разумен. Не си в състояние да стоиш на краката си, камо ли да стигнеш до вратата.

— Трябва да го направя. Животът на приятелите ми зависи от мен.

— Тогава ще дойда с теб! — заяви Рейли.

— Недей. Няма да успееш да стигнеш до вратата. Всички ще разберат, че си англичанин. А ако ще трябва да се безпокоя и за теб, няма да мога да си свърша работата. Моля те, разбери, че приятелите ми умират от другата страна на тази проклета врата!

Рейли погледна сина си в очите и отстъпи назад. Бащата в него искаше да отиде с Майкъл и да се погрижи за безопасността му, но мъжът в него знаеше, че трябва да го остави сам да си свърши работата.

— Къде ще се срещнем след това? — попита херцогът.

Джабал застана до Майкъл и му каза нещо на арабски.

— Братовчед ми настоява да дойде с вас, милорд — преведе Фейзал. — Той може да се слее с враговете, без да извиква подозрение. След това ще ви придружи до къщата на родителите си, където сега вода баща ви.

Малори искаше да извика на Майкъл да не отива, но не посмя. При тази жестока болка как обаче щеше да стигне до градските врати?

Майкъл махна с ръка на Фейзал да тръгва.

Воловете потеглиха бавно напред. Малори се обърна и остана загледана в самотния му силует, докато не се стопи сред сенките. Щом стигнаха до завоя, мъжът ѝ се бе скрил от погледа ѝ напълно.

Малори погледна към херцога и видя загрижеността, изписана на лицето му. Като знаеше колко силно самата тя се страхува за Майкъл, можеше само да си представи какви мъчителни мисли бродят в ума му.

Нощното небе се осветяваше от изстрелите на пушките. Избумтя оръдие, поставено на върха на крепостта. Гърмът болезнено отекна в ушите на младата жена. Тя си помисли за принц Халдун и се натъжи. Той и най-смелите джебелиански воители бяха изправени лице в лице с това оръдие. А Майкъл беше единствената им надежда.

Тази нощ щеше да бъде най-дългата в живота на Малори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Майкъл и Джабал си проправяха път към главната врата. Много пъти Майкъл го обземаше слабост и му се налагаше да спира за миг, докато зашеметяването премине.

Когато болката беше особено люта, лордът си мислеше за своите приятели, които падаха покосени от вражеския огън, и това му даваше сили да продължи да напредва. И той вървеше, все по-бързо и по-бързо, приближавайки вратата.

Най-накрая я видяха. Майкъл спря и се подпря на една сграда, за да обмисли ситуацията.

— Какво ще правим, милорд? — попита го на арабски Джабал.

— Приятелю, дори не знам името ти — отвърна му на същия език Майкъл. — Не знам и защо искаш да ми помогнеш. Но ако ще умираме заедно, предполагам, че трябва да се наричаме със собствените си имена. Моето е Майкъл.

— А аз се казвам Джабал, милорд.

— Майкъл — поправи го той.

— Майкъл — повтори усмихнат Джабал. — Познавам те само като великия Акдар'ем Акраба.

Майкъл се намръщи. Нима това проклето прозвище щеше да го следва през целия му живот?

— Единственото нещо, което би ни помогнало, Джабал, е това, че войниците на Сиди са толкова заети да гледат напред, че дори не помислят да хвърлят поглед зад гърбовете си.

— На това ще разчитаме.

— Искам от теб да тръгнеш между тях и да разпространиш новината, че Сиди е убит. Това със сигурност ще ги деморализира и ще намали желанието им да се бият.

— Ще го направя, Майкъл.

— Гледай да не се набиваш много на очи. Не искам нищо да ти се случи.

— Дали няма да е по-добре аз да отворя вратата? Ти си зле ранен, Майкъл.

— Ще служиш по-добре на каузата ни, ако създадеш хаос сред вражеските редици. Остави вратата на мене.

— Аллах да ти помага — каза Джабал.

Останал сам в малката градина, Рейли наблюдаваше отблясъците от стрелбата на артилерията, които осветяваха нощното небе. Лицето му бе цялото посивяло от безпокойство. Когато забулената арабка се появи с поднос храна, той я отпрати с жест.

— Не мога да ям, докато синът ми е в опасност.

Малори просто кимна и се обърна с намерението да си тръгва, но Рейли я заговори:

— Знам, че не разбираш английски, но ти дължа толкова много. Ти спаси живота на сина ми. Чудя се дали знаеш какво значи това за мен. Сигурно е трудно за жена, възпитана в твоята религия, да отнеме човешки живот.

Очите на Малори се напълниха със сълзи, но тя само сви рамене. Майкъл приличаше толкова много на баща си! Двамата бяха с еднакъв ръст, имаха сходни черти и бяха хубави. Очите им обаче бяха различни — херцогът беше с тъмни очи, а очите на Майкъл светеха като изумруден огън.

Звук от топовен изстрел разтърси земята под краката им. Рейли разтревожено погледна в посока на експлозията.

— Дори не знам къде се намира проклетата врата! Трябваше да съм при сина си! — Той се обърна с лице към Малори. — Страх ме е да не се окаже, че ти ми спаси живота, само за да... Не, няма да мисля за това.

Рейли седна на малката пейка и зарови лице в дланите си.

— Сиди го би с камшик, знаеш ли това? — Той погледна към мълчаливата жена. — Макар да не разбираш какво ти говоря, чувствам се добре, че приказвам на някого.

Тя се приближи към него и му предложи чаша силно арабско кафе. Рейли отпи глътка и се отпусна назад.

— Боже мой, светът се разпада около мене, а аз седя в някаква градина, пия кафе и говоря на жена, което не разбира думичка от

онова, което ѝ казвам.

Малори се вгледа в далечината, където горяха няколко сгради. Въздухът се цепеше от пушечна стрелба, а топовните гърмежи продължаваха да разтърсват земята. Тя също се страхуваше за Майкъл и имаше нужда от утехата, която баща му би могъл да ѝ даде, но нещо я възпря да разкрие самоличността си.

— Синът ми е гордост за майка си. — Рейли погледна към безмълвната жена. — Ти би харесала Касиди. Всички я харесват.

Малори седна на пейката, докато херцогът продължаваше да приказва. Искаше да бъде близо до него, да го чува как говори за обикновените неща, защото така силно се боеше...

— Имам дъщеря, Ариън. Тя е мила и нежна, а не сприхава като майка си. — Той замълча за момент, а после продължи да говори с дълбоко чувство: — Майкъл се е оженил, а аз още не съм се запознал със съпругата му. Той е последният от рода Деуинтър, знаеш ли? Майка му и аз мечтаем да го видим най-сетне улегнал и задомен. Искаме много внуци, които да наследят земите и титлата.

Малори не можеше повече да слуша. Със свито от мъка гърло тя стана и протегна ръка да вземе чашата. Щом той ѝ я даде, тя понечи да тръгне към къщата, но спря, защото Рейли отново заговори:

— Извинявам се, че говоря толкова много. Ако знаех поне една дума на езика ти, щях да те помоля да ми простиш.

Малори кимна и се отдалечи.

Фейзал я срещна на вратата и пое подноса от нея.

— Не сте разкрила на големия лорд коя сте, нали?

— Не можах. Обещай ми, че никога няма да кажеш на Майкъл, че съм била с вас тази нощ. — Гласът ѝ доби настойчива нотка. — Не искам той да знае, че съм била тук, Фейзал. Не искам да знае, че съм убила човек.

Фейзал кимна.

— От мене нищо няма да се изплъзне, милейди. Кълна се в това. Тя го последва към кухнята.

— Боят приближава, нали?

— Ако съдя по гърмежите — да.

— В опасност ли сме?

— Ще направя всичко, за да ви защитя.

Тя изпита истинско приятелско чувство към този млад мъж, който бе направил толкова много за нея. Леко докосна рамото му и го помоли:

— Винаги ще се чувствам в безопасност край тебе. Но не би ли могъл да потърсиш съпруга ми? Боя се за него.

— Ще отида, милейди. Вие можете да останете тук и ако се наложи, английзинът ще ви защитава.

Майкъл предпазливо се приближи към вратата. Наблизо забеляза група пехотинци, които носеха сандъци с амуниции. Вдигна един сандък и се присъедини към тях. Болката беше толкова силна, че прехапа до кръв устните си, за да не извика. Щом приближиха стълбата, която водеше към крепостната стена, той се шмугна в сенките и обзет от слабост, пусна сандъка на земята.

„Не сега! — каза си той, чувствайки как върху горната му устна избиват капчици пот, и се изплаши да не припадне. — Не мога точно сега да изгубя съзнание.“

От звуците навън ставаше ясно, че принц Халдун и джебелианите са взели предимство.

Майкъл стисна зъби и с препъване тръгна към вратата. Беше учудващо, но заради битката никой не поглеждаше към нея. Като събра цялата си сила, той избута настрана тежката греда, преграждаща напреки вратата, и тежките ѝ крила със скърцане се разтвориха слабо.

Натисна вратата с цяло тяло и тя се отвори широко, което бе приветствано от одобрителни възклицания. В същия миг Майкъл падна на колене, прекалено омаломощен, за да се махне от пътя. Видя само, че към него лудешки препускат десетки жребци.

Затвори очи в очакване на удара, но вместо това усети конски допир, сякаш някой преграждаше тялото му от връхлитащата атака. Премигна и погледна нагоре. Очите му срещнаха белозъбата усмивка на принц Халдун.

— Ти го направи, приятелю. Направи го! — извика принцът. Той се обърна към мъжа зад себе си. — Доведете друг кон. Ще влезем в града триумфално, на коне!

Майкъл едва успя да се качи на седлото. Но наистина двамата с Халдун влязоха в града начело на победната армия.

Нямаше вече защо да се боят от конниците на Сиди. Онези, които се бяха опитали да нападнат джебелианите в гръб, бяха победени. Другите, които защитаваха града, хвърляха оръжията си и се предаваха, щом разберяха, че Сиди е мъртъв, а Акдар'ем Акраба по магически начин успял да отвори вратите на Калдоя, за да приветства с добре дошли победителите.

Сега, когато армията на принц Халдун яздеше по улиците, жителите на Калдоя изглеждаха смирени и изплашени. В далечината се чуваше само откъслечен огън, но дори той скоро престана.

Победителите размахваха оръжията си над главите си и скандираха:

— Шейх Сиди Ахмед е мъртъв! Да живее принц Халдун!

С искрящи от гордост очи Хаким се присъедини към Халдун и Майкъл.

— Приятели! Победихме турците! Хвала на Аллаха, че имахме на наша страна Акдар'ем Акраба! — В изблик на сърдечност той удари Майкъл по гърба.

Майкъл мигом се строполи напред и чернотата го погълна. Последното нещо, което усети, бе, че пропада... пропада...

Халдун скочи от коня и вдигна приятеля си на ръце, без да знае какво му се е случило.

— Някой да направи носилка, бързо! Лорд Майкъл е ранен.

Фейзал излезе напред и се поклони на принца.

— Ако Ваше височество позволи, лордът трябва да бъде отнесен в къщата на леля ми. Баща му го чака там.

— Значи херцогът е жив?

— Да, Ваше височество.

Халдун се взря в лицето на Фейзал и заговори със строг глас.

— Струва ми се, че ти трябваше да придружиш съпругата на лорд Майкъл в Кайро. Как тогава стана така, че те намирам в Калдоя, и то сред враговете си?

На Фейзал му бе трудно да лъже собствения си принц.

— Направих това, което ми заповядаха. В Калдоя съм, защото леля ми и чичо ми живеят тук и защото имах възможност да помогна на бащата на лорд Майкъл. Както се оказа, лорд Майкъл също беше попаднал в затвора.

— Ти си ги спасил?

— С помощта на братовчед си и... сестра му.

Халдун насочи вниманието си към хората, които внимателно прехвърляха Майкъл върху носилката. Фейзал въздъхна облекчено, че принцът няма време да го разпитва повече.

— Вземи коня на лорд Майкъл и води към къщата на леля си! — заповяда Халдун. — Аз ще те следвам. Искам сам да видя баща му. — Той се обърна към тъста си. — Хаким, нека някой да намери личния ми лекар и да го изпрати при мен.

Халдун тръгна до носилката и скоро към него се присъедини цяла армия мъже. Процесията мълчаливо се извиваше през града. Героят на деня беше тежко ранен и никой не знаеше колко сериозно е това.

Рейли пръв чу жужащия звук на стотици гласове. Отвори вратата и видя тълпата, която спря пред входа на къщата. Тялото върху носилката можеше да е само на сина му! Херцогът се втурна натам.

Малори щеше да го последва, но се спря навреме. Щеше да изглежда подозрително, че една обикновена арабска жена показва толкова голямо внимание към лорд Майкъл. Вместо това тя остана на прага, стиснала до побеляване юмруците си, без да знае дали той е жив или мъртъв.

Кайро

Английския консул в Египет пиеше чай заедно Нейна светлост, херцогинята на Рейвънуърт, и зет ѝ, лорд Уорик Гленкерин. Човекът прекрасно разбираше колко важни са посетителите му.

— Не получих писмо от вас — каза с овладян гняв Касиди, — така че реших сама да дойда в Египет. Кажете ми, лорд Джефри, какво точно правите, за да откриете съпруга и сина ми?

— Ваша светлост, мога да ви уверя, че проведохме обстойно търсене на Негова светлост. Дори сега продължаваме да следваме всеки слух, а такива имаше много. Що се отнася до сина ви, моят помощник ми каза, че неколкократно е предупреждавал лорд Майкъл да не отива в пустинята.

— Струва ми се, че тук твърде много хора изчезват просто така, лорд Джефри. Това не ви ли изглежда странно?

— Ваша светлост! — възкликна с потресен глас консулт. — Не можете да вините мен за изчезването на сина ви. Аз бях в Англия, когато той е бил в Кайро. Дори не се познавам с него.

— Вие сте представителя на Нейно величество тук, в Египет — намеси се Уорик. — Като такъв, какво ще ми предложите да направя, милорд?

Консулт почука с пръсти по облегалката на креслото. Много повече го интересуваше как да се дистанцира от всички обвинения за случилото се с херцога на Рейвънуърт и сина му, отколкото да дава отговор на въпроса на лорд Уорик.

— Негова светлост изобщо не е трябвало да отива в пустинята без армейски ескорт. Ако ме беше попитал за съвет, изобщо нямаше да изчезне и сега нямаше да водим този неприятен разговор.

Касиди примигна от гняв.

— Сигурна съм, че съпругът ми е сметнал за по-важна мисията, която кралица Виктория му е възложила, от всеки съвет, който сте можел да му дадете. — Тя се размърда нетърпеливо в креслото си. — Кажете ми незабавно всичко, което знаете и което би могло да помогне да открия роднините си.

Консулт се изкашля.

— Чух само откъслечни новини, които се процеждат от пустинята. Изглежда, че е започнала ужасяваща война между няколко бедуински племена и хората на турчина, шейх Сиди Ахмед, който е бил убит. Както става ясно, той е бил човека, който е снабдявал с оръжия бедуините и ги е подстрекавал към война. Поне този проблем е решен, Ваша светлост.

— Мислите ли, че шейхът е пленил съпруга ми? — попита Касиди.

— Слуховете говорят, че в Калдоа, твърдината на шейх Сиди Ахмед, имало затворен един англичанин. Но не мога да твърдя със сигурност, че това е съпругът ви.

— Проверихте ли този слух? — додаде Уорик.

— Нужно е много време, за да се проследи слух, който тръгва от пустинята. Но наистина възнамерявах да го направя.

Уорик започваше да губи търпение. Консултът говореше много, но казваше малко.

— Изглежда, че единственото нещо, в което сте сигурен, лорд Джефри, е, че не сте сигурен в нищо.

Консултът се закашля и запелтечи.

— Направих всичко, на което съм способен... като се има предвид какви са съобщенията в тази, в тази... примитивна страна.

Касиди възпря Уорик, като сложи длан върху ръката му.

— Трябва да разберете, че сме напълно отчаяни. Нямам намерение да напусна Египет, без да отведа със себе си съпруга и сина си.

Консултът размести няколко папки върху бюрото си.

— О, само преди три дни един бедуин ми донесе писмо от лорд Майкъл. Адресирано е до вас, Ваша светлост.

Очите на Уорик блеснаха заплашително.

— Защо не казахте това още в началото? — Той дръпна плика от протегнатата ръка на лорд Джефри и го подаде на Касиди.

Тя побърза да прочете кратката бележка. После вдигна очи към зет си със странно изражение на лицето си.

— Майкъл пише, че се е оженил! — Тя се обърна към консула. — Познавате ли лейди Малори Станхоуп?

— Не съм имал това удоволствие. Но съм се срещал с родителите й.

Херцогинята изглеждаше потресена.

— Никога не съм чувала за тези хора. Как Майкъл е могъл... — Тя осъзна, че обсъжда лични въпроси пред външни хора. — Уорик, той пише още, че предполага къде държат Рейли и че отива да го спаси.

— Струва ми се — рече Уорик, — че търсенето ни трябва да започне от град Калдоя. По-безопасно за теб е да останеш тук, Касиди, а аз ще отида в пустинята.

Лейди Деунтър стисна упорито челюсти.

— Идвам с теб! Не съм дошла чак дотук, за да вися в Кайро, докато семейството ми има нужда от мене.

Уорик знаеше, че с Касиди не може да се спори.

— Е, добре — отстъпи той. — Потегляме утре сутринта. Ще се погрижа да набавя необходимите припаси.

— Ще изпратя група войници с вас — вклини се консулт, доволен, че може да предложи някаква помощ. — А вие ще имате нужда от елементарни удобства. Ще ви намеря слуги, на които можете да вярвате.

Касиди се изправи и подаде ръка на лорд Джефри.

— Ще взема ескорта. Слуги обаче не са ни нужни имаме си наши. Извинете ме за неучтивостта. Виждате ли, всички в семейство ни сме близки и когато един от нас е в опасност, другите се сплотяват, за да му помогнат.

— Предполагам, че не мога да ви разубедя да не отивате?

— Не. Искам да си върна семейството. Зет ми и аз няма да се предадем, докато не се съберем отново всички заедно.

Уорик погледна към тъща си и се усмихна.

— По-добре я послушайте, милорд. Такива сме всички в семейството.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Малори обикаляше пред спалнята, където беше Майкъл, но не можеше да влезе, докато се преструваше на арабка.

Херцогът, принц Халдун и Фейзал стояха угрижени край леглото.

— Кой е сторил това чудовищно нещо с приятеля ми? — гневно запита принцът.

— Сиди — отвърна Рейли, без да вдига поглед от сина си. — Но той плати за това с живота си. Знаете ли някой лекар, който може да се погрижи за него?

Халдун погледна към бащата на Майкъл и в чертите на лицето му сякаш видя образа на сина.

— Лекарят ми ще дойде веднага, щом го намерят. Предполагам, че е край ранените.

Малори провери дали фереджето е на мястото си и смело влезе в стаята. Майкъл имаше нужда от грижите ѝ и щеше да му помогне, независимо кой какво щеше да си помисли.

Щом видя Майкъл, ахна потресена. Той лежеше по корем, а ризата на гърба му изглеждаше като кървав парцал. Искаше ѝ се да се втурне към него, да падне на колене и да облекчи по някакъв начин болката му, но не посмя.

— Коя си ти? — обърна се принц Халдун към Малори, като я сграбчи за ръката и я стисна силно. — Кажи ми веднага! Какво търсиш в тази стая?

— Моля ви, Ваше височество — бързо се намеси Фейзал, като привлече вниманието на принца. — Познавам я. Тя ще се грижи добре за лорда.

— Мога да поверя сина си на тази жена — рече Рейли. — Тя му спаси живота.

Халдун огледа забулената фигура.

— Не е ли против религията ти да се грижиш за човек, който не е от твоето семейство?

Фейзал отново отговори вместо нея.

— Ваше височество, тя не е от ислямската вяра.

— Тогава ѝ разрешавам да му помогне.

— Не можем да чакаме да дойде лекарят — мрачно отбеляза Рейли. — Трябва ни вода, за да напоим ризата, която е залепнала за кожата. Фейзал, ако обичаш, помоли жената да донесе тези неща.

Малори бързо хлътна в малката кухня. Ръцете ѝ трепереха така силно, че трябваше да ги стисне една с друга, за да ги успокои.

Фейзал се появи зад нея.

— Милейди, защо не им кажете коя сте? Тогава ще можете да останете със съпруга си, без да ви задават повече въпроси.

Тя взе една празна стомна и я подаде на мъжа. Излязоха заедно и тръгнаха към кладенеца, преди тя да му отговори.

— Те не трябва да знаят коя съм аз. Но се страхувам, че скоро ще почнат да те разпитват за лейди Малори, тъй като предполагат, че си ме завел в Кайро.

Тя потопи стомната във водата и я подаде на Фейзал. След това напълни още една. После бръкна в джоба си, извади оттам писмо и му го подаде.

— Дай това на лорд Майкъл. Вътре е обяснено всичко.

Фейзал, както винаги, разбра от половин дума.

— Милейди, вие си тръгвате, нали?

— Да. Веднага, щом се убедя, че съпругът ми е извън опасност.

— Трябва да побързаме с тази вода. Още не съм я стоплила.

Арабинът взе двете стомни и тръгна редом с нея.

— Къде ще отидете?

— В Кайро, а след това в Англия. Вярвам, че няма да казваш на лорд Майкъл нищо за мен. Обеща, че ще запазиш тайната ми.

— Няма да наруша думата си. — Той вдигна очи и видя един мъж да слиза от коня си пред къщата. — Вижте, това са шейх Хаким и лекарят. Сега милорд ще получи помощ.

Беше ранно утро и цялата къща още спеше. Малори влезе в спалнята на Майкъл, седна до него на леглото и взе ръката му. Гърбът му беше почистен и намазан с мехлем. Лекарят бе решил, че най-добре ще бъде да го оставят открит, за да заздравее по-бързо.

Беше непоносима жега и понеже всички други бяха още в леглата, Малори отметна назад воала си.

Майкъл спеше неспокойно и често стенеше от болка. В такива моменти Малори навлажняваше устните му с мокра кърпа и държеше ръката му, като му говореше с тих глас, докато не се успокоеше.

По едно време Майкъл започна да бълнува, като редеше несвързани фрази:

— Тя ме предупреди... циганката. Предателство... приятелство. Аз... няма да се оженя... не за Саманта.

Малори нежно притисна длан към бузата му.

— Спи — успокоително рече тя, защото не искаше да чува нищо повече за жената в Англия, която не бе станала негова съпруга. — Няма да те оставя, спи.

— Трябва да намеря баща си... — Майкъл се опита да се надигне, но изохка от болка. — Нищо няма да ти кажа, турско куче! Убий ме!... Няма да говоря...

Рейли не можа да заспи, затова се облече с намерението да поседи при Майкъл. Дръпна завесата настрани и понечи да влезе в малката стая, но гледката пред него го накара да застине на мястото си. Жената, която седеше до сина му, не беше арабката, за която бе се представяла през цялото време. Дори на слабата светлина на свещта той видя, че лицето ѝ бе младо и красиво. Край раменете ѝ бяха разпилени блестящи червени коси, а по бузите ѝ блестяха сълзи. В един момент жената полека повдигна ръката на Майкъл към устните си и тихичко му заговори:

— Спи, скъпи, сега си в безопасност. Скоро ще си по-добре. Ще се върнеш в Англия и всичките ти неприятности ще са останали зад гърба ти.

Херцогът спусна завесата и отстъпи назад, но така, че все пак да може да наблюдава, без да го видят. Сега разбираше, защо тази жена бе застреляла Сиди, спасявайки живота на сина му. Червенокосата красавица беше Малори, жената на Майкъл! Но защо криеше самоличността си?

Рейли я слушаше как мълви успокояващи думи на Майкъл и нежността и състраданието в думите ѝ му подсказаха, защо той се бе

оженил за нея. Всеки път, когато поглеждаше към сина му, в очите ѝ грейваше любов. Сигурно имаше причини да се крие зад воала и той нямаше да е човека, който щеше да я издаде.

Рейли тихо се върна в леглото си. Майкъл беше в грижовни ръце.

Касиди и Уорик влязоха в Калдоа, eskortирани от дванайсет британски войници. Навсякъде имаше доказателства, че тук се бе водила жестока битка. Изгорени сгради стърчаха самотно и призрачно, а улиците бяха покрити с отломки. Във въздуха се усещаше някаква нервност.

На пазара се беше струпала тълпа хора, които си проправяха път към храната, пристигнала току-що с керван.

Уорик даде заповед за спиране и започна да разпитва подред търговците, докато накрая намери един, който знаеше английски. Той му обясни къде може да намери „инглизина“.

Лейди Деуинтър с мъка обузда желанието да пришпори коня си в галоп по многолюдните улици. Не знаеше дали този англичанин е съпруга или сина ѝ, не знаеше дали въобще са живи. Херцогинята изправи гръб и стисна здраво юздите. Само след броени минути щеше да узнае съдбата на най-скъпите си същества.

Майкъл вече беше достатъчно добре, за да сяда. Трогнат, Рейли наблюдаваше как забулената жена го храни. Като чу звука от приближаването на неколцина ездаци, херцогът погледна през малкия сводест прозорец в очакване да види хората на Халдун.

— Странно — отбеляза той, като се обърна към Майкъл. — Британски войници. Ще изляза да видя какво искат. Може би са дошли да ни придружат до Кайро. Не, не може да бъде! Боже мой! Та това е майката ти, Майкъл!

Уорик подхвана тъща си през кръста и я свали на земята.

— Касиди, сдържай надеждите си. Тези хора могат да се окажат непознати.

— Аз...

Вратата на малката къщурка се отвори и Касиди и Рейли се озоваха очи в очи. Останаха като вцепенени един дълъг миг. След това

Касиди се втурна към мъжа си, обляна в сълзи.

— Рейли, о, Рейли!

Той я притисна силно към себе си, люлеейки я в прегръдките си.

— Касиди — прошепна той, — мила моя... Как разбра, че имам нужда от теб?

Тя вдигна глава, без да обръща внимание на множеството любопитни погледи.

— Не можех да остана в Лондон нито ден повече, без да знам дали си жив или мъртъв. — Тя докосна с любов лицето му. — Скъпи, изглеждаш толкова изморен... Какво се е случило с теб?

— Това е дълга история, Касиди.

— Тогава ще поговорим за това по-късно. След като сме заедно, сега всичко ще бъде наред.

— През последните няколко месеца много пъти си мислех, че никога повече няма да те видя.

Уорик се присъедини към тях.

— Радвам се да те видя, Рейли — каза той искрено.

Херцогът стисна ръката на зет си и се усмихна.

— Разбрах, че Ариън ме е дарила с още едно внуче.

— Да, с едно красиво малко момиченце, което се казва Касиди. Ариън искаше да дойде с нас, но докторът ѝ забрани.

С нежност и закачлив пламък в очите, Рейли погледна жена си.

— Нямахте да се изненадам, ако бях видял леля Мери да пристига заедно с вас, възседнала камила.

— Рейли? — Касиди изведнъж смръщи чело. — Защо Майкъл не е тук?

Последва тежко мълчание. Рейли се сблъска с обезпокоения поглед на зелените ѝ очи.

— Той е в къщата, Касиди... — Тя понечи да се втурне покрай него, но той я хвана за ръката. — Преди да влезеш, искам да те предупредя.

Кръвта се оттече от лицето ѝ.

— Какво е станало с него?

— Човекът, който ни държа затворени, го би с камшик. Наранен е лошо. Трябва да събереш смелост, преди да го видиш.

Касиди зарови лице в гърдите на Рейли.

— Какво чудовище! — Тя вдигна очи към мъжа си и го попита с разтреперан глас: — Много ли е зле?

— Ще се оправи, но са му нужни грижи. Боли го адски.

— Готова съм, Рейли. Заведи ме при Майкъл.

— Не преди да съм ти обяснил някои неща за него. Ще бъдеш горда със сина ни, скъпа. Изглежда, че за тези хора той е нещо като герой.

Намръщен, Майкъл отблъсна лъжицата от устата си и каза на забулената жена:

— Благодаря, но вече се нахраних. — Той прекара ръка през сплъстената си коса. — Не съм се бръснал и не искам майка ми да ме види в този вид.

Малори взе купата със супа и понечи да излезе, когато Касиди влетя в стаята и без да я погледне, се запъти към сина си.

Като коленичи до леглото, херцогинята взе в ръце лицето на Майкъл.

— О, сине! Вече съм тук и ще се погрижа за тебе.

Ръцете му я погалиха по раменете. За миг ѝ се стори, че той е малкото момче, което има нужда от майка си, но след това видя промяната. От него струеше чувство на страдание и разбиране.

— Скъпи, дойдох да те отведа у дома.

Малори забеляза, че херцогинята има същите зелени очи като Майкъл. Беше очевидно и това, че двамата изпитват силна обич един към друг.

Херцогът влезе в стаята, придружен от непознат за Малори мъж, чиято поява зарадва Майкъл. Стана ѝ ясно, че този мъж е зетят на Майкъл, Уорик.

Майкъл вече бе обкръжен от семейството си и Малори разбра, че помощта ѝ не е нужна повече. Майка му сега щеше да поеме грижите за него. Време беше да тръгва. Трябваше само да потърси Фейзал, който щеше да я придружи до Кайро.

Майкъл изгаряше в треска. В полудрямката си той почувства как Малори слага студена длан на челото му и му говори нежно. После

между тях се пушна гъста мъгла и жена му изчезна. Той я повика, но тя не му отговори. Протегна ръка да я хване, но нея я нямаше.

— Милорд? — На вратата беше Фейзал.

Майкъл отвори очи и разбра, че е сънувал. Но можеше да се закълне, че няколко пъти, откакто беше болен, Малори бе седяла край него. Как бе възможно един сън да е толкова истински?

— Милорд! — повика отново Фейзал.

Майкъл все още трябваше да лежи по корем, така че не виждаше вратата.

— Влез — каза той — и седни на онзи стол, така че да мога да те виждам.

Фейзал седна на крайчеца на стола и сведе тъмните си очи. Лордът не трябваше да прочете измамата в погледа му.

— Вашата съпруга ми остави това за вас. — Той подаде на Майкъл писмото от Малори.

Майкъл реши да го прочете по-късно, когато останеше сам.

— Радвам се, че мога да поговоря с теб. Чух, че принц Халдун те е направил командир на елитната гвардия и са ти дали собствена къща.

Фейзал се усмихна широко.

— Така е, милорд. Бях възнаграден щедро, заради вашите похвали.

— Заслужаваш всичко, което си получил, дори повече. Бих искал да направя нещо и за жената, която ми спаси живота. Навярно ти можеш да ми кажеш какво би желала тя.

Фейзал отново сведе поглед. От него се излъчваше атмосфера на страдание и на разбиране.

— Тя не би приела нищо от вас, милорд. А и днес си заминава.

— Въпреки това настоявам да ѝ се отблагодаря. Впрочем ще попитам майка си. Тя ще избере подходящ подарък за една египтянка.

— Милорд — Фейзал просто смени темата, — денят, в който дойдохте в Египет, беше щастлив за семейството ми. Братовчед ми, Джабал, също получи големи почести. Той ще остане тук като посредник между Камар Гинена и Калдоа. Леля ми и чичо ми ще получат по-голяма къща и пенсия до края на дните си.

— Това съвсем не е достатъчно, Фейзал. Как въобще би могъл да се отплатиш на някой, който е рискувал живота си, за да спаси теб и баща ти? Аз съм този, който е задължен на семейството ти! Преди

всичко бих искал да кажа на сестрата на Джабал колко много съм ѝ признателен за грижите докато бях болен.

— Днес тръгваме заедно с нея, милорд. Сега, след като вече сте добре, не е позволено да я виждате. — Той стана, за да избегне още въпроси на Майкъл. — Желая ви дълъг живот и добро здраве, милорд. Разбрах, че скоро напускате страната.

— Съвсем скоро. Но когато помисля за Египет, винаги ще си спомням за теб и за семейството ти.

Фейзал побърза да излезе, като остави Майкъл да се чуди на странното му поведение. Забулената жена бе застреляла човек, за да го спаси, беше се грижила за него, докато беше болен, но въпреки това той нито веднъж не бе успял да зърне лицето ѝ.

Принц Халдун обикаляше из двореца на Сиди и наблюдаваше как личният му прислужник прави списък на останалото от мебелировката на турчина. Много неща бяха събрани на куп и изгорени като символ на отвращението на египтяните към всичко турско.

Все така забулена, Малори вървеше на две стъпки зад Фейзал, докато отиваха към Халдун.

— Ще ми отделите ли малко време, Ваше височество — попита Фейзал, като се поклони.

— Какво мога да направя за теб? — усмихна се принцът на верния си капитан.

— Знам, че очаквате от мен да се върна незабавно в Камар Гинена, но бих желал да придружа тази жена до Кайро.

Халдун погледна през рамото на Фейзал към жената, която кротко стоеше зад него.

— Това ли е жената, която уби Сиди?

— Да, Ваше височество.

— Искам да поговоря с нея.

Фейзал хвърли бърз поглед към Малори.

— Тя не ви разбира, Ваше височество. Срамежлива е и ще се изплаши от вашето присъствие.

Халдун се намръщи. Очите му се плъзнаха по забулената фигура на жената и се спряха върху ръцете ѝ, които тя държеше пред себе си.

Бяха бели, нежни ръце. Изведнъж Халдун разбра коя е тя.

— Ела с мен, Фейзал. Искам да те попитам нещо. Жената може да остане тук, докато се върнем.

Двамата влязоха в една стая, където няколко слуги навиваха дебел килим. Принцът им нареди да излязат и се обърна към Фейзал.

— Горд съм, че си в елитната ми гвардия, Фейзал, защото знам, че си безстрашен и можеш да бъдеш водач на хората ми.

— Благодаря, Ваше височество.

— Имам обаче и едно друго изискване, което винаги предявям към командирите си. Те трябва да бъдат честни с мен.

Фейзал погледна принц Халдун право в очите.

— Винаги ще бъда искрен с вас, освен ако вече не съм се заклел на друг да пазя тайна.

— Знаеш ли кого имам предвид?

— Да, Ваше височество — жената.

— И двамата знаем коя е тя, нали?

— Дори ако ме лишите от всичките почести, не мога да я издам.

Халдун за миг потъна в размисъл. След това се усмихна.

— Значи си готов да изгубиш всичко, което съм ти дал, за да помогнеш на лейди Малори. Точно такава вяроност очаквам от командира на моята гвардия.

— Как разбрахте, че е тя, Ваше височество? Надявам се, че с нищо не съм я издал.

— Не, ти сдържа обещанието си към нея. Веднъж, преди време, имах възможността да разгледам с огромно възхищение ръцете й. Освен това ми беше ясно, че само някой, който обича лорд Майкъл, би убил Сиди, за да го спаси.

— Давате ли ми позволенията си да придружа дамата до Кайро?

— Но защо тя е толкова потайна, Фейзал? Защо не се разкрие на лорд Майкъл и семейството му?

— Причините са си нейни собствени, Ваше височество. Не съм я питал.

— Тогава се погрижи да я заведеш невредима в Кайро. Ще се видим в Камар Гинена, когато се върнеш. Вземи всичко, от което имаш нужда, за да направиш пътуването й удобно.

Фейзал се поклонил с благодарност и поиска разрешение от Халдун двамата с лейди Малори да си тръгнат.

Принцът се загледа в отдалечаващата се жена, облечена в черно, и си спомни за времето, когато я желаше. Сега обаче мислеше само как по-бързо да намери подходящ човек, комуто да възложи управлението на града, за да може по-бързо да се върне при своята красива Ясмин.

Все пак щеше да му трябва време, за да забрави англичанката със сините очи и червената коса.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

„Милорд,

Знам, че ще ме разберете, когато научите, че ви освобождавам от брака ни. След като обмислих ситуацията, осъзнах, че постъпихме прибързано. Връщам се в Англия. Не смятам да ви търся, нито да предявявам някакви претенции към вас. Не възнамерявам да казвам на никого за брака ни. Тъй като той не бе сключен според християнските обичаи, съмнявам се, че ще бъде валиден в Англия. Разбрах, че сте прекарал тежка болест и се надявам бързо да се възстановите. Винаги ще ви желая само доброто.

Малори Станхоуп“

Майкъл препрочете писмото, опитвайки се го проумее. Какво искаше да каже тя с това, че бракът им не е валиден? И как така се връщаше в Англия без него?

— Майко! — смутено извика той. — Майко, би ли дошла тук?

Касиди дотича в стаята.

— Какво има? Боли ли те?

— Дай ми, моля те, дрехите. Трябва да настигна жена си.

Касиди застана до леглото с решително изражение на лицето.

— Никъде няма да тръгваш, докато не се почувстваш достатъчно добре! Когато реша, че си готов, тогава ще тръгнем. Не по-рано. Освен това, ще се върнем заедно в Англия.

Майкъл изпъшка и внимателно се отпусна в леглото. Беше по-слаб, отколкото си мислеше.

— Ако изчакам дотогава, може да стане прекалено късно. Малори вече ще си е тръгнала.

— Обърни се, за да намажа гърба ти. Междувременно можеш да ми разказваш за жена си — каза му тя с такъв тон, който не му позволи

да ѝ възрази.

Херцогинята намаза с успокояващия мехлем тръпнещия от болка Майкъл.

— Раните ти започват да зарастват, но все още не си достатъчно добре, за да яздиш, сине.

— Трябва да стигна в Кайро. Малори възнамерява да се върне в Англия, а аз искам да поговоря с нея, преди да е тръгнала.

Касиди му подаде чаша студена вода и седна в края на леглото.

— Искам да науча нещо повече за нея. Признавам, че не съм чувала много за фамилията Станхоуп.

Майкъл жадно отпи от водата.

— Всъщност самият аз познавам слабо Малори.

— Къде се запозна с нея?

— По пътя насам. Всъщност, първата ни среща беше малко преди това. Оказа се, че каретата ми я изпръскала с кал, докато пресичала улицата. Не беше особено доволна от това.

— О, Майкъл, не е възможно да си го направил!

— Не беше моя грешката, а и аз дори не знаех, че съм я изпръскал. Но не това беше най-лошото. Докато двама моряци миеха палубата на кораба, единият от тях не видя Малори и плисна вода върху нея. Грабнах кофата от ръцете му и всичко, което тя видя, бе моя милост с доказателството в ръката ми. Признавам, че изглеждах виновен — подсмихна се той.

Касиди се намръщи.

— Не виждам нищо забавно, Майкъл.

— Нито пък Малори. Мога да ти кажа, че тя доста време се отнасяше презрително с мен.

— Но все пак си преодолял всичко това и си се влюбил в нея, нали?

Майкъл разпери ръце в недоумение.

— Не знам какво точно чувствам към нея и със сигурност не знам какво изпитва тя към мен.

Касиди се опитваше да го разбере.

— Но щом не я обичаш, защо се ожени за нея?

— Дължах ѝ го... Поне аз мисля, че това бе причината.

— Има нещо, което криеш от мен, Майкъл. Какво е то?

Той въздъхна. Още от дете никога не бе успявал да заблуди майка си.

— Освен това щях да тръгвам да търся татко и не знаех какво може да ми се случи — призна той. — Малори е от добро семейство и аз... Ами, фамилията ни имаше нужда от наследник, в случай, че не се върнех.

— А-ха, започвам да разбирам. Използвал си бедното момиче като резервоар за следващото поколение на Деуинтърови. Как можа, Майкъл? Не съм изненадана, че те напуска.

— Не е така просто, както изглежда, майко. Преди да започне войната, аз я изпратих в Кайро, така че да бъде извън опасност.

— Майкъл, струва ми се, че си злоупотребил с това момиче. Нищо чудно, че сега тя бяга от теб. Какво си мислеше, че правиш?

— Макар бракът ни да започна по този начин, няхах намерение да я оставя да си иде. Повярвай ми, майко.

— Предполагам. Е, сега не ти остава нищо друго, освен да я убедиш да се върне при теб.

Той й подаде писмото.

— Прочети сама.

— Не чета чужда кореспонденция.

— В текста няма нищо, което да представлява някаква тайна.

Касиди прегледа набързо писмото и го връчи на Майкъл.

— Струва ми се, че тя ти връща свободата, защото мисли, че ти искаш това. Единственото нещо, което ме безпокои в това писмо, е, че тя е знаела, че си ранен, но не е дошла да те види.

— Не знам... Нещо странно се случи през първата нощ, когато ме доведоха в тази къща. Разбира се, това беше сън, но мога да се закълна, че тя беше при мен. Видях я — тя ми говореше и се грижеше за мен. Преди това, когато бях ранен, тя пак се грижеше за мен. Предполагам, че съм объркал двата случая.

— В крайна сметка какво смяташ да правиш, след като откриеш съпругата си, Майкъл?

— Няма да я оставя да си иде.

— Значи трябва само да я убедиш, че искаш тя да остане?

— Знаем ли? Тя е такава, че лесно може да ме вбеси. Никога не съм наясно с това какво мисли и дори нямам представа какви са

чувствата ѝ към мен. Честно казано, не съм предполагал, че една жена може толкова да усложни живота на мъжа.

Касиди го изгледа продължително.

— Винаги съм смятала, че ще се ожениш за лейди Саманта.

— Бях решил да ѝ предложа брак, след като се върна в Англия.

По онова време тя ми се струваше приемлив избор.

Херцогинята се усмихна.

— О, Майкъл, приличаш на баща си повече, отколкото предполагаш. Горя от нетърпение да се запозная със снаха си. Може да се окаже, че тя просто те е спасила от самия тебе.

— Какво имаш предвид?

Тя се наведе и топло го целуна по бузата.

— Няма значение, защото няма да ме разбереш. А сега почивай. Колкото по-бързо оздравееш, толкова по-бързо ще намериш жена си. Може би ще пристигнем в Кайро, преди тя да е тръгнала за Англия.

Рейли влезе в бившия дворец на Сиди и принц Халдун го посрещна с широка усмивка.

— Благодаря ви, че дойдохте, Ваша светлост. Има много неща, които бих искал да обсъдя с вас. Но, преди всичко, позволете ми да ви представя бащата на съпругата ми, шейх Хаким.

Рейли и шейхът си стиснаха ръцете.

— Синът ви ми хареса много, милорд — каза му Хаким. — Не бих се срамувал да го нарека свой син.

— Майкъл очевидно много ви уважава — отвърна му Рейли и насочи вниманието си към Халдун. — Искам да ви благодаря за приятелството ви към сина ми.

— Всъщност той пръв се сприятели с мен. Разказа ли ви как ми спаси живота?

— Не, не е.

— Такъв е Майкъл. Ще поседнете ли с мен?

Рейли се настани в креслото, което му посочи Халдун.

— Дворецът изглежда доста променен от последния път, когато го видях.

— Това е така, защото тъстът ми не харесва нищо турско, а отсега нататък той ще живее в двореца — обясни Халдун.

— Тази перспектива не ме блазни особено, милорд — промърмори Хаким. — Съпругът на дъщеря ми иска да ме направи градски жител, а аз обичам простия живот. Твърде дълго съм живял, бродейки из пустинята, за да мога да се затворя в този палат.

Халдун се разсмя, защото знаеше, че старият шейх говори искрено.

— Не знам друг, който по-бързо би могъл да върне на Калдоя някогашната ѝ слава. Ти си честен човек и ще управляваш мъдро хората си.

Шейх Хаким се ухили.

— Онова, което той всъщност иска да каже, милорд, е, че твърде дълго съм живял с помощта на хитростите си и сега, след като съм се свързал със семейството му, трябва да стана почтен. А аз съм прекалено стар, за да се променям. Без да ме пита, зет ми ме прави отговорен за съкровищата, когато знае, че по-скоро бих освободил хората от тези богатства, отколкото да ги пазя. Да си почтен е товар, който човек с моите наклонности не би могъл дълго да издържи.

Рейли с удоволствие изслуша тази тирада. Знаеше, че Майкъл е много привързан към стария шейх. Принц Халдун се изправи.

— Ваша светлост, ще поговорите ли с мен? Искам да обсъдя няколко лични въпроса с вас.

Хаким вече бе излязъл навън и ругаеше мъжете, които постилаха един килим.

— Не, овчи глави такива! Не искам червено в коридора! Не ви ли казах, че тук искам син килим?

— Да сте чували такъв цветист език? — сърцато произнесе Халдун. — Но Хаким е честен мъж, макар да се мъчеше да ви убеди в обратното.

— Значи сте направил мъдър избор.

Рейли и Халдун влязоха в една просторна зала. Херцогът огледа помещението и замислено каза:

— Трябва да призная, че с удоволствие ще напусна този град. Нямам приятни спомени, свързани с него.

— Разбирам ви. Ще отидете ли в Кайро, преди да отплавате?

— Да. Корабът ми, „Найтингейл“, е закотвен на пристанището в Кайро.

— Това, което ще ви помоля сега, може да ви се стори странно. Аз имам много уши в пустинята и до мен достигна нещо, което бих искал да споделя с вас. Вие ще решите какво да правите с тази информация.

Рейли, който разглеждаше високия купол на тавана, свали заинтригуван погледа си към Халдун.

— Ще ми бъде интересно да чуя?

— Какво знаете за съпругата на Майкъл?

— Само това, което той ми е казал. А то не е много.

— Как ще ви прозвучи, ако ви съобщя, че лейди Малори е била с Майкъл в Калдоя от самото начало?

— Какво имате предвид?

— Случайно узнах, че лейди Малори е тази, която е уредила бягството ви от затвора на Сиди. Тя е същата жена, която е застреляла Сиди само миг преди той да стреля по Майкъл. И още от първия ден на болестта на Майкъл, тя е била край него.

Рейли кимна и продължи започнатия разказ:

— Една нощ отидох в стаята на Майкъл и я видях без фереджетото й. Разбрах, че тази жена, която се преструваше на арабка, всъщност е съпругата на сина ми. Не съм казал това на никого, особено на Майкъл. Не мога да си обясня, защо тя е скрила самоличността си от всички нас?

— Да, отговорът е известен само на лейди Малори... Но тя много обича сина ви и той също е влюбен в нея. Тогава няма ли да бъде справедливо да бъдат заедно?

— Разбрах, че Майкъл на всяка цена иска да стигне в Кайро, преди тя да е заминала за Англия. Горещо се надявам той да бъде в състояние да пътува след по-малко от две седмици.

Двамата мъже сърдечно си стиснаха ръцете.

— Смятах днес да тръгна за дома — каза Халдун, — но реших да остана, докато Майкъл бъде в състояние да пътува. Бих искал да ви изпратя донякъде. Денят, в който ще трябва да се разделя с приятеля си, за мен ще бъде най-тъжния ден в живота ми.

— Радвам се, че решихте да споделите с мен това, което знаете за лейди Малори, Ваше височество. Ще го обсъдя с майката на Майкъл, за да вземем някакво решение.

— Те започнаха брака си при трудни условия. Дано Аллах да им помогне да се съберат.

Малори застана на прага на бащината си къща, но преди да почука, се обърна към Фейзал.

— Не е нужно да оставаш. Благодаря ти за всичко, което направи за мен. Ще ми липсваш.

— Ако някога попаднете в беда или имате нужда от мен, без значение колко години са минали, ще дойда веднага при вас, милейди.

Тя му подаде ръка.

— Ще запомня това.

Малори изчака Фейзал да се отдалечи, чувствайки как я обзема самота.

Почука тихо на вратата и Сафат скоро се появи.

— Милейди, толкова се безпокоях за вас. Слава Богу, че сте невредима!

— Върнаха ли се родителите ми?

— Последвайте ме, ще ви отведе при тях.

Сафат я въведе в един малък кабинет и Малори се загледа в мъжа и жената, които опаковаха в кутии археологическите си находки. Двамата вдигнаха глави, едва когато Сафат се изкашля.

Лорд Тайлър погледна неразбиращо към Малори и след това се обърна гневно към слугата си:

— Мисля, че ти казах: тази вечер ни няма в къщи за никого!

Малори почувства думите му като плесник върху лицето си. Собственият ѝ баща не я позна!

— Не винете Сафат — каза тя, като се вгледа безстрастно в лицето на баща си, а след това погледна към майка си, която я наблюдаваше хладно. — Той предположи, че ще искате да ме видите, тъй като аз съм вашата дъщеря.

— Малори? — попита майка ѝ.

— Значи се върна — рече баща ѝ. — Не знаехме какво да мислим, когато открихме, че си била тук и след това си заминала. Постъпила си лекомислено, като не си оставила съобщение къде отиваш.

Но тя беше отвлечена и Сафат го знаеше. Защо той не бе казал на никого? Малори погледна двамата непознати пред себе си? Как е могла да очаква по-топло отношение? Трябваше да предположи след всичките тези години, какво посрещане ще ѝ устроят.

— Представях си те като малко момиче, докато не влязох в стаята ти и не видях дрехите ти — каза майка ѝ. — Станала си доста хубава.

Баща ѝ я огледа от главата до петите.

— Тази червена коса! Толкова често се явява от страна на твоя род, Джулия! — Той дори не се опита да докосне дъщеря си или да симулира някаква обич.

На Малори ѝ се прииска да се обърне и да избяга от тези хора. В този момент разбра, че през целия ѝ живот братовчедката Феб я бе предпазвала от безразличието им. Те бяха далеч по-безчувствени, отколкото си бе представяла.

Но имаше ли някакво значение? Малори вече бе минала през много по-големи трудности. Щеше да понесе и тази.

— Сафат не ви ли каза, че бях отвлечена?

Трябваше да предположи отговора.

— Разказа ни някаква абсурдна история за отвличане и за араби, които се промъквали в имението. Но той винаги е бил склонен да преувеличава, така че не му повярвахме — с раздражение изкоментира лейди Тайлър.

Гласът на лорда обаче беше суров и носеше скрита закана.

— Не разказвай на никого тази щурава история за отвличането, Малори! Никой няма да ти повярва. Работата ни тук е много важна, но ще ни отзоват обратно, ако с нещо се компрометираме пред правителството.

Майка ѝ се опита да бъде по-дипломатична.

— Местните хора не биха посмели да докоснат една англичанка. По-разумно ще е да кажем на всички, че си се почувствала самотна и си се върнала в Англия.

Малори беше прекалено ядосана, за да заплаче. Тези хора бяха чужденци за нея. Не ги познаваше и беше явно, че и те не искаха да я опознаят.

— Нямам никакво намерение да остана тук — каза тя. — Връщам се в Англия.

— Мъдро решение — съгласи се баща ѝ, кимайки одобрително.
— Тук не е място за една млада жена на възраст за омъжване. Не бихме могли да ти намерим подходящ съпруг в Египет.

Малори беше изморена и се чувстваше така, сякаш през гърлото ѝ бе преминала половината пустиня.

— Бихте ли ме извинили, но мисля да се прибера в стаята си. Искам да се изкъпя и да си легна.

Майка ѝ пристъпи зад нея.

— Изумително! Малори, ти беше толкова грозно малко нещо... Кой би помислил, че ще станеш истинска красавица?

— Очите е взела по линия на моето семейство — отбеляза баща ѝ, като се приближи към нея.

— Бихте ли ме извинили, но ще ви пожелаая лека нощ. Не искам да се натрапвам в живота ви повече от необходимото.

След като Малори излезе от стаята, родителите ѝ се спогледаха и баща ѝ учудено подхвърли:

— Изглежда, че по природа е доста студена, не мислиш ли?

Кроейки планове за заминаването си, Малори се изкъпа и се мушна в леглото. На следващия ден щеше да се спусне надолу по Нил и да вземе първия кораб за Англия. Щеше да отиде при братовчедката Феб и да я помоли да остане при нея. Това е. Просто и ясно.

Да, бе допуснала непростима грешка, като дойде в Египет. Помисли си за Майкъл и като зарови лице във възглавницата, заплака с горчиви сълзи. Ако си беше останала в Англия, не би се влюбила в мъж, който никога нямаше да отвърне на чувствата ѝ.

Заспа, стиснала пръстена, който Майкъл ѝ бе подарил за сватбата. Само това ѝ бе останало за спомен от лорд Майкъл Деуинтър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Рано сутринта Малори се облече в семплата си сива пътна рокля. Преброи парите си и въздъхна с натежало сърце. Щяха да ѝ стигнат за пътя до Англия, но се съмняваше, че ще има достатъчно, за да вземе дилижанса до къщата на Феб. Явно трябваше да забрави за всякаква гордост и да помоли баща си за пари.

Малори не очакваше да види родителите си станали толкова рано, но те вече закусваха в трапезарията, когато тя влезе.

— Добро утро, Малори — каза майка ѝ, като ѝ посочи стола до себе си. — Радвам се, че сме заедно. Ще закусиш ли с нас?

— Да, благодаря.

Лейди Джулия сипа гъста овесена каша в една купичка и я подаде на Малори.

— Роклята ти е ужасна! Предполагам, че Феб я е избирала. Никога не е имала представа от стил.

Вътрешно Малори се разлюля от гняв.

— Тя се справяше доста добре, като се имат предвид парите, които ѝ отделяхте — саркастично отговори тя.

Лорд Тайлър отпи от кафето си и се обърна към жена си.

— Виждаш ли колко непочтителна е дъщеря ти? Навремето настоявах да я изпратим в пансион, но ти държеше братовчедка ти да се грижи за нея.

Малори се изправи, вдигна високо глава и безстрастно изрече:

— Заминавам днес. Но установих, че средствата ми са на привършване. Не ми е приятно да ви моля за пари, обаче нямам друг избор.

Баща ѝ наведе глава, явно смутен. Когато погледна към нея, очите му бяха печални.

— Някои хора просто не трябва да имат деца, Малори. Знам, че не ти бяхме добри родители, но ние имахме живот, който обичахме, и ти просто не се вписваше в него.

Младата жена поклати глава.

— Не познавам нито един от вас и не държа и вие да ме познавате. Искам само да си отида. Ще помоля Сафат да ме откара до пристанището.

Баща ѝ се изправи.

— Ще взема пари от кабинета си.

Когато той излезе, Малори погледна към майка си.

— Извинявам се за всички неудобства, които може би съм ви причинила. Мога да ви уверя, че наистина повече няма да ви досаждам.

Майка ѝ стана и се приближи към Малори, но не я докосна.

— За много неща съм съжалявала в живота си и едно от тях е, че не познавам собствената си дъщеря. — Тя сви рамене. — Ако се беше родила син, както искаше баща ти, щеше да бъде различно. Не можеш да разбереш каква гордост е за един мъж да има син. Мъжете обичат да се хвалят със способностите на синовете си и...

— Разбирам. — Малори тръгна към вратата. — Винаги съм знаела какво разочарование съм за вас.

— Искаш ли да дойдем с теб до пристанището? — попита майка ѝ, сякаш това щеше да запълни отчасти пропастта между тях.

— Ако не възразявате, предпочитам да отида сама.

— Ще ни упрекнат с баща ти, че сме ти позволили да пътуваш без компаньонка.

Малори погледна към непознатата, която по нещастно стечение на обстоятелствата ѝ беше майка. Изглежда, че единствената грижа на тази жена бе какво ще кажат хората.

— Няма да общувам с никого и никой не ще има основание да ви обвини за поведението ми.

Лейди Джулия я погледна несигурно.

— Струва ми се, че нищо друго не можем да направим.

Баща ѝ, който току-що се бе върнал, подаде на Малори затворен плик.

— Това ще покрие всичките ти разходи. Бях повече от щедър. Когато се прибереш у дома, си обнови гардероба.

— Благодаря. Трябва да побързам, защото Сафат чака да ме откара на пристанището.

Те отидоха с нея до вратата.

— Животът с нас нямаше да ти хареса, Малори — каза майка ѝ.
— Ние пътуваме непрекъснато и всъщност нямаме място, което бихме могли да наречем наш истински дом.

— Имате къща в Англия, която вече е съвсем занемарена — напомни им тя.

— Не сме привързани към Стоунридж, защото след смъртта на баща ти имението ще премине в ръцете на някакъв наш далечен братовчед.

Баща ѝ я потупа по рамото, а майка ѝ сковано я целуна по бузата.

Сафат помогна на Малори да се качи в двуколката и веднага потеглиха. Тя не погледна назад. Зад нея нямаше нищо. Нищо не я чакаше и в Англия.

Вече си представяше как ще се превърне в стара мома и ще завърши дните си самотна и без приятели. Но беше прекарала една прекрасна любовна нощ и никой не можеше да ѝ отнеме спомена за нея.

През пустинята се точеше дълга върволица от ездачи. Колоната водеха Майкъл и семейството му, придружени от принц Халдун, а британските войници яздеха назад заедно с бедуините. Когато стигнаха до Нил, се спуснаха по течението надолу, към Кайро. Точно преди да навлязат в покрайнините на града, принц Халдун даде знак за почивка.

— Аз съм дотук — вдигна ръка той. Двамата с Майкъл слязоха от конете и се прегърнаха. Очите на принца бяха пълни с тъга. — Когато се разделят приятели, човек сякаш губи част от самия себе си, но когато тези приятели са като братя, тогава те никога няма да изгубят дружбата си.

Майкъл знаеше, че никога няма да срещне по-добър приятел.

— Ще се видим пак, Халдун.

— Да, дано скоро се срещнем отново. Добрите приятели не трябва да остават разделени задълго.

Майкъл възседна коня си и обходи с очи дългата редица воители от джебелия. Познаваше мнозина от тези мъже. Беше ял храната им и се бе бил на тяхна страна. Част от него винаги щеше да остане Акдар'ем Акраба. Той вдигна ръка в мълчалив поздрав, после се обърна и пришпори коня си към Кайро.

Когато стигна до върха на една висока пясъчна дюна, Майкъл спря и обърна коня си. Халдун и войниците му бяха изчезнали. Вечно движещият се пясък бе заличил следите им.

Лорд Тайлър и лейди Джулия тъкмо опаковаха в сандъци находките си, които щяха да бъдат изпратени в Британския музей, когато в стаята влезе Сафат.

— Едни много важни хора искат да ви видят — каза той, като се поклони. — Много важни.

Лорд Тайлър остави настрана абаносовата статуетка, която държеше, и го изгледа раздразнено.

— Кой ли пък може да е по това време?

Жена му се помъчи да оправи прическата си.

— Изморена съм вече, Тайлър. Нека видим кои са, но не им предлагай чай. Не искам да закъснеем за вечерята у лейди Менгръм. При нея винаги има много интересни гости.

Майкъл огледа малката дневна, която приличаше повече на музей. Нямаше нищо, което да му подсказже присъствието на Малори тук.

Рейли вдигна една малка египетска статуя на Озирис, повъртя я в ръцете си и я подаде на Касиди.

— Фалшификат — с антипатия рече той.

— Имате набито око за антиките — каза лорд Тайлър, който тъкмо влизаше в стаята с жена си. — Тази статуя може да излъже повечето хора.

— Изненадам съм, че е възможно да заблуди някого, тъй като е направена от черен мрамор, а той е бил непознат на древните египтяни.

— Точно така е — заяви лейди Джулия, — но малцина знаят това. — Тя огледа с хладно любопитно четиримата гости в стаята. Жената носеше изумруденозелен костюм за езда, чиято кройка подсказваше парижкия му произход. Тримата мъже очевидно бяха богати и високопоставени личности.

— Слугата ми пропусна да ми каже имената ви — каза вместо извинение лейди Джулия.

Майкъл пристъпи напред.

— Това са родителите ми, херцогът и херцогинята на Рейвънуърт, а това е зет ми, лорд Гленкерин. Сигурен съм, че дъщеря ви ви е говорила за мен — аз съм Майкъл.

Семейство Станхоуп определено беше впечатлено от гостите си. Но освен това те бяха подразнили и любопитството им.

— Е — каза лорд Тайлър, — определено съм чувал за вас. Фамилията Деуинтър е много известна. Но Малори не ни е споменавала, че се е запознала с вас.

Майкъл го погледна изумен. Миг след това изумлението му премина в раздражение.

— Може би, ако помолите Малори да се присъедини към нас, бихме изяснили всичко. Къде е тя?

Домакинята им предложи да седнат.

— Желаете ли чай?

Касиди забеляза недоволството на Майкъл от това, че Малори не беше уведомила родителите си за сватбата. И понеже се страхуваше синът ѝ да не каже нещо рязко, реши да се намеси.

— Би било добре, благодаря ви. Но все пак не можем да останем дълго, защото капитанът на яхтата ни предупреди, че трябва да отплаваме преди залез. Дойдохме само заради дъщеря ви.

— Какво искате от Малори? — Смущението на лорд Тайлър премина в подозрение. Хора като тези Деуинтър не биха проявили и най-слаб интерес към дъщеря му, освен ако не ги бе подразнила с нещо. — Ние, англичаните, трябва да се държим по начин, който прави чест на кралицата и страната — рече лорд Тайлър. — Не е нужно повече да се безпокоите за действията на Малори. Тя вече е на път към Англия.

— Кога тръгна тя? — рязко запита Майкъл.

— О, съвсем скоро. Не се притеснявайте — продължи археологът. — Моля ви да разберете, че лошото поведение на това момиче няма нищо общо с мен или с майка ѝ. Тя бе отгледана от една наша роднина и наистина сме я виждали рядко. Ако постъпките ѝ са ви се сторили необичайни, надявам се да го отдадете на младостта и на липсата ѝ на възпитание, и да не вините нас.

Уорик погледна въпросително към Касиди. Какви ги приказваше този човек?

Рейли сложи ръка върху рамото на жена си, с надеждата да я успокои. Тя обаче се дръпна от него, вече достатъчно разгневена.

— Лорд Тайлър, повече не мога да ви позволявам да злепоставяте дъщеря си! — блеснаха гневно очите ѝ. — Макар да не я познавам лично, отскоро започнах да я ценя високо. Тя има смелост и характер, каквито липсват на мнозина. Вместо непрекъснато да я порицавате, вие би трябвало да благодарите на Бога, че сте благословени с такава дъщеря. Мога да ви уверя, че всички от семейството ни имаме достатъчно основания да сме ѝ е признателни и сме готови да ѝ дадем обичта, от която вие явно сте я лишили.

Стресната, лейди Джулия отстъпи, за да се подпре на съпруга си.

— Но... но какво точно е направила дъщеря ми, за да я считате за толкова чудесна?

Рейли се намеси, преди Касиди отново да е взела думата.

— Може би синът ми ще ви разкаже — рече той и погледна многозначително към херцогинята.

Антипатията на Майкъл към тези хора все повече се засилваше.

— Вашата дъщеря не само спаси живота на мен и на баща ми, но оказа и голяма услуга на страната ни. Баща ми възнамерява да предложи на Нейно величество да възнагради Малори за направеното.

Той погледна към майката на Малори, която втрещено и безмълвно го зяпаше. Следващите му думи я накараха да седне.

— Очевидно Малори не ви е казала, че стана моя жена.

Домакините се спогледаха зашеметени. Миг по-късно казаното от Майкъл достигна до съзнанието им. О, Господи...

— Ваша светлост! — Джулия сияеща се обърна към Касиди. — Само като си помисля — нашите семейства са свързани с брак. Не мога да изразя с думи колко съм щастлива! Трябва да настигнем Малори и да я върнем. Ще организираме голямо парти. Може би ще дойде дори самият вицецрал.

Рейли отново реши, че е по-добре да се намеси, преди жена му да си е отворила устата.

— Моля да ни извините, ако ви се струваме припрени, но веднага заминаваме за Англия.

Лейди Джулия видя как се стапят грандиозните ѝ планове.

— Но сигурно бихте могли да останете още няколко дни. Ще изпратя Сафат да доведе дъщеря ми. Може би шлепът още не е отплавал.

— Не, благодаря — натъртено рече Майкъл. — Ще открия съпругата си и без вашата помощ. — Пламтящ от гняв, той се обърна към вратата, а Касиди и Рейли го последваха безмълвно.

Уорик, истински развеселен от случката, спря на прага и се усмихна любезно.

— Мисля, че няма да останем за чая.

След като гостите им си тръгнаха, съпрузите се спогледаха. Разстроен, бащата на Малори пръв наруши мълчанието:

— Сами си го заслужихме, Джулия. Откъснахме Малори от себе си и сега тя си има ново семейство. Мога само да гадая колко студени и безсърдечни сме се сторили на херцога и херцогинята.

— О, Тайлър, май се държахме зле с дъщеря ни. Не бих я винила, ако не поиска повече да ни види.

— Странно, но откривам сходство в поведението си с това на Хенри Осми. Подобно на него аз отчаяно исках син. И също като него, когато ми се роди дъщеря, аз я отхвърлих. Неговата дъщеря, Елизабет, станала най-великия владетел, когото Англия познавала. Подобно на нея, Малори се е отличила без наша помощ. Един ден тя ще носи титлата херцогиня на Рейвънуърт. И ние няма да бъдем част от живота ѝ.

— Нито пък заслужаваме да бъдем. За първи път ме е срам от самата себе си. Тя се нуждаеше от мен като майка, а аз само я критикувах. Нищо чудно, че не ни е казала за брака си.

— Знаеш ли, дори не изпитвам гняв от факта, че лорд Майкъл не ми е искал разрешение да се ожени за дъщеря ми. И защо би трябвало да го прави? Аз никога не съм ѝ бил баща.

— О, Тайлър, какво направихме?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

„Найтингейл“ свали платна, за да сигнализира на кораба, че иска да се приближи. Тъй като на яхтата се вееше британският флаг, капитанът на кораба извика на английски:

— Какво искате от нас?

— Тази яхта е на херцога и херцогинята на Рейвънуърт — отговори му капитан Норис. — Тяхната снаха пътува с вашия кораб. Съпругът ѝ иска разрешение да се качи на борда, за да вземе жена си.

— Нека дойде — отвърна египетският капитан, като си помисли, че само един ингилизин може да изгуби съпругата си.

Малори сепнато отвори очи, усетила, че корабът е спрял. Най-вероятно бяха влезели в някое пристанище, за да натоварят още стока. Обърна се на другата страна и стисна очи. Само по-скоро да излязат от Нил и да се качи на борда на кораба, който ще я откара в Англия!

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Тя не беше онази млада жена, която бе дошла в Египет. Беше познала щастието, но бе познала и скръбта... Беше се влюбила и бе убила човек... Как щеше да живее по стария начин, сякаш нищо не се бе случило?

Зарови лице във възглавницата. Никога повече нямаше да бъде щастлива.

Изведнъж вратата на каютата се отвори и в отвора ѝ се откри високата фигура на Майкъл. Светлината от коридора беше достатъчна, за да се види, че на лицето му бе изписан гняв.

— Не мислиш ли, че е малко необичайно съпругата да напусне мъжа си, без да го попита?

Тя седна бавно, опитвайки се да си събере акъла и да се съсредоточи.

— К-как се озова тук?

— Няма значение. — Той се пресегна и я вдигна на ръце. — Няма да се отделяш от мен, докато не ми омръзнеш! — Зелените му очи се впиха в нейните. — А ти все още не си ми омръзнала.

— Майкъл, аз...

— Замълчи! Вече ми причини достатъчно неприятности. Идваш с мен — и не искам да чувам нито една дума против.

Малори си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие. Той я искаше. Иначе не би тръгнал след нея.

— Добре, Майкъл.

Той взе роклята ѝ, която Малори прилежно бе сгънала на стола, с ловки движения я нахлузи върху нощницата ѝ и сръчно я завърза на гърба.

Всеки път, когато Малори се опиташе да каже нещо, гневният му поглед я караше да замълчи.

Отново я вдигна на ръце и я изнесе на горната палуба, където любопитните пътници ги посрещнаха с усмивка.

— Благодаря ви, капитане — каза Майкъл. — Сега ще изпратя човек да пренесе вещите на жена ми на моята яхта и няма да ви безпокоим повече.

— Добре, Ваше превъзходителство. Но трябва да биете жена си по-често, както аз правя с моята. Тогава тя ще мисли повече, преди да ви напусне.

Очите на Майкъл проблеснаха закачливо и се сведоха към Малори.

— Може би ще последвам съвета ви. Тази хубавица е една изключително непокорна съпруга.

Малори зарови лице в гърдите му. Беше прекалено щастлива, за да каже каквото и да е. Без да се церемони, Майкъл я преметна през рамото си, прескочи релинга и се спусна по въжената стълба към очакващата го лодка. Стъпи на дъното ѝ и пусна Малори на седалката. Тя забеляза огромния кораб само на няколко фута от тях.

— Къде ме водиш?

— На семейната яхта.

Натовариха на лодката сандъка с оскъдните вещи на Малори и тръгнаха. Малори потърси с жаден поглед очите на Майкъл.

— Мислех, че повече няма да те видя.

Той вдигна поглед, но към „Найтингейл“.

— Родители ми те чакат, за да се запознаят официално с теб. Предполагам, че ще проявиш разбиране, когато ти кажа, че са много любопитни да те видят.

Малори огледа ленената си сива рокля и се смути от неугледния си вид.

— Но аз не съм облечена подходящо, за да ме представиш на семейството си.

— Може би предпочиташ дълга черна рокля и фередже? — свари я неподготвена саркастичният му тон.

Малори сведе очи, питайки се колко ли знае той за ролята, която тя бе изиграла в Калдоа?

— Никога вече няма да се облека като арабка.

Майкъл усещаше, че ги наблюдават и от двата кораба. Той просто взе ръката ѝ.

— Какво ще правя с теб, Малори?

— Можеше да ме оставиш да стигна в Англия. Тогава нямаше да ти причинявам повече неприятности.

Очите му се плъзнаха по блестящата ѝ коса, която сякаш ловеше умиращите слънчеви лъчи.

— Не бих го направил. Независимо дали ти харесва или не, ти си моя съпруга.

Не ѝ остана време да му отговори, понеже стигнаха до „Найтингейл“.

Щом се качи на борда на яхтата, Малори се озова обградена от семейството на Майкъл. Херцогинята я хвана за ръка и я поведе към ярко оцветената каюткомпания. Останалите членове на семейството ги последваха.

Когато се скриха далеч от любопитни погледи, Касиди прегърна снаха си, после отстъпи крачка назад, огледа я от главата до петите и се усмихна.

— Разбирам, защо синът ми се е оженил за теб, скъпа. Ти си прекрасна.

— Мой ред е — намеси се Рейли, като взе ръката на Малори и я поднесе към устните си. — Майкъл наистина е щастливец. Добре дошла във фамилията Деуинтър, Малори.

Малори не бе очаквала такова мило посрещане. А когато лорд Уорик дойде при нея и я целуна леко по бузата, очите ѝ заблестяха от сълзи.

— Сигурно ти дойдохме прекалено много, Малори — каза ѝ той. — Преди време стоях на твоето място, докато ме приемаха в това

изключително семейство. — Погледна към Майкъл, който току-що бе влязъл, след като се бе разпоредил къде да сложат вещите на жена му, и продължи: — В семейството наистина сме късметлии, защото всичките ни жени са красавици.

Майкъл придърпа Малори в ръцете си.

— Как мислиш, татко, добър ли е изборът ми?

— Бих казал, че си открил рядък скъпоценен камък, сине.

Рейли отвори бутилка вино и раздаде чаши на всички.

— Искам да вдигна тост за снаха си. Без нея днес тук нямаше да ме има нито мен, нито пък Майкъл.

Малори се обърна към мъжа си:

— Значи... са ти казали?

— Отначало не подозирах нищо. Но трябваше да се досетя, че няма да отидеш в Кайро, както ти бях наредил. Би трябвало и да съм ти много ядосан, загдето си се изложила на опасност.

Сега вече сълзите потекоха по бузите ѝ, въпреки опитите ѝ да ги възпре.

— Никога няма да си простя, че убих човек.

Касиди се приближи до нея и я прегърна.

— Не трябва да се тровиш с това, мила. Мисли само, че си спасила моя и твоя съпруг. От онова, което чух, шейх Сиди Ахмед е бил зъл човек и си е заслужавал смъртта.

Колко успокояващо бе да сложи глава на рамото на херцогинята! Малори никога преди не бе срещала майчина ласка и утеха.

— Винаги ще виждам лицето му...

Касиди я отдръпна от себе си на ръка разстояние.

— Не, напротив. От днес нататък няма и да помисляш за онзи човек! — Херцогинята се пресегна, измъкна кърпичката от малкото джобче на Рейли и избърса мокрите бузи на Малори. — Скъпа, ако пролееш още само една сълза, ще ме накараш да заплача с теб.

— Предлагам да спрем със сълзите. Тази вечер е щастлива — намеси се Рейли, като се опита да внесе по-лека нотка. — Особено за семейството ми. Никой мъж не е бил повече благословен и повече прокълнат, отколкото съм аз с жените край себе си — каза той, като смигна на сина си.

Касиди се разсмя с глас.

— Малори, мисля, че съпругът ми има предвид мен и дъщеря ни, Ариън. Виждаш ли, скъпа, винаги трябва да ги караме да предполагат какво ще направим. По този начин няма да им омръзнем.

Малори се усмихна през сълзи, чувствайки как топлината на семейство Деуинтър я сгрява цялата. Но когато погледна към Майкъл, забеляза замисленото изражение на очите му. Той беше станал тих, почти покорен, и тя не знаеше защо.

Малори последва свекърва си в просторната каюта, застлана с дебел кремав килим, в който краката ѝ потъваха.

Касиди не разбра, защо синът ѝ я бе помолил да настани жена му в отделна стая.

— Това е спалнята на дъщеря ми — рече тя. — Надявам се да се чувстваш удобно тук. Може би трябваше да сменя мебелите, след като Ариън се омъжи и се премести в Шотландия, но аз запазих стаята така, както тя я бе подредила. Предполагам, че съм сантиментална.

Спалнята бе обзаведена с мебели в пастелносив и лимонено. Имаше тясно легло с копринен балдахин. До едната стена беше поставено жълто канапе, а край отсрещната стена — дълга маса.

— Ариън избра тези мебели на дванайсетия си рожден ден.

— Всичко тук е чудесно и радва окото.

Касиди се усмихна.

— Сигурно се чувстваш претрупана с впечатления от всички нас. Искам обаче да знаеш едно: щастлива съм, че Майкъл е имал достатъчно разум да се ожени за тебе.

— Но вие не ме познавате.

— Винаги съм се радвала на добра проникателност. Убедена съм, че ще направиш сина ми щастлив.

— Ваша светлост...

— Имаш ли нещо против да ме наричаш с личното ми име?

— Ще се опитам, но вие сте херцогиня.

Касиди докосна ръката на Малори.

— Някой ден ще ти разкажа как станах херцогиня. Аз съм преди всичко майка на Майкъл и искам да бъда някой, при когото винаги можеш да дойдеш, щом почувстваш нужда от приятел. Знай, Малори, че един ден ще застанеш на моето място.

— О, Ваша светлост, надявам се това да не се случи дълго време. Искреността, която се четеше в сините очи на Малори, трогна и развесели Касиди.

— Да се надяваме. — След това тя стана сериозна. — Стаята на Майкъл е точно срещу стълбите. Той реши, че тук ще се чувстваш по-удобно.

Малори сведе очи, но херцогинята успя да забележи тъгата, която се появи в дълбините им.

— Не ви дели голямо разстояние. Може би ти ще направиш първата крачка, скъпа?

Малори се обърна и затвори очи.

— Не бих могла, Ваша светлост.

Касиди усещаше, че нещо не беше наред между сина ѝ и снаха ѝ, но не ѝ беше работа да се намесва. Те сами трябваше да намерят пътя един към друг. А в това тя не можеше да им помогне.

Малори седеше до херцога и слушаше добродушните шеги, които се разменяха край масата. Никога не бе предполагала, че в едно семейство може да има толкова взаимна топлина и нежност.

Явно бе, че херцогинята е душата на семейството. В очите на тримата мъже се появяваше неизказана нежност, щом се обърнеха към нея. Междувременно всички забавляваха Малори и не я оставяха да се чувства като външен човек. Тя бе буквално заляна от въпроси за досегашния ѝ живот.

Касиди по майчински се натъжи, щом долови мъката на Малори от самотното ѝ детство.

— Кажете ми, Малори, какво мислите за „Найтингейл“? — попита я херцогът.

— Никога не съм предполагала, че един кораб може да бъде толкова луксозен, Ваша светлост. Прилича ми на плаващ дворец. Какво означава името му?

Рейли и Касиди си размениха съзаклятнически погледи, а Уорик се разсмя и обясни:

— Всички се питаме същото, Малори. Но херцогът и херцогинята пазят тайната си.

Касиди нежно сложи длан върху ръката на зет си.

— Ще ви оставя бележка в дневника си, който ще можете да отворите в деня на смъртта ми. В тази бележка ще ви разкрия всичко за „Найтингейл“.

— Не трябва. — Рейли поднесе ръката ѝ към устните си. — Тази тайна е само наша. Нека да умре с нас.

Малори скришом хвърли поглед към Майкъл. Как копнееше той да я помилва с очи така, както баща му бе помилвал майка му! Дали това семейство знаеше, че притежава рядък дар? Да, всички знаеха това и го ценяха високо.

Най-сетне „Найтингейл“ навлезе в Средиземно море. Луната отразяваше блестящия си образ в тъмните му води. Малори стоеше до релинга и си мечтаеше да стане част от това чудесно семейство.

— Чудех се къде изчезна, Малори — каза Майкъл, като се приближи зад нея. — Потърсих те, но беше излязла.

— Видях те да играеш шах с Уорик и не исках да ти преча. Кой спечели?

— Този път аз. Но зет ми е добър. Следващия път най-вероятно той ще ми даде „мат“.

— Поздравления.

— Значи „Найтингейл“ ти хареса? — изгледа я продължително той.

— Никога не съм предполагала, че един кораб може да бъде толкова красив. Сигурно го обичаш.

— Да, обичам го, но почакай да видиш Рейвънуърт. Това е истинската любов на семейството.

Малори потрепери от студ и Майкъл я притегли в топлината на прегръдката си.

— Говориш за фамилната ви къща ли, Майкъл?

— Да. Знаеш ли, странно е, но преди да отида в Египет, мислех малко за наследството си и още по-малко за бъдещето си. Сега всичко ми изглежда така ясно, сякаш пред мен се отвори врата и аз видях тайната на живота.

— Защото си един от щастливците, чиито живот е бил уреден още преди да се родят, Майкъл.

Вягърът повдигна един кичур от косата ѝ и погали с него лицето му. Той протегна ръка и прекара пръсти през копринените нишки.

— Запознах се с майка ти и баща ти.

— И какво мислиш след тази среща с тях?

— Че си била много самотна през целия си живот. Смятам да променя това.

Тя го погледна и нещо заседна в гърлото ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Че сега принадлежиш към моето семейство и ние всички ще се грижим за теб.

Тя наведе глава и заби поглед в най-горното копче на ризата му.

— Ооо.

Той се усмихна, без да усети болката, която я разкъсваше отвътре.

— Искаш ли да поемеш за малко кормилото на „Найтингейл“?

Очите ѝ неочаквано заблестяха.

— Може ли?

— Разбира се. — Той я поведе към горната палуба. — Малори, позволи ми да ти представя капитан Норис. Капитане, моята съпруга — лейди Малори.

— Приятно ми е да се запозная с вас, милейди. Мислех, че лорд Майкъл никога няма да улегне.

Малори хареса капитана и свободния начин, по който той разговаряше с Майкъл.

— Радвам се да се запозная с вас, капитан Норис.

— Малори, всичко, което знам за морето, съм го научил от капитан Норис. Той е единствения капитан, който „Найтингейл“ някога е имала.

— А тази яхта е единствената ми любов, милейди. Познавам всяко късче от нея и я пазя ревниво.

— Ще ви сменя за малко — каза Майкъл, като взе кормилото.

— Морето е спокойно, милорд. Когато решите да слезете долу, извикайте Макнаб да поеме щурвала. — Той докосна шапката си. — Приятна вечер, милейди.

Щом капитанът си отиде, Майкъл придърпа Малори към кормилото и я накара да го хване.

— Усещаш ли същото, което изпитвам аз, когато сложа ръцете си на кормилото?

— Но аз не зная какво чувстваш.

— Че се докосвам до нещо живо. Яхтата е като дама, която откликва на всяко мое докосване.

Малори му се усмихна.

— Сигурна съм, че много жени биха направили точно това.

Той хвана ръцете ѝ, за да ѝ помогне да насочва кораба.

— Говорех за кораба.

— Семейството ти ми харесва, Майкъл.

— Те също те харесват.

Изведнъж той остави кормилото и рязко я обърна с лице към себе си.

— Защо ме напусна?

— Аз... трябваше да обмисля много неща. Например — убих човек. Трудно се живее с такова нещо.

— Аз убих много хора. — В гласа му нямаше капка съжаление. Майкъл очерта лицето ѝ с пръст. — През онази нощ, когато бях болен, ти беше край мен, нали?

— Да.

— Почувствах го.

— Майкъл, исках да ти върна свободата, защото причините, които ни накараха да се оженим, бяха погрешни. Като видях родителите ти и лорд Уорик, разбрах, че не принадлежа към твоя свят. Аз не мога нищо да ти дам.

Той докосна челото ѝ с устни.

— Ела при мен в деня, когато можеш да ми дадеш нещо. Аз ще те чакам. Дотогава ще проявя търпение.

— Не те разбирам.

Той се усмихна тъжно.

— Толкова по-зле.

Обърна се пак към кормилото и повече от час двамата управляваха кораба.

Малори се почувства така, сякаш е част от вятъра, сякаш е едно цяло с морето, а сърцето ѝ биеше лудо, защото Майкъл се притискаше с цяло тяло към нея. Спомни си за брачната им нощ, когато той я бе

любил, и закопня отново Майкъл да я отведе в каютата си и да правят любов до сутринта.

Отметна глава назад и решително каза:

— Майкъл, искам да бъда твоя жена.

— Защо, Малори?

Вместо отговор тя се надигна на пръсти и намери с устните си неговите.

Той пое дълбоко дъх, притисна я към себе си и извика силно в тъмнината:

— Макнаб, можеш да ме смениш.

Когато морякът се качи на палубата, лордът отведе жена си в своята кабина. Там я прегърна и положи изгаряща целувка върху треперещите ѝ устни.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Майкъл погали косата на Малори.

— Толкова мека, толкова жива... — промърмори той в ухото ѝ.

— Майкъл?

— Да, Малори.

— Ти каза, че очакваш от мен нещо, което никога не съм ти предлагала. Дадох ти тялото си, след това — свободата. Какво друго можеш да искаш от мен?

— Не знаеш ли?

— Не. Мислих за това, но не открих нищо ценно, което би могло да те интересува.

— Защо ме заряза в Калдоя?

— По ред причини. Защото убих човек и не исках ти да знаеш за това. И защото... защото в нощта, когато изгаряше в треска, ти извика името на друга жена.

Ръката му замря върху гладкото ѝ рамо.

— Така ли?

— Да. Предполагам, че когато един мъж в бълнуванията си вика името на някоя жена, той сигурно я обича.

Майкъл се опита да отгатне чие име бе казал.

— Ще ми кажеш ли името?

— Саманта.

Тъмнината скри усмивката му.

— И какво точно казах за Саманта?

— Не разбрах, защото не говореше ясно. Спомена нещо за някаква циганка... за любов и предателство. Не си спомням точно.

Ръката на Майкъл се плъзна към гърба ѝ и той я придърпа до себе си.

— Да разбирам ли, че си ревнива?

Искаше ѝ се да се разтопи в топлината на тялото му и да почувства отново пробуждането на страстта, но не посмя.

— Нямам право да бъда ревнива, Майкъл.

Той я заведе по-близо до леглото. То бе единственото място в стаята, осветено от луната, която грееше през илюминатора.

— И искаше да ми върнеш свободата?

Това, за което всъщност жадуваше, бе да остане завинаги в прегръдките му.

— А... да, искам.

Устните му погалиха шията ѝ.

— Защо?

— Аз... не мога да мисля, когато правиш така.

Той я хвана през кръста.

— Така ли?

Тя се измъкна от ръцете му.

— Защо правиш така?

Той взе ръката ѝ и целуна подред всеки пръст.

— Какво правя, Малори?

— Майкъл, не ме измъчвай. Знаеш, че не съм свикнала да...

Той се наведе и устните му погалиха нейните. След това я изгориха с дълга, опияняваща целувка. През това време ръцете му разкопчаваха роклята ѝ на гърба.

Продължи да я целува по шията, по бузите, захапа леко меката част на ушите ѝ и накрая тя се подпря в изнемога на него.

— Сега вече знаеш ли какво искам от теб, Малори?

Изведнъж тя разбра ясно желанието му, а заедно с прозрението дойде и болката.

— Ти искаш син — прошепна тя.

Мракът ѝ попречи да види разочарованието в очите му.

— Искам много синове, Малори. Ще ми ги дадеш ли?

— Затова се ожени за мен толкова бързо — каза тя с разбиране. Как не го бе видяла досега? През цялото време то е било в очите му. — Не се ожени за мен, за да спасиш репутацията ми, а защото можеше да умреш и непременно трябваше преди това да ми направиш дете.

Майкъл смъкна роклята от раменете ѝ и додаде с натезал и подрезгавял от страст глас:

— Има ли значение, защо съм се оженил за теб? Тогава те желяех, желая те и сега.

— Ще ти дам твоя син, Майкъл. Предполагам, че ти дължа поне това.

Той докосна рамото ѝ с устни, после промуши пръсти в косата ѝ и ги прекара през къдриците ѝ.

— А аз, сладка Малори, какво трябва аз да ти дам?

— Семейство — отвърна тя, докато Майкъл я полагаше нежно върху леглото си. — Искам да принадлежа към семейството ти.

Той се отпусна върху нея, а разтреперените му ръце се плъзнаха по бедрата ѝ и нетърпеливо свалиха бельото ѝ.

— Тогава ела при мен. — Той се притисна с цялото си тяло към мекотата ѝ и потрепери от напора на чувството, което го бе обладало. — Ела при мен и аз ще ти дам синовете си, Малори.

— Майкъл, аз...

— Шшш — прошепна той, — не ми отказвай. Ще те любя всяка нощ и когато хвърлим котва в Англия, ти ще носиш детето ми.

Не тези думи копнееше да чуе Малори, но ръцете му изгаряха плътта ѝ, а устата му ѝ отне всяка възможност да възрази.

С първия тласък навътре, в знойната горещина на тялото ѝ, Майкъл лиши Малори от всички доводи. Ръцете му насочиха бедрата ѝ, така че тя да отвърне на чувствените му движения.

О, как искаше да му роди син! Да носи в себе си тази част от него, която никоя друга жена не можеше да му даде — законен наследник!

— Ненаситна малка червенокоске — прошепна той, — ти ми взе ума.

Малори почувства как напрежението в нея нараства и ахна, щом тялото ѝ потрепери. Вълна след вълна, в самите дълбини на тялото ѝ, експлодираха бурни усещания. Тя се вкопчи в Майкъл, като се опита да го задържи до себе си. А след това мислено полетя и докосна небето, звездите и луната, преди отново да се върне в леглото.

Майкъл докосна с уста устните ѝ.

— Добра майка съм избрал за синовете си. В кръвта ти има огън, Малори. С теб бих могъл да прекарам живота си в леглото.

Мислите ѝ вече се бяха прояснили достатъчно, за да разбере, че той я бе използвал само като инструмент, който щеше да му роди наследници.

— Има още нещо, което искам от теб — добави той, като обърна главата ѝ към светлината и се взря в очите ѝ. — И то е най-важното.

— Нямам представа какво е то, Майкъл.

— Ще ми го кажеш, щом сама го откриеш.

Да, той беше загадъчен мъж с много тайни и тя се съмняваше, че някога ще разбере какво бе имал предвид. Малори прекара ръка по гърба му и с насълзени очи целуна белега, който преминаваше по рамото му.

Той я притегли към себе си и се взря в блестящите ѝ очи.

— За мен ли плачеш?

Малори извърна глава.

— Плача за изгубената невинност, Майкъл.

— Твоята или моята?

— Чудя се дали изобщо някога си бил невинен.

— Може би дори повече, отколкото си мислиш. Ако се бяхме запознали, преди да отида в Египет, щеше да разбереш колко много съм се променил.

Ръцете и устата му отново се насочиха към тялото ѝ. С възхитителна ловкост той успя да я отведе до върховете на възбудата и Малори с готовност отново му се отдаде. Докато той имаше нужда от нея, щеше да я задържи при себе си. Не си позволи да мисли какво щеше да се случи, след като го дареше със син и той повече нямаше да се нуждае от нея.

Херцогинята свали роклята си и я преметна върху облегалката на стола, докато съпругът ѝ лежеше на леглото и наблюдаваше всяко нейно движение.

— Рейли, нещо не е както трябва между Майкъл и Малори. Не се държат като двама влюбени.

Касиди разпусна косата си и върху раменете ѝ се надипли сякаш завеса от злато.

— Не всички са щастливи като нас, мила. И не забравяй, че когато се оженихме, ти не ме обичаше.

Тя се обърна с гръб към него, за да може да разкопчае перлената ѝ огърлица.

— Има нещо друго, Рейли. Малори е невероятно сладка, но никога не се усмихва. А Майкъл — е, той не е същия син, когото отгледах. Понякога, когато си мисли, че никой не го наблюдава,

виждам такова... разкаяние в очите му. Каква би могла да бъде причината?

Рейли пусна огърлицата на леглото, отмахна косата ѝ настрани и с тръпнещи устни докосна врата ѝ.

— Трябва ли точно сега да говорим за това, Касиди?

Тя седна на леглото със загрижен поглед.

— Да. Искам да знам какво се е случило със сина ми в Египет. Нямам предвид боя, който е понесъл от Сиди. Забелязвам в очите му цинизъм и суровост, които преди ги нямаше.

Рейли знаеше, че Касиди ще започне да задава въпроси за промяната, която бе настъпила у сина му. Но тя бе жена. За един мъж беше далеч по-лесно да разбере през какво бе преминал Майкъл — война, кръв, убийства. Можеше ли изобщо човек да забрави хората без лица, без имена, които бе убил в бой?

Той взе ръката ѝ и преплете пръстите си с нейните.

— Майкъл се е срещнал лице в лице със смъртта, скъпа. Убивал е хора и никога повече няма да бъде същия. Не трябва никога да го питаш за Египет. Друг е въпросът, ако той сам поиска да ти разкаже, но ти не го докосвай на тази тема. Синът ни е силен, Касиди. По-силен, отколкото си представях. Той направи невъзможното и победи, но мислиш ли, че това е минало безболезнено. Ще му трябва известно време, за да остави преживяното зад себе си.

— Ще му дадем това време, Рейли. Но най-много ме тревожи, че не мога да си обясня, защо се е оженил за Малори. Бедното дете... Знаеш, че е била лишена от обичта на родителите си, а не съм сигурна, че Майкъл я обича. С всеки изминат ден все повече се привързвам към нея. Понякога ми изглежда така самотна! Как да я накарам да повярва, че наистина я желаем в нашето семейство? Но това, от което тя се нуждае истински е любовта на Майкъл.

— Тази жена е по-силна, отколкото си мислиш, Касиди. Твърдиш, че Майкъл не я обича? Абсурд! Тя е мила и красива и притежава всички качества, които един мъж би искал от една жена.

Касиди се усмихна и плъзна ръце около врата му.

— А какво точно намери ти в мен, когато ме избра за твоя жена?

— Със сигурност беше красива, но — мила? Не, не бих казал, лошо момиче такова!

— Рейли!

— Кажи ми коя друга жена познаваш, която би отишла чак в Египет, би прекосила пустинята, и то постоянно готова да се изправи срещу врага?

— Малори, например. Само че тя отиде и по-далеч от това — спаси и теб, и Майкъл. — Касиди отпусна глава върху гърдите му, успокоена от равномерните удари на сърцето му. — Кажи ми, Рейли, какво щях да правя, ако ти се бе случило нещо?

Той я притисна към себе си и двамата останаха безмълвни. Нямаше нужда от думи помежду им, така здраво съдбите им бяха преплетени.

Рейли целуна леко жена си и я притегли върху себе си. Касиди никога нямаше да узнае слабостта, която бе преживял в затвора. Там той за малко щеше да изгуби ума си, ако не вярваше, че отново ще може да я вземе в прегръдката си.

Имаше пълнолуние и Малори лежеше в мекото легло, наблюдавайки как отраженията от океанските вълни играят върху тавана. Колко приятно бе да се наслаждава на лукса, който я обграждаше!

От нощта, когато Майкъл я бе завел в каютата си, тя бе останала там. На следващия ден „Найтингейл“ трябваше да тръгне нагоре по Темза, към Лондон, и пътуването щеше да приключи.

Вратата на каютата се отвори и на прага се появи Майкъл. Без да каже дума, той отиде до илюминатора, после се върна до вратата. А след това продължи неспокойно да кръстосва напред-назад.

— Случило ли се е нещо? — Малори седна в леглото и наметна пеньоара си.

— Не. Връщай се в леглото. Извинявай, че те обезпокоих.

Малори завърза колана на дрехата си и стана от леглото.

— Не бях заспала. — Протегна ръка и я сложи на рамото му. — Мога ли да ти помогна?

Той се освободи от ръката ѝ, отиде отново при илюминатора и се взря в нощта.

— Аз не съм подходяща компания, Малори. Може би трябва да се преместиш да спиш в стаята на Ариън за тази вечер.

— Щом така искаш... — Тя тръгна към вратата, но той я сграбчи за ръката и я върна.

— Не знам какво искам, Малори! Прекарах твърде дълго време далеч от цивилизацията и утрешният ден ще бъде съсипващ за мен.

— Не те разбирам, скъпи.

— И аз не съм сигурен, че се разбирам. Когато тръгнах, знаех кой съм аз. А сега осъзнавам, че не мога да се върна към живота, който водех, преди да замина за Египет.

— Съжалявам, Майкъл.

Той нави на пръста си една нейна непокорна къдрица.

— При тебе не е така, нали, Малори? Ти знаеш коя си, нали?

— Не, Майкъл, вече не.

— Ти си моя съпруга.

— Не съм сигурна в това.

— Все още ли се измъчваш поради това, че не разбра брачните клетви?

— Да, това наистина ме тревожи.

Той я залюля в ръцете си и притисна брадичката си към главата ѝ.

— Задължение на мъжа е да направи съпругата си щастлива, и мисля, че мога да направя нещо за твоите съмнения, Малори.

— Не разбирам...

— Върви в каютата си и чакай. Ще дойда след малко.

— Но...

Той я преведе през коридора и ѝ отвори вратата на каютата.

— Усмихни се. Нищо не е толкова лошо, колкото изглежда.

С намръщено лице Малори проследи отдалечаващата се фигура. За какво говореше той?

В каютата беше тъмно, но тя не си направи труда да запали фенера. Седна на кушетката и зачака мъжа си да се върне.

Майкъл почука силно по вратата.

— Майко, татко, събудете си! Трябва да говоря с вас.

Рейли запали лампата, докато Касиди си обличаше халата.

— Колко е часът? — разтревожено попита херцогинята.

— Не знам. Минава полунощ. — Рейли отвори вратата и видя пред себе си усмихнатото лице на сина си. — Майкъл, какво те прихваща по никое време?

— Спокойно. Ще правим венчавка.

— Какво? — намеси се Касиди. — Майкъл, какви ги говориш?

— Татко, вече помолих капитан Норис да извърши церемонията. Като капитан на кораб, в открито море той е упълномощен за това. Майко, ще помогнеш ли на Малори да се облече? Не знам какво ще правиш, за да я накараш да изглежда като булка, но доколкото те познавам, за теб няма невъзможни неща.

— Но за какво е всичко това? — запита баща му. — Нали с Малори вече сте женени?

— Когато Малори и аз се венчахме в Камар Гинена, свещеникът, който извърши церемонията, не говореше английски. Знаеш какви са жените. Малори не се чувства омъжена.

Касиди се плесна с ръце.

— О, Майкъл, колко е романтично! Така съжалявах, че не съм видяла нито сватбата на Ариън, нито твоята. Представи си само — женитба в морето!

Тя отвори куфара си и започна трескаво да рови из него. Рокли и фусти хвърчаха във въздуха. Най-накрая попадна на това, което търсеше — къса бяла дантелена пелерина, която бе останала от майка ѝ. Тя я задържа с любов в ръцете си.

— Да, това ще е подходящо.

Рейли гледеше невярващо ту към жена си, ту към сина си. Тези двамата не си ли бяха изгубили ума?

— Имам и една бяла копринена рокля, която ще свърши идеална работа — продължи ентусиазирано Касиди.

Тя сграбчи находките си и се втурна към вратата.

— Ще помогна на Малори да се облече.

Майкъл погледна към баща си.

— Какво толкова има във венчавката, та жените реагират по този начин?

— Не знам, сине. Но вземи един съвет от мен: дай им, каквото искат — така или иначе те ще си го вземат — и по този начин ще изглеждаш щедър, а не глупак.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Един от моряците бе събрал всички разцъфнали цветя на яхтата и ги бе наредил в официалната дневна, където щеше да се проведе церемонията. Блясъкът на няколко дюзини свещи придаваше почти неземна атмосфера на стаята.

Капитан Норис, който изглеждаше елегантен и изискан в бялата си униформа, прелистваше една книга и нервно четеше указанията за провеждането на брачната церемония.

— Никога преди не съм го правил, милорд — оплака се той на Уорик, който също се бе облякъл официално за случая.

— Капитане, те са вече женени, така че трябва да извършите церемонията само формално. Мисля, че за Малори най-важното са думите.

— Искам да бъде тържествено, тъй като познавам открай време лорд Майкъл. Но никога не съм мислил, че ще имам честта аз да го оженя.

Лорд Уорик надникна над рамото на капитана и му прошепна:

— Дръжте се уверено и наблегнете особено на частта за любовта и подчинението.

Касиди постави дантелената наметка върху главата на Малори и ѝ подаде букета от петте бели копринени рози, които бе свалила от една своя рокля.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа. — Тя целуна Малори по бузата. — Майкъл ми разказа за венчавката ви. Мога да те разбера, защо искаш да се ожениш по английската церемония.

— Аз... дори за миг не предполагах, че Майкъл ще...

— Ще се окаже толкова сантиментален?

— Да, това е точната дума.

— Мъжете са по-сантиментални, отколкото се мъчат да изглеждат. А жената трябва да се преструва само, че е нежна и

стеснителна. Мъжът обича да си мисли, че той е всезнаещия мъдрец в семейството, и ако жената е по-мъдра, тя ще му позволи да запази тази своя наивна вяра.

Малори се разсмя.

— Надявам се да направя Майкъл така щастлив, както вие сте направили баща му.

— Надяваш се? О, ти ще го направиш, сигурна съм.

Майкъл усещаше, че стомахът му се е свил на топка. Дори на истинската венчална церемония не се бе чувствал толкова нервен. Погледна към Уорик, който му се усмихна окуражително.

— Сестра ти също нямаше официална брачна церемония, Майкъл. Когато ѝ разкажем, сигурно също ще поиска капитан Норис да ни венчае.

„Младоженецът“ погледна към членовете на екипажа, които се бяха облекли подходящо за случая и стояха в задната част на помещението. Изведнъж вратата се отвори и майка му влезе, сияеща и красива в изумруденозелената си рокля. След нея пристъпваше баща му, хванал под ръка Малори, и в гърлото на Майкъл заседна буца.

Малори тръгна бавно към него, без да откъсва очите си от неговите. Тя бе цялата в бяло, а дантеленото було бе идеална украса за огнената ѝ коса. Никога не бе изглеждала толкова красива. Майкъл се преизпълни с гордост, че тя му принадлежи, а сега щеше повторно да се обвърже с него.

Ръцете им се срещнаха и той я поведе към капитан Норис. Капитанът зачете древните думи и Малори заби поглед право напред, защото се боеше, че красотата на церемонията ще я накара да заплаче.

Майкъл стисна леко ръката ѝ, докато слагаше върху пръста ѝ красивия изумруден пръстен на майка си.

Рейли и Касиди стояха смълчани, ръка за ръка. Херцогинята с умиление си припомняше собствената си сватба. „Майкъл и Малори толкова си подхождат един на друг... — помисли си тя. — Ще бъдат красива двойка.“

Очите на Малори се напълниха със сълзи, щом капитан Норис ги обяви за съпруг и съпруга. Майкъл я обърна към себе си и впи поглед в

очите ѝ. След това целуна разтреперените ѝ устни и от целувката дъхът ѝ секна.

Изведнъж някой леко я издърпа от ръцете на съпруга ѝ. Малори се обърна и видя Уорик, ухилен до ушите.

— Предявявам правото си да целуна булката — каза той, като я докосна с устни леко по бузата. — Знаеш ли, Малори — добави той със закачливо огънче в очите, — вече никога няма да можеш да отречеш, че си се омъжила за този човек, защото целият корабен екипаж са ви свидетели.

Дойде ред на Рейли. Той я хвана за ръката и я притегли в крепката си прегръдка.

— Моя огненокоса дъщеря, сигурен съм, че ще дадеш щастие на сина ми. Ще се моля за това.

Малори вече беше привързана към херцога, но в този момент го почувства по-близък, отколкото някога бе чувствала баща си.

Касиди прегърна сина си и му прошепна на ухото, така че само той да може да чуе:

— Колко мило от твоя страна, че направи това за Малори, Майкъл. Много мъже биха го сметнали за излишно, но ти си чувствителен и нежен.

В този миг тя забеляза в очите му нещо, което накара сърцето ѝ да се свие. Какво беше то — агония? Или несигурност?

— Нежен? Не съм сигурен, че знам какво значи тази дума, майко. Просто исках да съм сигурен, че няма да има съмнения в законността на децата ми.

Касиди се намръщи. Това синът ѝ ли беше или някой непознат? Изглежда, че никой друг не забелязваше настроението му. Майкъл казваше, каквото трябва, усмихваше се, когато трябва и изглеждаше в празнично настроение. Само Касиди го наблюдаваше внимателно и се чудеше дали някога той ще стане отново онзи човек, който бе преди.

Разляха пенливо вино в чашите и каютата се огласи от множество тостове към щастливата двойка. Най-накрая Майкъл отведе булката в каютата си и затвори вратата зад тях.

Малори с готовност се сгуши в ръцете му, а устните ѝ жадно се разтвориха под тръпчивата му целувка.

— Майкъл, беше чудесно! — каза тя, като се опита да си поеме дъх.

— Сега доволна ли си?

— О, да! Не мога да си представя по-красива сватба.

Тя се освободи от ръцете му и внимателно свали дантеленото було.

— Знаеш ли, че това е принадлежало на баба ти?

— Не, не знаех. А роклята?

— Тя е на майката ти. Майкъл, семейството ти е изключително. Баща ти се преструва на груб и навъсен, но очите му го издават. А майката ти е точно такава, каквато много момичета биха искали да имат. А пък Уорик? Толкова е приятен, но изглежда самотен... Тази вечер ми каза, че му липсват сестра ти и децата. Горя от желание да се запозная с Ариън. Дали тя ще ме хареса, как мислиш? А децата?

— Ела тук, бърборице. Имам още нещо наум, освен разговорите.

„Найтингейл“ влезе в залива с вдигнати платна. Капитан Норис ловко го вкара в пристанището и заповяда да свалят платната.

Малори стоеше до свекърва си и наблюдаваше как товарят и разтоварват другите кораби в пристанището.

Изведнъж очите на Касиди светнаха и тя започна да маха възбудено към една карета.

— Това е Ариън! — извика тя. — Как е разбрала, че пристигаме днес?

Рейли беше се приближил зад нея и също махаше на дъщеря си.

— Нищо не може да възпре дъщеря ни да направи това, което е намислила. Вероятно цяла седмица е карала някой да стои и да наблюдава пристигащите кораби. Виж, леля Мери е с нея.

Ариън притича през пристана и едва изчака моряците да сложат стълбичката, за да се качи на борда. Втурна се към баща си и го прегърна.

— О, татко, ти си си у дома! — Тя докосна лицето му и отново се притисна към гърдите му. — Толкова се боях за тебе!

— Какво би могло да ми се случи, когато ме чака дъщеря като тебе? — каза той, като я погледа нежно.

Ариън го целуна звучно и се обърна към съпруга си, който я чакаше с разтворени обятия.

— Липсваше ми, Ариън.

Тя вдигна очи към него.

— И ти ми липсваше. Никога вече няма да ти позволя да отиваш някъде без мене.

— Как са децата?

— Превъзходно. — Ариън зърна брат си през рамото на Уорик и изтича при него. — О, Майкъл, чух какво се е случило с теб. Добре ли си?

— Пред теб стои олицетворение на здравето, сестричке.

Тя се взря в лицето му. Нещо в него я разтревожи, но не можа да разбере какво. Двамата бяха по-близки от повечето братя и сестри, и Ариън усещаше, че има нещо нередно.

— Не позволих на никой да ти пише за Малори. Исках да видя лицето ти, когато се запознаеш с нея.

— Малори ли?

Майкъл хвана жена си за ръката и я придърпа напред.

— Ариън, това е Малори, моята съпруга!

За миг Ариън застина като вкаменена, но после бързо си възвърна дар словото.

— Какво каза... Извинявайте, как се казвате?

Майкъл не можа да се сдържи и се разсмя.

— Ариън, за първи път те виждам в ситуация, когато не можеш да намериш думи.

Двете жени предпазливо се огледаха една друга. Малори се усмихна първа.

— Казаха ми, че сте красива, и това е истина.

Ариън взе ръката ѝ.

— Не ви познавам, но сигурно сте изключителна, щом сте привлекли вниманието на брат ми. — Тя се разсмя и прегърна Малори. — Майкъл — оженен! Най-накрая му дойде умът. Но аз искам да науча всичко за вас. Щом отидем в градската къща на Майкъл, ще имаме часове за разговори.

В този момент лейди Мери се качваше на палубата, като се държеше за релинга, за да пази равновесие.

— Какво чух за Майкъл? — попита тя. — Някой не каза ли, че най-сетне му е дошъл умът?

Касиди прегърна дъщеря си и стисна ръката на леля Мери.

— Да, мила лелю, Майкъл най-сетне се вразуми.

— Хайде, да тръгваме! — подкани ги Ариън. — Готвачът е приготвил всички любими ястия на татко. Днес имаме толкова много поводи за празнуване.

— Да — съгласи се Касиди. — Баща ти и Майкъл се завърнаха у дома, а семейството ни се сдоби с нова дъщеря и с нова внучка. Бих казала, че е предостатъчно, за да сме благодарни на Бога.

Цялата градска къща се огласяше от смях, докато всички се събираха в официалната зала за приеми. След превъзходната вечеря доведоха децата, така че всички да могат да им се порадват.

Малори взе бебето в ръце и го погледна с благоговение.

— Не е ли чудесна?

Бавачката скоро отведе децата на горния етаж и те бяха сложени в леглата си под зоркото око на майка им.

След това семейството се премести в неофициалната дневна.

Застанала до прозореца, Малори наблюдаваше фамилията Деунтър. Тази стая беше преизпълнена с любов. Забележката на леля Мери, че Майкъл трябва да купи по-голяма къща или Ариън трябва да спре да ражда, я накара да се усмихне.

— В този дом Рейли е прекарал ергенските си години, Малори — обясни Касиди, като се приближи и седна на канапето до прозореца. — Когато Майкъл стана достатъчно голям, дадохме градската къща на него. Ако ти се стори малко тясна — тя погледна замислено към сина си, — винаги можете да дойдете в Рейвънуърт. Бихме могли да ви предоставим цялото западно крило.

Майкъл стоеше, подпрял крак върху кованата медна решетка на камината. Тъмната му коса падаше небрежно върху челото, а очите му бяха като приковани в Малори.

— Мисля, че тази къща ще ни свърши работа за известно време. Още не съм готов за живот в провинцията.

— Аз обаче съм. Утре се връщаме у дома — обяви Рейли. — Прекарах твърде дълго далеч от Рейвънуърт. Уорик, ще дойдете ли с Ариън и децата?

— Да. Мисля, че трябва да дадем възможност на младото семейство да останат сами.

В този момент погледите се насочиха към Малори. Тя знаеше, че всички мислят за наследника, който щеше да им даде един ден. Можеше да им каже, че вече е бременна, но тази вечер не беше подходяща. Засега стигаше празненството за завръщането на херцога и Майкъл.

— Е, във всеки случай аз си отивам у дома — рече леля Мери, като се изправи и се подпря на бастуна си със сребърна дръжка. — За днес вълненията ми бяха достатъчно.

Тя се приближи до Малори и ѝ стисна ръката.

— Праплеменникът ми е направил мъдър и очарователен избор с теб — каза ѝ тя. — Никога не съм харесвала особено лейди Саманта Тейлър. Тя е прекалено глупава. Когато ми се е налагало да прекарам цяла вечер с нея, ушите са ме заболявали от гласа ѝ.

Малори примигна, без да знае какво да каже.

— Радвам се, че се запознахме, лейди Мери. Майкъл ми е разказвал за вас. Той много ви обича.

Жената потупа ръката ѝ.

— Наричай ме леля Мери. Да знаеш, че ще минавам да ви видя от време на време.

— Би било чудесно — каза Малори, която вече се чувстваше претрупана с впечатления. — Може би ще ми помогнете да се ориентирам в Лондон.

Очите на лейди Мери светнаха.

— Наистина бих могла, дете. — Тя погледна към семплата кафява рокля на Малори. — Мисля, че първо ще ти покажа магазините за дрехи.

Касиди дойде на помощ на Малори.

— Не обръщай внимание на леля ми, Малори. Виждаш, че с мъка намира какво да каже.

Лейди Мери вдигна ръка и обходи с поглед всички в стаята.

— Когато станете на моята възраст, ще можете да говорите истината, без хората да се обиждат. Всички ми прощават, защото си казват просто, че съм изкуфяла. За мен обаче това време е още далеч.

— Сигурно ще продължаваш да редиш остроумията си, лельо, когато всички останали сме се превърнали вече на прах — с обич ѝ подхвърли Майкъл.

— Бъди добър с нея — каза му леля Мери, като му подаде бузата си за целувка. — Тя е истински дар за мъж като тебе.

Той я целуна, а очите му добиха отнесено изражение.

— Вероятно си права, лельо. Обикновено си права.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Измина една седмица, откакто родителите на Майкъл бяха заминали за провинцията. Майкъл отсъстваше по цял ден, а вечер се прибираще късно, едва след като Малори си бе легнала. Все така идваше в леглото при нея всяка нощ. Малори знаеше, че трябва да му каже за бебето, но предпочиташе все още да пази скъпоценната си тайна.

Тази вечер Малори отново беше сама. Стоеше край прозореца откъм улицата и наблюдаваше парка от другата ѝ страна. Преминаха няколко карети и тя ги погледна с надеждата, че една от тях е на Майкъл. Не, не беше.

Изяде самотната си вечеря в официалната трапезария. Животът, който водеше, твърде малко се различаваше от живота в бащината ѝ къща в Кайро. Прелисти няколко книги в библиотеката и реши, че е време да си ляга.

Вече си бе облякла нощницата, когато усети нещо странно в корема си. Отначало реши, че само ѝ се е сторило, но след това го почувства пак. Ето, отново — като докосване от крило на пеперуда. Бебето беше мръднало!

Прекалено възбудена, за да заспи, Малори облече синия си халат и отиде в малкия кабинет, който Майкъл бе нарекъл за нея. Седна зад бюрото и взе хартия и перо с намерението да пише на братовчедката си и да ѝ съобщи за брака си и за бебето.

Беше оставила вратата отворена, така че да чуе, когато Майкъл се върне. Почти бе завършила писмото, когато от долния етаж прозвучаха гласове. Предположи, че Майкъл се е върнал и разговаря със слугите. Остави писмото настрана и стана. Беше толкова развълнувана. Трябваше най-сетне да каже на Майкъл за бебето и също, че тази вечер го е усетила да мърда.

Слезе бързо по стълбите. Гласовете идваха от хола. Малори позна гласа на иконома, който разговаряше с мъжа ѝ.

Втурна се в стаята с блеснали очи и разпуснатата коса.

— Майкъл! Най-чудното...

Тя спря и впери очи в съпруга си, който бе седнал на канапето до най-красивото създание, което някога бе виждала. В стаята имаше още няколко дами и господата, но Малори почти не ги забеляза.

— Майкъл? — каза лейди Саманта, като огледа Малори с критичен поглед. — Коя е тази жена? Не би могла да е от слугите, защото тогава нямаше да се обърне към теб толкова фамилиарно. Но халатът ѝ! Та той сигурно е отпреди десет години и прилича на дрипа. Ако това е любовницата ти, явно си прекарал твърде дълго в пустинята!

От шока и унижението, на Малори буквално ѝ бе призляло. Тя обаче намери сили да вирне гордо глава и сините ѝ очи блеснаха заплашително. След още само един миг бе извън кожата си от гняв.

— А вие коя сте? — ледено запита тя, макар вече да си бе отговорила.

— Майкъл — каза лейди Саманта с нацупени устни, — нали не смяташ да ѝ позволиш да ми говори с този тон?

Майкъл се изправи и залитна леко.

— Признавам, че пих прекалено много, Малори. Но не е това, което си мислиш. Бях в клуба си с приятели, когато слугата ни съобщи, че отпред в една карета ни чакали, някакви дами, които искали да ни видят.

Малори дори не трепна.

— И реши да ги доведеш тук?

— Те са ми приятели.

В гласа ѝ нямаше обвинение, а само болка.

— И не си им казал за мен?

— Че защо да го прави? — намеси среднощната гостенка, като придърпа нагоре дългите си до лактите ръкавици. — Жените като теб обикновено не ги представят на почтените хора. — След това се опита фамилиарно да хване Майкъл за ръката, но той рязко се освободи.

— Майкъл, няма да обсъждам случката пред външни хора. Когато те си тръгнат, можеш да ме намериш в стаята ми.

Без да каже нито дума повече, Малори се обърна и излезе.

— Боже мой, Майкъл, коя е тази красавица? — попита го лорд Грусъм. — Ако не я искаш, аз ще я взема. Къде си я крил досега?

Изражението в очите на домакина накара лорд Грусъм да отстъпи крачка назад.

Тези хора вече не му бяха приятели, отвратен си помисли Майкъл. Беше се опитал да се върне към живота, който бе водил, преди да напусне Англия, но току-що бе проумял, че опитите му са били безполезни. Вече не желаше този живот.

— Махайте се от къщата ми! Всички! Не можете ли да познаете една дама, когато я видите? Нито един от вас не струва колкото малкия пръст на жена ми.

В стаята надвисна гробовно мълчание. Най-накрая лейди Саманта наруши тишината.

— Твоята жена? — с писклив глас извика тя. — Никой не ми е казал, че си се оженил. Ти също си мълчеше!

— Щях да ти кажа, но исках да я запазя само за себе си. Тя не е като нас — груба и безчувствена. Саманта, ти я нарани тази вечер, а аз те оставих да го сториш.

— Аз те чаках! Ти ме накара да повярвам, че един ден ще се ожениш за мен. Така беше, Майкъл, признай го!

Той разтърси глава, опитвайки се да проясни мислите си, макар да виждаше само поразения поглед на Малори.

— Ако съм го направил, моля да ме извиниш. Трябваше да послушаш старата циганка. Всичко, което тя предсказа, се сбъдна. — Майкъл се обърна към иконома: — Изпрати гостите.

Малори изпрати прислужницата за разбития си сандък, който беше качен на тавана. Когато жената се върна, Малори прочете съжаление в очите ѝ и това я нарани почти толкова, колкото обидите на лейди Саманта.

— Кажи да ми приготвят каретата и после изпрати някой да вземе багажа ми. Тръгвам веднага.

— Да, милейди.

Слугинята излезе бързо, а Малори се опита да преглътне сълзите си.

Когато Майкъл влезе в стаята, тя дори не го погледна, а продължи да тъпче вещите си в сандъка, без да се безпокои, че щяха да се намачкат.

— Заминаваш? — каза той, като се облегна на вратата.

Тя се обърна и го изгледа гневно.

— Да, Майкъл, заминавам! Опитах се да не искам много и да не посягам на твоя свят, защото знаех, че ще ти трябва време, за да свикнеш с факта, че си женен. Но никога не бих повярвала, че си способен на такава съзнателна жестокост. Тази вечер ти ме унижи, Майкъл, и по този начин унижи самия себе си.

— Не беше така, Малори. Обясних ти, че пих прекалено много.

— Надявам се утре да имаш страхотно главоболие!

Той се отпусна на леглото.

— Няма да те пусна да си тръгнеш.

— Нямах право да искам от мене каквото и да е.

Главата му сякаш започваше да се прояснява, щом погледнеше към нея.

— Не искам да си отиваш.

— Искаш да остана, за да служа като прицел за шеги и за да понасям отвратителните подмятания на приятелите ти? Не ме познаваш добре, ако мислиш, че ще живея по този начин. Никога не съм имала истински дом и се надявах, че с теб ще имам. Грешала съм.

Той стана и я стисна за раменете.

— Знам, че грешката тази вечер беше моя, но всичко започна съвсем невинно.

— Може и така да е, но проблемът е там, че предпочиташ да прекарваш вечерите си с приятели в клуба, вместо с мен вкъщи.

— Опитах се да се върна към стария живот, но не е същото. Променил съм се, Малори, а приятелите ми не са. Вече не съм един от тях.

— И аз вече не ти принадлежа.

— Малори, защо не се помъчиш да ме разбереш?

— Опитвам се. Ако съм чула правилно, ти искаш от мен да разбера, че си отегчен от приятелите си, отегчен си и от мен и търсиш нещо ново, което да не ти е омръзнало.

Ръцете му стиснаха раменете ѝ по-здраво.

— Не, по дяволите! Изобщо не е така!

Тя се дръпна назад и затвори сандъка си. После закопча кожените му колани.

— Ще изчакам в каретата да натоварят багажа ми.

— Къде отиваш? — попита Майкъл.

— Ще ти се обадя.

Малори си тръгна пред погледа на Майкъл и той бе неспособен да я спре. До този момент не бе осъзнавал истински колко силно я иска. Сега беше твърде късно. Тя вече никога нямаше да му повярва.

Малори се качи в очакващата я карета със слабата надежда, че той ще я последва. Уви! Тогава тя се намести по-удобно на седалката, като отпусна глава на високата кожена облегалка.

— Закарай ме в Рейвънуърт — нареди тя на кочияша.

В ранния следобед на следващия ден каретата спря пред масивните врати на замъка Рейвънуърт. Херцогинята се занимаваше с цветята, когато чу тропота от пристигащата карета. Като видя Малори да слиза от нея, тя ахна зарадвана и изтича при снаха си.

— Скъпа, каква изненада! Ако знаех, че ще дойдете, щях да приготвя нещо специално. — Тя прегърна Малори. — Но Майкъл не е ли с теб?

Малори вдигна очи към питащия поглед.

— Сама съм.

— Какво се е случило? Нещо случило ли се е със сина ми?

— Не, Майкъл е добре. Аз... Майкъл... Не знаех къде другаде да отида и реших да дойда при вас.

Касиди се взря в очите на младата жена, които изведнъж заблестяха от сълзи, и я прегърна.

— Ако не ти се говори за това, недей да го правиш. Този дом е твой и можеш да идваш тук, когато поискаш.

В този миг Малори почувства, че губи съзнание. Херцогинята успя да я подхване и извика кочияша, за да я качи на втория етаж.

Студената кърпа, поставена върху челото на Малори, я накара да отвори очи. Тя хвана с признателност Касиди за ръката.

— Съжалявам, че ти причинявам безпокойство.

— Глупости. Синът ми знае ли, че чакаш бебе?

— Не — отвърна Малори, без да се изненада, че тази проницателна жена бе отгатнала тайната ѝ.

— Разбирам.

— Нали няма да му кажеш?

— Не. Оставям това на теб. — Касиди се насочи към вратата. — Кога си яла нещо за последен път?

— Вчера... не съм сигурна.

— Почини си сега, докато ти приготвя нещо леко. Когато очакваш дете, винаги е добре да имаш нещо в стомаха си.

Малори хвана ръката ѝ.

— Не искам да си мислиш, че Майкъл е направил нещо лошо. Аз... той... Не може да се направи нищо, щом той не ме обича.

За първи път в живота си Касиди се вбеси на сина си.

— Той ли ти каза това?

— Не с думи. — Малори беззвучно заплака. — Дойдох при теб заради бебето. Знам колко важно е това дете за фамилията Деуинтър. — Тя избърса очите си. — Но той трябваше да се досети. Аз никога няма да изоставя детето си, както родители ми направиха с мен. То е толкова мое, колкото и на Майкъл.

Касиди затвори очи, потисната от болката на младата жена.

— Не знам какво се е случило между вас двамата и не искам да знам. Но ти си също така добре дошла в този дом, както и Майкъл. Тук той няма да ти досажда, ако ти не пожелаеш да го видиш.

— Толкова си мила...

— Ни най-малко. Всъщност се чувствах самотна, откакто Ариън и Уорик отведоха децата обратно в Шотландия.

— Сигурно имаш лошо мнение за мен.

— Ти си точно такава, каквато исках да бъде съпругата на сина ми. И знам по-добре, отколкото предполагаш, какво чувстваш. Имаше време, когато Рейли беше същия като Майкъл. Но не губи вяра, защото където има любов, има и надежда. А Майкъл те обича — сигурна съм в това.

— Не съм уверена, че чувството, което той изпитва към мене е любов. Но не искам той да се безпокои. Ще съм ти признателна, ако можеш по някакъв начин да го известиш, че съм тук.

— Ще го направя.

Малори беше толкова изтощена, че ръката ѝ се отпусна немощно върху гърдите ѝ.

— Ще се почувствам по-добре, ако си почина малко.

Касиди придърпа един стол и седна до снаха си, докато тя не потъна в неспокоен сън. О, да, тя знаеше много добре как сърцето на

това сладко момиче се разкъсва от мъка. Имаше период, веднага след сватбата им с Рейли, когато си мислеше, че той никога няма да я обикне. Не би могла да забрави тази болка!

Касиди излезе от спалнята и отиде да потърси съпруга си. Време беше Майкъл да приеме отговорността да бъде Деуинтър.

Майкъл почти не бе спал, откакто Малори бе заминала. Боеше се, да не би да е катастрофирала. Когато каретата се върна, той стоеше на стъпалата пред къщата и я чакаше.

— Къде отведе Нейно благородие? — бе първият му въпрос към кочияша.

— В Рейвънуърт, милорд.

— Добре ли беше тя? Искам да кажа, изглеждаше ли разтревожена или...? — Той млъкна внезапно. Човек не разпитва слугите си за това как е жена му.

— Имам писмо за вас от Негова светлост — рече кочияшът, като бръкна в джоба на палтото си. — Той каза да ви го дам лично.

Майкъл грабна илика с печата на баща си и изтича към кабинета си. Затвори вратата, припряно разкъса плика и зачете.

„Майкъл,

Искам да те известя, че Малори пристигна без произшествия в Рейвънуърт. Обаждам ти се по нейно искане, за да не се безпокоиш. Тя и майка ти станаха много близки. Аз също я заобичах като своя дъщеря. Ще чакаме да ни отговориш скоро.“

Майкъл излезе в коридора и се втурна нагоре по стълбите.

— Уилям, веднага ми опаковай дрехите. Отиваме в Рейвънуърт.

— Добре, милорд.

— Побързай! Искам да сме на път след час.

Малори отвори на Касиди, която бе почукала на вратата на спалнята ѝ. Двете прислужнички, които вървяха след херцогинята,

носеха цели наръчи с дрехи.

— Какво е това?

— Накарах шивачката да ти ушие няколко рокли. Забелязах, че си започнала да изпълваш твоите.

Жените внимателно поставиха роклите върху леглото и си тръгнаха. Касиди взе една от тях — в нежно пастелносиньо, и я постави върху Малори.

— Точно както предполагам — този цвят ти подхожда.

Малори докосна леката, ефирна материя.

— Колко е хубава, и как умело е скроена, за да скрие бебето...

— Не съм ти правила сватбен подарък, Малори, така че, след като се роди детето, ще отидем двете в Лондон и ще ти подаря цял гардероб нови и модерни дрехи.

— Много бих искала, благодаря.

Касиди вдигна една бледорозова рокля, намръщи се и я метна настрани.

— Не и при твоята червена коса.

Малори докосна корема си.

— Почти всеки ден го чувствам, че мърда.

Очите на Касиди светнаха.

— Не мога да ти опиша колко съм развълнувана, че в къщата ни отново ще има бебе. Децата на Ариън са чудесни, но ги гледат в Шотландия. Впрочем така и трябва да бъде. А това бебе ще носи името Деуинтър.

— Надявам се да е момче. Майкъл толкова силно иска да има син.

— Също както баща си — въздъхна Касиди. — Винаги съм съжалявала толкова много, че не можах да родя на Рейли повече деца.

— Дала си му две.

— Всъщност Ариън е дете на една от сестрите ми и на един роднина на Рейли. Ебигейл умря при раждането и двамата с Рейли осиновихме дъщеря й. Тя ни стана така скъпа, сякаш е наше собствено дете.

— Никога не бих предположила, че не е ваша родна дъщеря. — Малори замълча за миг. — Мислиш ли, че той ще дойде?

— Непременно. Ако не днес, утре.

Глава тридесет и четвърта

Малори се разхождаше из картинната галерия и разглеждаше портретите на отдавна умрелите херцози и херцогини на Рейвънуърт.

Спря пред портретите на Рейли и Касиди. Той гордо бе наклонил глава, поставил едната си ръка върху рамото ѝ, докато тя, красива в пенестата си бяла рокля, гледаше напред с лека усмивка на устните си.

Малори вървеше през залата и разглеждаше окачените портрети на многото поколения съпруги на херцозите Деуинтър. Дали някога нейният портрет щеше да виси тук? Едва ли.

През краткото си гостуване в замъка тя непрекъснато се наслаждаваше на добрината на херцога и херцогинята. Рейли се интересуваше от здравето ѝ така, както би го сторил един баща. Той беше удивителен човек и Малори се радваше на властта и уважението, с което бе обграден в селото. Но ако селяните уважаха херцога, към своята херцогиня се отнасяха с любов. Всеки път, когато тя се появеше сред тях се струпваха край нея, а децата ѝ носеха букети полски цветя.

Отначало хората поглеждаха любопитно към Малори, но сега вече, когато я срещнеха с Касиди на път към селото, ѝ се усмихваха и я поздравяваха.

Малори спря пред един огромен портрет на Майкъл и Ариън като деца. Вгледа се в очите на момчето и там видя нещо, което досега не бе забелязвала. Животът сякаш струеше от тях, а усмивката на устните му бе усмивка на човек, който е доволен и сигурен в бъдещето си.

— Един ден нашият портрет ще виси тук. Би ли искала, Малори?

Тя сепнато се обърна. Майкъл стоеше зад нея и върху лицето му нямаше и помен от високомерие. Не забелязваше ли в зелените му очи несигурност?

— Ти дойде — успя само да промълви.

— Трябваше да го предположиш, Малори. — Той направи колеблива крачка към нея и спря, а очите му се върнаха към празното петно на стената, запазено за бъдещите херцог и херцогиня на Рейвънуърт. — Представи си как след много години, някоя млада съпруга ще стои тук и ще се диви на красотата ти, а съпругът ѝ ще

казва: „Това е прабаба ми. Не е ли възхитителна с тази огнена коса? Мисля, че прадядо ми е бил най-щастливия мъж“.

Гърлото на Малори се сви от вълнение. В погледа на Майкъл имаше нежност и любов, отразени в сияещите му очи.

Тя се втурна към него и се притисна в рамото му.

— О, Майкъл, толкова те обичам! Ужасно ми липсваше!

Той я притисна по-силно.

— Малори, ако знаеш колко дълго чаках да чуя тези думи! Помниш ли как веднъж ти казах, че чакам нещо от тебе?

— Помня — кимна тя.

— Чаках те да ми кажеш, че ме обичаш.

Щастие то заструи от сърцето ѝ.

— Обичам те толкова много! Никога не съм знаела, че е възможно да обичаш толкова силно и да страдаш така много.

Майкъл се вгледа в лицето ѝ.

— Последния човек на света, когото бих искал да нараня, си ти, скъпа. Онази нощ, когато си тръгна, щях да се побъркам при мисълта, че никога вече няма да те видя.

Майкъл се разхождаше напред-назад, опитвайки се да намери най-точните думи, които щяха да я накарат да му повярва.

— Искам да знаеш, че нищо не се е случило между мен и Саманта. Тя никога не е означавала нищо за мен. Моля те, повярвай ми.

— Отдавна знам, че си почтен мъж, Майкъл. Щом казваш, че между теб и нея не се е случило нищо, аз ти вярвам.

— Ти си много мъдра за възрастта си, Малори. Кълна ти се днес, пред моите предци, че никога няма да постъпя нечестно към теб или да наруша обета, който дадохме... — той се усмихна — два пъти.

Тя вдигна очи към лицето му.

— Майкъл, но ти не си ми казал какво чувстваш към мене.

— Не си ли разбрала досега? Мисля, че изгубих сърцето си в мига, в който си помисли, че съм те полял с онази кофа вода. Стоеше пред мен, цялата мокра, а очите ти хвърляха мънии. — Той взе ръката ѝ. — Ела с мен, имаме да говорим за толкова много неща.

В този момент Рейли и Касиди влязоха от другия край на залата, незабелязани от Майкъл и Малори. Херцогът понечи да извика сина си, но жена му го хвана за ръката и го възпря.

— Не сега, скъпи. Двамата трябва да останат сами, за да може Малори да му каже за бебето.

— Права си, разбира се — съгласи се Рейли. — Видя ли как я гледа?

Касиди кимна, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Млада любов, която току-що е споделена... Толкова е красиво!

Рейли я хвана за ръка и я поведе към градината. Беше прекрасен ден. Слънцето сияеше така силно, че направо ги заслепяваше, а птиците пееха сред клоните на огромния дъб в другия край на алеята.

— Може да се каже нещо и за онази любов, която е остаряла и узряла, и е станала толкова голяма, че не знам къде свършва и къде започва.

Касиди се сгуши в прегръдката му.

— О, да, скъпи мой. Между нас има любов в най-чиста форма. Точно това искам за нашия син и Малори.

Майкъл отвори вратата на Малори.

— Тук няма да ни безпокоят.

Той свали палтото си и го хвърли върху леглото. Погледна я и си помисли колко красива и крехка изглеждаше тя. Бузите ѝ бяха зачервени, а огнената ѝ коса се диглаше като коприна край красивото ѝ лице.

— Докъде бях стигнал?

— Тъкмо щеше да ми кажеш какво изпитваш към мен — припомни му Малори.

Майкъл прекара пръсти през косата си и Малори забеляза, че ръката му трепери. Усмихна се мислено, защото знаеше колко трудна е тази стъпка за него. Но нямаше намерение да я прави по-лека. Вече нямаше съмнение, че той я обича и щастieto ѝ беше безгранично.

Смили се над Майкъл, отиде при него и го хвана за ръката.

— Нима смелият Акдар'ем Акраба, който се би сам с десетки врагове и се смя в лицето на шейх Сиди Ахмед, сега се бои от една невъоръжена жена?

— Не, Малори, по-лошо — аз съм вцепенен. Никога преди не съм казвал на жена, че я обичам.

Тя разкопча най-горното копче на роклята си.

— Радвам се да го чуя. На всяка жена би й харесало да вярва, че е единствената, която мъжът й обича.

Погледите им се срещнаха и Майкъл се разсмя.

— Хвана ме натясно, нали?

Тя се усмихна кокетно.

— Не още.

Малори пъргаво разкопча ризата му. Искеше да му каже за бебето, но реши да го остави сам да го открие. Смъкна ризата от раменете му и притисна устни към шията му.

Майкъл затвори очи и се опита да не мисли за това, което му предлагаше мекото й, топло тяло. Тя прекара пръсти през косата му и той сграбчи ръката й.

— Ако продължаваш да ме подмамваш, никога няма да завърша онова, което започнах да казвам.

Малори леко отстъпи назад, пусна роклята си да падне, пристъпи извън нея и я ритна настрани.

— Някои неща е по-добре да се изпитат, отколкото да се кажат, Майкъл.

Тялото му трепереше в очакване.

— Малка лисица такава, искаш да ме изкараш от кожата ми.

Тя развърза връзките на корсета си, смъкна го от раменете си и го остави да падне в краката й.

Майкъл не можеше да издържа повече. Грабна я на ръце и впи гладната си уста в сочните й, леко отворени устни.

— Изкушаваш ме толкова много... — Той я сложи на леглото, а очите му се плъзнаха по тялото й.

За миг доби озадачено изражение. Гърдите й сега бяха понатежали, отколкото си ги спомняше. Легна до нея, а ръцете му нетърпеливо погалиха нежните й бедра.

— Обичам те — прошепна той в ухото й. — Обичам те като... като... болка.

— Знам — тихо каза тя, като се обърна по гръб. После взе ръката му и я постави върху корема си. Усмихна се мислено, чудејки се колко ли време ще му потрябва, за да открие, че тя чака дете.

Горещите му устни се допряха до шията й, а ръката му погали корема й. Мислите му бяха като замъглени от допира до копринено

гладката ѝ кожа. Изведнъж спря и се намръщи. Ръката му се върна обратно, а очите му се преместиха от пълните ѝ гърди към заобления ѝ корем.

— Малори?

— Какво има?

Той се поколеба дали да не ѝ каже какво мисли. Отскоро беше женен, но беше достатъчно деликатен, за да знае, че ще е неблагоприятно да споменава на Малори, че е наддала на тегло.

— Не, всъщност... нищо.

На лицето му бе изписано объркване и Малори реши да му помогне.

— Имам нови дрехи. Старите не ми стават вече.

— Тъъ, не ти ли стават?

Тя се разсмя и го притегли към себе си.

— Мой чудесен, невинен съпруге. Не виждаш ли, че съм наддала на тегло?

— Аз... не исках да го споменавам. Можеше да се обидиш...

Тя се разсмя отново, взе ръката му и настойчиво я притисна към корема си. За късмет точно в този момент бебето ритна.

Майкъл отдръпна ръката си, сякаш я бе изгорил. Отвори уста да каже нещо, но от гърлото му не излезе нито дума. С блеснали очи той докосна гърдите ѝ, а после се наведе и допря устни до корема ѝ.

— Боже мой — задавено каза той, — бебе! Моето собствено бебе!

Беше изпълнен с такова удивление и страхопочитание, че не можа да каже повече нищо. Само прегърна жена си с цялата нежност, на която бе способен.

— Вече знам, Майкъл, колко много обичате децата в това семейство.

Той си пое дъх на глътки.

— А забеляза ли как обичаме жените си?

— О, Майкъл, забелязах и това.

— Следващия път, когато отида в Лондон, трябва да намеря една стара циганка и да я възнаградя подобаващо.

Малори го погледна озадачено.

— Нали не вярваш на врачки?

— На тази специално вярвам.

Той обхвана в длани лицето ѝ и се взря продължително в очите ѝ.
— Ето какво съм търсел, без да знам. Ти, скъпа моя, си това, което толкова години ми е убягвало. Търсех те във всяка срещната жена. Откъде да знам, че ще те срещна тогава, когато най-малко очаквах?

Малори вдигна глава и му отдаде устните си. Никога не се бе надявала, че този чудесен мъж ще я обикне.

— Малори, нали вече няма да ме напуснеш?

— Никога — отвърна шепнешком тя.

Той я докосна, погали я и Малори почувства как сенките на самотата избледняват. Повече нямаше да бъде самотна.

Беше студен декемврийски ден. Снегът непрестанно се сипеше, а клоните на дърветата се огъваха под напора на северния вятър. Но в замъка Рейвънуърт горяха всички камини и цареше суматоха, сякаш предстоеше да се случи нещо изключително.

В дневната на втория етаж Рейли подаде на сина си чаша бренди и му се усмихна.

— Открай време се раждат бебета, Майкъл, и сега няма да е различно.

— Чувал съм, че е болезнено.

— Разбира се, че е.

— Защо трябва тя да преживява това?

Ариън влезе в стаята с блеснало лице, хвана брат си под ръка и подметна:

— Каква чудесна Коледа ще бъде! — Очите ѝ танцуваха закачливо. — Татко, ако бебето не дойде скоро, ще трябва да извикаме лекар за Майкъл.

Все още стиснал в ръка чашата бренди, Майкъл отиде към прозореца, и се взря в пустошта навън. Лицето му беше като маска на самото нещастие. Изведнъж той изпадна в паника. Прииска му се да се втурне в стаята и да вземе Малори в ръцете си. Тя щеше да умре, беше сигурен в това. Знаеше, че в селото често жените умираха по време на раждане.

В този миг се чу плач и Майкъл се вкамени. Рейли, който знаеше много добре какво изпитва синът му, отиде при него и успокоително го

побутна по ръката.

— Беше силен вик. Сигурно е момче.

Майкъл отпи голяма глътка бренди.

— Мислиш ли, че тя е добре?

— Разбира се. Доктор Уъртингтън толкова пъти ти повтори, че жена ти е създадена да ражда.

— Да, но...

Касиди влезе в стаята. В ръцете си внимателно държеше малко вързопче, а в очите ѝ светеха сълзи от щастие. Подминавайки съпруга си и дъщеря си, тя се насочи право към Майкъл.

— Щастлива съм да ти кажа, че Малори е добре и иска да видиш сина си.

Майкъл си помисли, че ще се чувства неудобно с бебето, но щом майка му го постави в ръцете му, той застина, вперил поглед в малкото личице. С учудване докосна нежната ръчичка и очите му се изпълниха с благоговение пред свършено оформените пръстчета.

— Син — прошепна той, като вдигна бебето към лицето си. След това се обърна към баща си и гласът му набра сила. — Син! Имам син!

Прегърнати Касиди и Ариън плачеха от радост. Рейли нежно пое бебето от Майкъл и засия от щастие пред това малко човече, сякаш то бе най-ценното нещо на света.

— Роди се още един Деуинтър.

Щастливият баща изхвърча навън, доволен, че е оставил бебето в сигурни ръце. Отвори вратата на стаята и пристъпи към Малори.

С изненада откри, че тя изглежда добре. Седеше, подпряна с няколко възглавници, а косата ѝ бе прибрана на тила с бяла панделка.

— Мислиш ли, че отдавна измрелите Деуинтъровци се усмихват днес, Майкъл?

Тя протегна ръка към него и той я стисна здраво, после я целуна с благодарност по бузата.

— Сигурен съм — родът продължава.

ЕПИЛОГ

Приемът, който херцогът и херцогинята на Рейвънуърт даваха, за да представят на лондонското общество снаха си, бе организиран в просторната къща на лейди Мери. Бяха изпратени стотици покани. Говореше се, че заради особените заслуги към Короната на лейди Малори, самата кралица Виктория ще я почете за кратко с присъствието си.

Всички членове на фамилията Деуинтър бяха застанали близо до вратата, за да посрещат гостите. Първа беше лейди Мери, а до нея стояха Рейли и Касиди. Следваха Малори и Майкъл, а Уорик и Ариън завършваха редицата.

Майкъл погледна с гордост съпругата си. Беше невероятно красива в синята си копринена рокля, украсена с блестящи ресни.

Малори посрещаше с топла усмивка всеки новодошъл. Досега се бе запознала поне с две дузини принцове и принцеси, херцози, маркизи и графове, накратко — с каймака на висшето общество.

Изведнъж Касиди я хвана за ръката.

— Малори, майка ти и баща ти са тук. Смятам, че трябва да включим и тях в редицата на фамилията. Имаш ли нещо против?

Малори се вцепени.

— Не, разбира се, че не.

Откакто бе отпътувала от Египет, не бе получавала вести от тези хора, нито пък бе очаквала отново да ги види.

Баща ѝ я целуна несръчно по бузата, а майка ѝ смутено се здрависа с нея.

— Решихме да дойдем, щом получихме поканата от Нейна светлост — поясни лорд Тайлър.

— Благодаря ви, че ни уважихте — отвърна Малори. Искаше ѝ се да почувства топлина към майка си и баща си. Искаше ѝ се да може да им каже още нещо. Но усещаше в сърцето си пустота.

Лорд Тайлър и лейди Джулия застанаха в края на редицата посрещачи. Даваха си сметка, че е тяхна грешката, загдето никога

нямаше да имат място в живота на дъщеря си. Знаеха, че са тук заради херцогинята, която ги бе поканила, само заради доброто име на снаха си. Наблюдаваха как елитът на Лондон приема Малори сред себе си.

Уорик се обърна към лорд Тайлър.

— Какво мислите за бебето?

— Какво бебе?

— Вашият внук. Той е гордостта на фамилията.

Лорд Тайлър погледна към жена си.

— Внук! Представяш ли си, един ден той ще бъде херцогът на Рейвънхурт!

Очите на Малори светнаха, щом видя братовчедката Феб да влиза в залата. Втурна се към дребната жена и сърдечно я прегърна. След като я представи на Майкъл, тя настоя Феб да застане до тях.

Зашеметена от тази чест, Феб засия, щом Малори я представи на Рейли и Касиди.

— Бих искала да ви запозная с моята братовчедка. Всъщност тя ми е по-скоро като майка, защото ме е отгледала.

Лейди Джулия гледаше как Феб Бърд се смее заедно с дъщеря ѝ и почувства ноктите на ревността да се впиват в сърцето ѝ. Тя трябваше да стои на мястото на тази жена, но ѝ бе отстъпила това право. Каква непростима грешка бе сторила! Погледна към съпруга си и по унилата му стойка разбра, че той чувства същото.

Редицата на гостите се разкъса за момент и Феб се наклони към Малори.

— Не можеш да си представиш какво се случи на бедния сър Джералд.

От много време Малори не се бе сещала за този противен субект.

— Някакво нещастие, надявам се.

— Точно така. Казват, че паднал от кон, но дочух, че всъщност се изтърсил от прозореца на една женска спалня, когато съпругът се върнал неочаквано и го хванал.

— Какъв ужас! — изхихика Малори.

— Горкият човечец... — Феб се опитваше да изглежда опечалена, но очите ѝ танцуваха весело. — Счупил си е гърба и сега ще остане на легло неопределено дълго. — Тя се наведе още повече към Малори и снижи глас. — Разбрах, че жена му се грижела „всеотдайно“ за него. Била неотлъчно от леглото му.

Малори погледна братовчедка си в очите.

— Дано тя да направи всеки негов ден толкова отвратителен, колкото той правеше дните на другите!

— О, след толкова години на пренебрежение съм сигурна, че ще се постарее. — Тя стисна ръката на Малори. — Но стига за този негодник. Виждам, че ти си щастлива, дете.

— Щастлива съм, Феб. Наистина.

— И ти личи, знаеш ли? Толкова се радвам за теб, Малори! Искам после да видя сина ти.

— Братовчедке Феб, а ти щастлива ли си? Как живееш?

— Гледам да си намирам работа.

— Какво ще кажеш да дойдеш в замъка Рейвънуърт и да се грижиш за сина ми? Той си има бавачка, но ще се чувствам по-спокойна, ако ти го поемеш.

Очите на Феб се навлажниха. Навярно Малори просто проявяваше любезност, но пък тя би могла да бъде от полза. Ако детето беше като майка си, наистина щеше да е нужна здрава ръка, която да го възпитава. А сигурно момчето щеше да има братя и сестри, които щяха да се нуждаят от същото.

— Ще поговорим по-късно за това, но няма да ти позволя да кажеш „не“! — увери я Малори. — В Рейвънуърт към теб няма да се отнасят като към бедна роднина. Всички ще ти оказват уважението, което заслужаваш, защото ти си жената, която ме е отгледала и всъщност моята единствена роднина.

— Би ми доставило огромно удоволствие, Малори. Липсваше ми. Ще се грижа за сина ти така, както се грижех за тебе.

Майкъл хвана жена си за лакътя и я обърна с лице към вратата.

— Ето ти още една изненада.

Принц Халдун и принцеса Ясмин бавно напредваха покрай редицата посрещачи. Принцът изглеждаше красив и достолепен в униформата си от бяло и златно. Ясмин бе облечена в яркожълта копринена рокля и с воал на главата. Виждаха се само огромните и кадифенокафяви очи.

— Не мога да повярвам, че са те! — възкликна просълзена Малори.

— Опитай се да изглеждаш изненадана, когато ти поднесат медалите от вицекраля на Египет — промърмори Майкъл.

Тя стисна силно ръката му.

— Майкъл, това е най-щастливият ми ден!

— Обещавам ти, че ако зависи само от мен, винаги ще бъдеш така щастлива, както днес.

Издание:

Констанс О'Баниън. Песента на пустинята

ИК „Бард“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Ани Стаменова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.